

5788

Ἀριθ. Πρωτ.
390

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ ΙΩΑΚΕΙΜ ΕΠΙΘΕΒΑΙΟΙ:

ΓΕΝΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(ΑΘΩ)

ΕΝ ΚΑΡΥΦΗΣ, τῇ 31ῃ Ὀκτωβρίου 1911

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΩΝ (Ζινδάν-Καπού)

1912

SISMANOGLIO
MEGARÒ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αί ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ καὶ γεγραφῶ ὄρει τοῦ Ἁθῶ ἱεραὶ καὶ Σεβάσμοι Μοναὶ ἰδρυτάς καὶ κτίτορας ἀναγράφουσι τοὺς εὐσεβεῖς αὐτοκράτορας τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας δυνάμει τῶν σφζομένων ἐν τοῖς ἀρχείοις τῶν μονῶν Χρυσοβούλλων ἐν μεμβράναις λόγων. Τούτου ἔνεκα καὶ ἐκ τῶν διατυπωμένων ἐν αὐτοῖς φράσεων : «Ἡ Μονὴ τῆς Βασιλείας μου» ἅπασαι αἱ Μοναὶ εἰσὶ καὶ λέγονται καὶ ἀναγνωρίζονται Βασιλικαί. Οὕτως ὁ κτίτωρ τῆς Μεγίστης Λαύρας Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς διὰ τοῦ Χρυσοβούλλου αὐτοῦ ἀπὸ 965 καλεῖ αὐτὴν «Νέαν Λαύραν τῆς Βασιλείας μου». Οὕτως ὁ Ἀνδρόμαχος διὰ τοῦ Χρυσοβούλλου αὐτοῦ ἀπὸ 6800 ἀπὸ Κ. Κ. «ἡ Μονὴ τῆς Βασιλείας μου, ἡ οὕτω πως τοῦ Βατοπαιδίου ἐπικεκλημένη καὶ μετὰ τῶν πρώτων καὶ περιφανῶν τεταγμένα ἀνεκαθεν». Συνωδᾷ τούτῳ καὶ Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος διὰ Χρυσοβούλλου αὐτοῦ πρὸς τὴν τοῦ Βατοπαιδίου ἀπὸ 6865 ἀπὸ Κ. Κ. ἀποφαίνεται. Σημειωτέον δὲ ὅτι οὐ μόνον οἱ πρῶτοι ἰδρυταὶ τῶν μονῶν ἰδιοποιοῦντο τὴν φράσιν ταύτην : «τῆς Βασιλείας μου» ἀλλὰ καὶ οἱ μετὰ ταῦτα ἀλληλοδιαδόχως βασιλεύοντες, ὡσανεὶ ἀμιλλώμενοι τὴν αὐτὴν ἰδιοποίησιν ἀπεδέχοντο καθὰ δῆλον ἐκ τῶν ἐν ταῖς λοιπαῖς Μοναῖς σφζομένων Χρυσοβούλλων, ὧν τὴν ἀρίθμησιν ὡς περὶ τὴν παραλείπομεν.

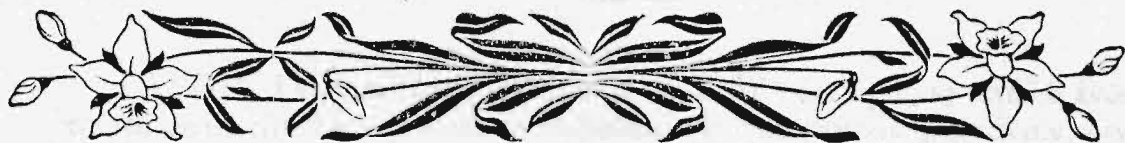
Οἱ ἀείμνηστοι κτίτορες πρὸς ταῖς ἄλλαις ταῖς Μοναῖς Βασιλικαῖς δωρεαῖς καθιέρωσαν, κτιτορικῶ δικαιομάτι, τὸ αὐτόνομον, τὸ αὐτοδέσποτον, τὸ ἀδούλωτον καὶ τὸ ἀνεξάρτητον αὐτῶν, πρὸς δὲ καὶ τὴν κυριότητα καὶ δεσποτείαν ἐπὶ τῶν Μοναστηριακῶν κτήσεων κατοχὴν δὲ καὶ νομὴν πάντων τῶν προσόδων αὐταῖς, ὅπως εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ὧσιν ἀναπόσπαστα, ἀδιαφιλονεικῆτα, ἀνεληρέαστα καὶ ἀναπαλλοτριώτα. Δυνάμει τοίνυν τῶν ἐπιβραβευθέντων τούτων προνομίων οἱ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει μονάζοντες τὰς ἀναφορὰς καὶ παραστάσεις αὐτῶν περὶ τῶν ἀναφυομένων σκανδάλων καὶ διενέξεων κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας ἐποιοῦντο καὶ ἐξητοῦντο διὰ βασιλικῆς προσταγῆς τὴν τακτοποίησιν τῶν μὴ καλῶς κειμένων. Τὸ προνόμιον τοῦτο τῆς κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας προσωπικῆς ἐμφανίσεως καὶ ἀναφορᾶς τῶν Ἁγιορειτῶν πατέρων στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀπονεμηθέντος τῇ πρώτῃ τῇ τάξει καὶ Μεγίστῃ Μονῇ τῆς Λαύρας ὑπὸ τοῦ κτίτορος αὐτῆς Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ Χρυσοβούλλου λέγοντος ἐπὶ λέξεσιν οὕτω : «ἔτι δὲ μηδενὶ ἐξείναι τῶν ἁπάντων τὴν διάκρισιν, εἰμὴ μόνον τῷ εὐσεβεῖ κράτει ἡμῶν». Συνωδᾷ τούτῳ τὸ προνόμιον τοῦτο καθιερώθη καὶ δι' ἄλλων Χρυσοβούλλων τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἀλλ' ἰδίως διὰ τῶν αὐτοκρατόρων Μιχαὴλ (6797) καὶ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου (6837), ὅτι δὲ τὸ προνόμιον τοῦτο ἐγενελεύθη δι' ὅλας τὰς Μονὰς καὶ ἐν γένει δι' ὅλον τὸ Ἁγιὸν Ὄρος, ἀναντίρρητος ἀπόδειξις τὰ σφζόμενα ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ Πρωτάτου ἐν εἴδει Κανονισμοῦ δύο τυπικὰ ἐν μεμβράναις, τὸ τοῦ Τράγου λεγόμενον φέρον τὴν ὑπογραφὴν Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ (ἐν ἔτει 972) καὶ τὸ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Θ', τοῦ Μονομάχου (1046).

Τὰ μνησθέντα δικαιώματα καὶ προνόμια τῶν ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους οὐ μόνον ἀλληλοδιάδοχος σειρὰ τῆς τῶν βυζαντινῶν δυναστείας ἐπεκύρωσε καὶ καθιέρωσε διὰ τῶν κατ' ἐποχὰς βραβευθέντων Χρυσοβούλλων λόγων ἐν τῷ τόπῳ ἀλλὰ καὶ πατριαρχικά σιγίλλια, οἷον τὸ ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Νήφωνος τοῦ Ἁγιωτάτου, σφρζόμενον ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ Πρωτάτου καὶ τὸ ἐπὶ Παΐσιου πατριάρχου κατὰ τὸ 1774 σφρζόμενον ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἀναφερόμενον περὶ τὰ δίκαια καὶ προνόμια αὐτῆς. Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς οὕτως ἦσαν ἀνεγνωρισμένα καὶ καθομολογούμενα τὰ προνόμια τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τὰ δίκαια τῶν Μονῶν, τὰ τῶν ἁγίων πατέρων τυπικά, τὰ ἐκ τοῦ μοναχικοῦ βίου ἀπορρεύσαντα ἔθιμα καὶ τάξεις δι' ὧν διείπετο καὶ διέπεται ὁ τόπος. Ὅτε δὲ ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς εἰς τὴν Ρούμελην ἐμφανίσεως τῶν ὀθωμανικῶν ὄπλων, τεθέντος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν, ὡς ἡ ἱστορία καὶ τὰ σφρζόμενα ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς κοινότητος ὑψηλὰ Σουλτανικὰ φερμάνια μαρτυροῦσι, καὶ ἐξ ἄν δηλοῦται ἅμα ὅτι οἱ ἁγιορεῖται μοναχοὶ ἐξηγόρασαν τὰς τε Μονὰς καὶ τὰς κτήσεις αὐτῶν δι' ἀποτίσεως χρηματικοῦ ποσοῦ δέκα τεσσάρων χιλιάδων φλωρίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ἔνδοξοι Σουλτάνοι ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ αὐτῶν μεγαθυμίᾳ παραδεχόμενοι τὴν ὑποταγὴν τῶν ἀθωνιτῶν Μοναχῶν ἠδύοκῃσαν ἵνα διατηρήσωσι τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην αὐτοδιοίκησιν τοῦ μοναχικοῦ τάγματος καὶ χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀθωνίτης χερσόνησος ἐξηκολούθησεν ἀναδεικνυομένη εὐσεβὲς κατοικητήριον τῶν πανταχόθεν τῆς ὀρθοδοξίας συρρεόντων Μοναχῶν.

Ἡ τοιαύτη τῶν ἐνδόξων Σουλτάνων ἀνεξίτητος ἐπιείκεια ἔτι ἐν τοῖς παρωχηκόσιν ἐκείνοις καιροῖς σπένδεδεν ἰδίως τοὺς ἀθωνίτας Μοναχοὺς πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Κυβέρνησιν διὰ δεσμῶν βαθείας εὐγνωμοσύνης καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς οὓς ἀποβλέπουσα καὶ ἀλληλοδιάδοχος σειρὰ τῶν Σουλτάνων καὶ οἱ κατὰ καιροὺς Ὑπουργοὶ αὐτῶν, ἐπεκύρωσαν, ἀνεγνώρισαν, καὶ διὰ προσθέτων δωρεῶν ἀσυδοσίας ἐπροίκισαν μὴ ἐπιτρέψαντες ἅμα οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν τῶν σχέσεων τῶν ὑψηλῶν αὐτοκρατορικῶν ἀρχῶν πρὸς τὸ Ἅγιον Ὁρος, οὕτινος οἱ μοναχικοὶ θεσμοὶ ἐξηκολούθησαν διαμένοντες ἀμετάβλητοι οἷοι πρὸ πολλῶν αἰῶνων ἐθεσπίσθησαν.

Καὶ δὴ ὅν τρόπον βλέπομεν ὅτι μετ' ὅλας τὰς ἀλληλοδιαδόχως ἐπισυμβάσας διοικητικὰς τε καὶ πολιτικὰς μεταρρυθμίσεις ἐν τῷ ὀθωμανικῷ Κράτει καὶ μετὰ τὴν προκήρυξιν τοῦ Τανζιμάτ-Χαϊριέ, αἱ τοῦ Ἁγίου Ὁρους θεσμοθεσίαι οὐ διέλειπον ἐν τούτοις ἐπικυρούμεναι ὡς μαρτυρεῖται ἐξ αὐτῶν τῶν ἐν χερσὶ τῆς κοινότητος νεωτέρων φερμανίων ἀπὸ 2 Σεφὲρ 1224 καὶ 22 Ζιλκαδὲ 1257 καὶ τοῦ Ὑψ. Ἐμριναμὲ ἀπὸ 12 Ζιλκαδὲ 1273. Οὕτως ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις ἐκτιμῶσα τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, θεωροῦσα αὐτὴν ὡς πάντη ἀποπεφυκυῖαν πρὸς τὰ συνήθη διοικητικὰ μέτρα καὶ κατανοήσασα τὴν ἀνάγκην ὅπως προσαρτηθῶσιν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Κεντρικὴν Κυβέρνησιν τὰ συμφέροντα τοῦ ἀθωνίτου μοναχισμοῦ συμφώνως τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἐθίμοις ἀνεγνώρισε καὶ διὰ τοῦ μεταγενεστέρου φερμανίου τοῦ ἔτους 1257 εἰς τοὺς ἁγιορεῖτας τὸ δικαίωμα τοῦ ἔχειν Διοικητὴν ἀπ' εὐθείας διοριζόμενον παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, τοῦ ἀποτίειν εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν χαζινὲ ἀντὶ παντὸς φόρου ἐνιαύσιον ὄρισμένον ποσὸν κατ' ἀποκοπὴν, τοῦ δικάζεσθαι μόνον ἐν Κωνσταντινουπόλει, τοῦ διατελεῖν τὰς περιουσίας αὐτῶν ἀκαταζητήτους ἀπὸ τὸ Βεϊτούλμας, τοῦ δικαιοῦσθαι ἔχειν ἐπιτρόπους τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Θεσσαλονικῆ ἐπιτρέπουσα αὐτοῖς ἐν τῇ πράξει καὶ τὸ ἀναφέρεσθαι ἐν ταῖς συμπιπτούσαις ὑποθέσεσιν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κατὰ καιρὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, συνάμια δὲ καὶ χορηγοῦσα διαφόρους ἐτέρας ἠθικὰς εὐκολίας. Τὰ προνόμια ταῦτα τοῦ Ἁγίου Ὁρους οὕτως ἰσχύοντα καὶ κρατυνόμενα ἐπὶ ὅλην πεντακοσίω ἐτῶν περίοδον, ἔσχον τὴν ἐπικύρωσιν καὶ ἀναγνώρισιν παρὰ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων διὰ τοῦ 62 ἄρθρου τῆς Βερολινείου Συνθήκης τοῦ 1878.

ΜΕΡΟΣ Α'. ΓΕΝΙΚΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΑΡΘΡΟΝ 1. Τὸ Ἀγιώνιμον Ὄρος τοῦ Ἁθῶ περιλαμβάνει εἴκοσι Ἱερὰς Κυριαρχικὰς Βασιλικὰς, Πατριαρχικὰς καὶ Σταυροπηγιακὰς Μονὰς μετὰ τῶν Σκητῶν, Κελλιῶν, ἡσυχαστηρίων καὶ λοιπῶν ἐξαρτημάτων αὐτῶν.

ΑΡΘΡ. 2. Πλὴν τῶν ἀνωτέρω εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν οὐδεὶς τῶν ἐν ἀγίῳ Ὄρει κατοίκων δύναται νὰ λογισθῇ ποτε ὡς ἀπόλυτος ἰδιοκτῆτης οὐδ' ἐλαχίστου τμήματος γῆς.

ΑΡΘΡ. 3. Αἱ ἀνωτέρω εἴκοσι Μοναὶ εἰσὶν Ἱεραρχικῶς ἀνέκαθεν τεταγμέναι ὡς ἐπομένως:

1. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου.
2. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ρατοπαιδίου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
3. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἰβήρων ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμ. τῆς Θεοτόκου.
4. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Χιλιανδαρίου ἐπ' ὀνόματι τῶν Εἰσοδείων.
5. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Διονυσίου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τιμίου Προδρόμου.
6. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κουτλουμουσίου ἐπ' ὀνόματι τῆς Μεταμορφώσεως.
7. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Παντοκράτορος ἐπ' ὀνόματι τῆς Μεταμορφώσεως.
8. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ξηροποτάμου ἐπ' ὀνόματι τῶν 40 Μαρτύρων.
9. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ζωγράφου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀγίου Γεωργίου.
10. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Δοχειαρίου ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀρχαγγέλων.
11. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Καρακάλλου ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀγίων Ἀποστόλων.
12. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Φιλοθέου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
13. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρος ἐπ' ὀνόματι τῆς Γενν. τοῦ Χριστοῦ.
14. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ ἀγίου Παύλου ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπαπαντῆς.
15. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σταυρονικήτα ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀγίου Νικολάου.
16. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ξενοφῶντος ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀγίου Γεωργίου.
17. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Γρηγορίου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀγίου Νικολάου.
18. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀναλήψεως.
19. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ρωσικοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀγ. Παντελεήμονος.
20. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Κωνσταμονίτου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀγίου Στεφάνου.

ΑΡΘΡ. 4. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν Μονῶν ὡς ἀνεγνωρισμένος πρὸ αἰῶνων παρὰ τε τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας ἐπ' οὐδεμιᾷ αἰτία ἐπιτρέπεται ἵνα αὐξηθῇ ἢ ἐλαττωθῇ.

ΑΡΘΡ. 5. Ἐκ τούτων αἱ μὲν ἔνδεκα σήμερόν εἰσι Κοινοβίοι: ἦτοι αἱ Μοναὶ Διονυσίου, Κουτλουμουσίου, Ζωγράφου, Καρακάλλου, Σίμωνος Πέτρας, ἀγίου Παύλου, Ξενοφῶντος, Γρηγορίου, Ἐσφιγμένου, Ρωσικοῦ καὶ Κωνσταντινουπόλεως, οἱ ἐντὸς μοναχοὶ τῶν ὁποίων ζῶσι κοινῶς καὶ τὰ πάντα κοινὰ μεταξὺ αὐτῶν ἔχουσιν. Αἱ δὲ λοιπαὶ ἔννεα εἰσὶν ἰδιόρρυθμοι: ἦτοι οἱ Μοναὶ Μεγίστης Λαύρας, Βατοπαιδίου, Ἰβήρων, Χιλιανδαρίου, Παντοκράτορος, Ξηροποτάμου, Δοχειαρίου, Φιλοθέου καὶ Σταυροπηγίτου, ὧν οἱ ἐντὸς μοναχοὶ ζῶσιν ἕκαστος ἰδιαίτερος.

ΑΡΘΡ. 6. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μετατροπὴ Κοινοβίου εἰς ἰδιόρρυθμον ἢ τάνάπαλιν ἄνευ τῆς ἀπολύτου πλειονοψηφίας τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου ἀδελφῶν, ἀποχρώντων ἰσχυρῶν λόγων καὶ αἰτιῶν, τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τέλος τῆς ἐπικυρώσεως τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

ΑΡΘΡ. 7. Οὐδέποτε καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει τὰ ἱερά τοῦ Ἁθῶ Σκηνώματα δύνανται ἵνα ἐκτραπῶσι τοῦ ἀρχικοῦ αὐτῶν προσορισμοῦ μὴ ὄντα δὲ Μοναστήρια μετασχηματισθῶσι ταῖς κοσμικαῖς χρεῖαις (Κανὼν Π' τῆς ἐν Νικαίᾳ Β' Συνόδου.)

ΑΡΘΡ. 8. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἢ αἰτίᾳ δύναται ἵνα γείνη ἀποδεκτὴ αἴτησις ἢ ἐνεργηθῇ μεταρρυθμίσις ἀφορῶσα τὸ Μοναχικὸν διοικητικὸν πολιτεύμα, τὰς σχέσεις τῶν Κυριαρχικῶν Μονῶν πρὸς τὰς Σκήτεις, τὰ κελλίαι καὶ τὰ ἄλλα αὐτῶν ἔξαρτήματα.

ΑΡΘΡ. 9. Αἱ ἐν Ἁθῶ Ἱεραὶ Μοναὶ ὡς Σταυροπηγιακαὶ θρησκευτικῶς ὑπάγονται ὑπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως, πολιτικῶς δὲ εἰς τὴν Σεβαστὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν, πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς ὁποίας ἀναφέρονται πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις τοῦ τόπου συμφώνως τοῖς αὐτοκρατορικοῖς φερμανίοις καὶ ταῖς προνομίαις τοῦ Ἁγιωνύμου τόπου.

ΑΡΘΡ. 10. Οὐδὲν ἕτερον μνημόσυνον ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἐπιτρέπεται ἐν ἀγίῳ Ὄρει πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἕτε ἀπασῶν τῶν Μονῶν οὐσῶν Σταυροπηγιακῶν.

ΑΡΘΡ. 11. Ἡ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ὡς ὁ ἀνώτατος Πνευματικὸς ἐπόπτης καὶ προστάτης τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ ἀγίου Ὄρους παρέχει προθύμως τὴν συναντίληψιν αὐτῆς ζητούμενην παρὰ τῆς Κοινότητος εἴτε πρὸς διευθέτησιν ἐσωτερικῶν ζητημάτων εἴτε καὶ πρὸς ὑποστήριξιν δικαίων τοῦ Ἱερ. τόπου παρὰ τῆ Κυβερνήσει καὶ ἀπόκρουσιν πάσης ἐν γένει ἐξωτερικῆς ἐπεμβάσεως.

ΑΡΘΡ. 12. Ἡ Σεβαστὴ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις διορίζει ἐν ἀγίῳ Ὄρει Ἀντιπρόσωπόν της (Καϊμμακάμην) ἀπ' εὐθείας ἐκ Κων/πόλεως κατὰ τὴν μέτρον τοῦδε τηρουμένην συνήθειαν συμφώνως τοῖς ὑψηλοῖς φερμανίοις. Ὁ διορισμὸς του κοινοποιεῖται διὰ Βουγιουρουλτίου πρὸς τὴν Ἱεράν τοῦ ἀγίου Ὄρους Κοινότητα μετὰ τῆς ὁποίας συμπράττει καὶ τῆς ὁποίας ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις συνφθὰ τῆ ἀνέκαθεν τάξει.

ΑΡΘΡ. 13. Οἱ φόροι τῆς Χερσονήσου τοῦ ἀγίου Ὄρους κατ' ἀποκοπὴν ὀρισμένοι ὄντες (Μακτοῦ) καὶ εἰς γρόσια 72 χιλιάδας κεκανονισμένοι θὰ πληρώνωνται κατὰ δόσεις ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Μαλιγὲ διὰ τοῦ Ἐπιτρόπου Κωνσταντινουπόλεως.

ΑΡΘΡ. 14. Δι' ὅλας τὰς μετὰ τὸ 1257 ἔτος ἐγείρας καθ' ἃ ἐντέλλεται τὸ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκδοθὲν αὐτοκρατορικὸν φερμάνιον, γενομένης καὶ γενησομένης ἀγορᾶς ἀκινήτων ἐκτὸς τοῦ ἁγίου Ὁρους κτημάτων, ἐπειδὴ δὲν χαίρουσι τὸ δικαίωμα τῆς ἀσυδοσίας θὰ πληρῶνῃται ὁ νενομισμένος φόρος.

ΑΡΘΡ. 15. Τὸ ἅγιον Ὁρος τοῦ Ἁθῶ ἀπολαύει ὅλων τῶν ἀσυδοσιῶν καὶ προνομίων ἐκείνων, ἅτινα περιφρουροῦνται διὰ διαφόρων φερμάνιων, Βεζιριζῶν διαταγῶν καὶ ἐπὶ μέρους ἐγγράφων, ὧν κάτοχοι τυγχάνουσιν αἱ τε Ἱεραὶ Μοναὶ καὶ ἡ Ἱερά Κοινότης.

ΑΡΘΡ. 16. Πᾶσα Μονὴ ἐσωτερικῶς ἔστι αὐτοδιοίκητος καὶ αὐτόνομος.

ΑΡΘΡ. 17. Ἡ διαχείρισις ἐκάστης τῶν ἐν Ἁθῶ Μονῶν ὡς καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ἁγίου Ὁρους ἀνήκει τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς ἐν αὐτῷ μοναζούσης ἀδελφότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Α΄. ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ.—ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΑΥΤΗΣ.

ΑΡΘΡ. 18. Τὸ Ἁγιώτατον Ὁρος συνφδὰ τῷ προνομιακῷ αὐτοῦ καθεστῶτι ἐν τοῖς μὴ καθαρῶς ποινικοῖς ζητήμασι κυβερνᾶται ὑπὸ εἰκοσαμελοῦς ἀντιπροσωπείας, ἀποτελουμένης ἐξ ἀντιπροσώπων πεμπομένων ὑπὸ μιᾶς ἐκάστης τῶν Εἰκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁθῶ.

ΑΡΘΡ. 19. Ἡ ἀντιπροσωπεία αὕτη εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἁθῶ.

ΑΡΘΡ. 20. Ἐκάστη Ἱερά Μονὴ δικαιούται ἵνα πέμπῃ ἕνα καὶ μόνον ἀντιπρόσωπον ἔχοντα πληρεξουσιότητα καὶ δικαιούμενον ἵνα ψηφίζῃ ἐξ ὀνόματος τῆς ἰδίας Ἱερᾶς Μονῆς ὑποχρεουμένης ἵνα μὴ θέτῃ ἐν ἀμφιβόλῃ ἢ ἀντιστρατεύηται κατὰ τῆς ψήφου τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτῆς.

ΑΡΘΡ. 21. Ἐκαστος ἀντιπρόσωπος κατὰ τὰ καθεστῶτα τῶν Ἱερῶν Μονῶν ὀφείλει πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ Πρακτικοῦ ἵνα συνεννοητῇ μετὰ τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μετανοίας ὅπως πεφωτισμένως καὶ ἐγκύρως ὑπογράψῃ ἐπὶ τῶν διοικητικῆς φύσεως ζητημάτων, πλὴν τῶν δικαστικῶν ἐν οἷς ὀφείλει ἵνα ἀποφαινηται κατὰ συνείδησιν.

ΑΡΘΡ. 22. Ὡς ἀντιπρόσωποι ἀνάγκη ἵνα ἀποσιέλωνται ἐκ τῆς τάξεως πάντως τῶν Προϊσταμένων ἄνδρες ἡλικίας ἀνωτέρας τῶν τριάκοντα πέντε ἐτῶν διακρινόμενοι ἐπὶ ἐναρέτῳ πολιτεία, ἀμέμπτῳ διαγωγῇ, χρηστότητι ἤθους, ἡμίῳ χαρακτήρι, ἀγάπῃ καὶ ἀφοσιώσει εἰς τὰ καθ' ὅλον συμφέροντα τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἰδίᾳ καὶ κάτοχοι μικρᾶς ἢ μεγάλης μορφώσεως καὶ πείρας.

ΑΡΘΡ. 23. Ἡ Ἱερά Σύναξις ἢ οὕτω πως ἀποτελουμένη συνεδριάζει τακτικῶς μὲν τρεῖς τῆς ἐβδομάδος, ἐκτάκτως δὲ δσάκις δειχθῇ ἀνάγκη, προσκαλουμένου ἐκάστοτε πρὸς τοῦτο ἐκάστου ἀντιπροσώπου καταλλήλως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας.

ΑΡΘΡ. 24. Ἡμέραι τακτικῶν συνεδριῶν εἰσιν ἡ Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή, ἀντικαθιστάμεναι κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν ἕνεκα τῶν προηγιασμένων λειτουργιῶν διὰ τῆς Δευτέρας, Τρίτης καὶ Πέμπτης· ὥρα δὲ ἀπὸ ἀρχῆς Ἀπριλίου μέχρι Σεπτεμβρίου 1—1)2 ἀναλόγως τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἀπὸ δὲ τῶν ἀρχῶν Σεπτεμβρίου μέχρι Μαρτίου ἀναλόγως αὐθις τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ἀπὸ 2 1)2—3.

ΑΡΘΡ. 25. Αἱ συνεδρίαὶ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῶν ἄνευ διακοπῆς παρατείνονται ἐπὶ δύο συναπτὰς ὥρας μεθ' ἧς ἐπέρχεται διάλειμμα ἑνὸς τετάρτου. Ἡ μετὰ τὸ διάλειμμα παράτασις, ἂν δεῖσῃ, τῶν συνεδριῶν παρατείνεται ἐπὶ ἑτέρας δύο ὥρας ὥστε αἱ συνεδριάσεις νὰ ὦσι τετράωροι.

ΑΡΘΡ. 26. Οὐδενὶ τῶν ἀντιπροσώπων εὐρισκομένῳ ἐν Καρναῖς ἐπιτρέπεται ἵνα ἀπουσιάζῃ τῶν συνεδριῶν εἰ μὴ λόγῳ ἀσθενείας καὶ δεδικαιολογημένης αἰτίας. Ὁ δὲς κατὰ συνέχειαν ἄνευ εὐλόγου αἰτίας ἀπουσιάσας τῶν συνεδριῶν, λαμβάνει γραπτὴν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας πρόσκλησιν, μεθ' ἧν, μὴ συμμορφούμενος καταγγέλλεται πρὸς τὴν Ἱεράν αὐτοῦ Μετάνοιαν ὅπως τὸ πρῶτον συμβουλευσῇ αὐτὸν πρὸς διόρθωσιν καὶ ἐν δυστροπία ζητεῖται ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ ὡς κωλυσιεργούτος· ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἧν ἡ Ἱερά αὐτοῦ Μετάνοια ἤθελε φανῆ εὐνοοῦσα τὴν ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτῆς διενεργουμένην κωλυσιεργίαν ἢ μὴ ἐπιβάλλουσα αὐτῷ τὴν τακτικὴν εἰς τὴν Ἱεράν Σύναξιν φοίτησιν ἢ μὴ ἀντικαθιστῶσα αὐτὸν μετὰ ὄριμον σκέψιν ἢ Ἱερά Σύναξις παύουσα τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦτον, στερεῖ τὴν Μοῆν τῶν δικαιώματος ἀποστολῆς ἀντιπροσώπου ἀπὸ τριῶν ἕως ἑξή μηνῶν· ἡ δὲ ψῆφος ταύτης θὰ προστίθῃται εἰς τὴν πλειοψηφίαν.

ΑΡΘΡ. 27. Πρὸς πρόληψιν προσκλαύσεως ἐκ μέρους τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἀντιπροσώπου καὶ ἰδίως τοῦ ἀτόπου τῆς κωλυσιεργίας, εἰσάγεται ἡ χρῆσις βιβλίου παρουσιάσεων, ἐν ᾧ ἰδίᾳ χειρὶ ὑπογράφεται ἕκαστος τῶν ἀντιπροσώπων ἅμα τῇ εἰσόδῳ αὐτοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριῶν, ὧν ἡ ἀπαρτία κανονίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπογραφῶν τοῦ βιβλίου τούτου. Ὁ μὴ ὑπογράφων ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν παρουσιάσεων θεωρεῖται ὡς κωλυσιεργῶν.

ΑΡΘΡ. 28. Ἡ Ἱερά Σύναξις θεωρεῖται ἐν ἀπαρτία ὅταν παρευρίσκωνται τὰ 2)3 τῶν ἀντιπροσώπων, ἧτοι δέκα τέσσαρες, εὐθύς ὡς ἀποτελεσθῆ ὁ ἀριθμὸς οὗτος χωρεῖ ἡ Ἱερά Σύναξις εἰς τὸ ἔργον τῆς δικάζουσα καὶ ἀποφασίζουσα ἐγκύρως ὑπερισχοῦσης ἐκάστοτε τῆς γνώμης τῆς πλειονοψηφίας, τῆς μειονοψηφίας δικαιουμένης ἵνα σημειῶ τὴν γνώμην αὐτῆς ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ἔστω καὶ ἂν ἀποτελῆται αὕτη ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου ἀντιπροσώπου.

ΑΡΘΡ. 29. Οὐδενὶ τῶν ἀντιπροσώπων ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἐπιτρέπεται ἡ ἄρνησις τῆς ὑπογραφῆς οἰουδήποτε πρακτικοῦ.

ΑΡΘΡ. 30. Αἱ κατὰ πλειονοψηφίαν λαμβανόμεναι ἀποφάσεις μετὰ α' καὶ β' ἀνάγνωσιν, ὅποτε ἐπέρχεται κατ' ἀνάγκην ἢ ἐνίσχυσις αὐτῶν διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῶν ἀντιπροσώπων, σφραγίζονται διὰ τῆς Κοινοτικῆς Σφραγίδος ὑπὸ τῆς Ἐπιστασίας· ὁ ἀρνούμενος τυχὸν ἐκ τῶν ἐπιστατῶν ἵνα παρᾶσχῃ τὸ ἴδιον τμήμα πρὸς σφραγίσιν τῶν ἐκ τοιούτων ἀποφάσεων ἀπολυμένων ἐγγράφων λαμβάνει ἐντολὴν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως νὰ σφραγίσῃ· ἐπιμένων δ' ἐν τῇ αὐτοῦ ἀρνήσει κηρύσσεται ἔκπτωτος τῶν Ἐπιστασιακῶν αὐτοῦ καθηκόντων.

ΑΡΘΡ. 31. Τοῦ λοιποῦ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀνάγκη ἵνα ἀναγράφωνται ὀνομαστὶ τὰ ὀνόματα τῶν δεδικαιολογημένως ἢ μὴ ἀπουσιαζόντων ἀντιπροσώπων σημειουμένου καὶ τοῦ ἀποχρῶντος ἢ μὴ λόγου τῆς ἀπουσίας κάστου συνφδὰ τῷ ἄρθρῳ 90φ.

ΑΡΘΡ. 32. Ἡ ἐν ἀπαρτία ἀρχομένη τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς Ἱερὰ Σύναξις δύναται ἵνα ἐγκίρως ἐργάζεται καὶ δικάζῃ καὶ ὅταν ἐν τῷ μεταξὺ δύο ἢ τρεῖς ἢ καὶ τέσσαρες τῶν ἀντιπροσώπων δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπομακρυνθῶσι προσωρινῶς τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριῶν, ἐκτὸς ἂν ἕνεκα διαφωνιῶν γνώμης διαμαρτυρηθέντες ἐξέλθωσιν· οἱ δὲ ἐν τῇ συνεδρίᾳ ὑπολειπόμενοι εἶναι ἐλάττωες τῶν ἑνδεκα, ὁπότε διαλύεται ἡ Σύναξις καὶ καταγγέλλονται οἱ ἀδίκως κωλυσιεργοῦντες εἰς τὰς οἰκείας Μονάς.

ΑΡΘΡ. 33. Ἐκαστος τῶν ἀντιπροσώπων ἀντιπροσωπεύει μόνον τὴν γνώμην τῆς ἰδίας Μονῆς ἔχων κατ' ἀκολουθίαν μίαν ψήφον· ἐπιτρέπεται κὲ ἵνα ἀναλάβῃ ἐπὶ τῇ βάσει Ἱεροσφραγίστου Μοναστηριακῆς ἐπιστολῆς κατατιθεμένης ἐν τῷ Γραφείῳ καὶ ἧς μνεία νὰ γίνηται ἐν τῷ σχετικῷ πραχτικῷ, καὶ τὴν ἀντιπροσωπείαν ἄλλης Ἱερᾶς Μονῆς οὐχὶ πλέον τοῦ μηνὸς δρησιμοποιούσης προσωρινῶς τὸν ἴδιον Ἀντιπρόσωπον δι' ἄλλην διακοινίαν· οὐδέποτε ὅμως τὸ αὐτὸ πρόσωπον δικαιούται ἵνα ἀναλάβῃ ἀντιπροσωπείαν δύο ἐτέρων Ἱερῶν Μονῶν συγχρόνως.

ΑΡΘΡ. 34. Αἱ συνεδρίαὶ τῆς Ἱ. Συνάξεως ἀνάγκη ἵνα διεξάγονται ἐν ἡρέμῳ φράσει καὶ μεμετρημένοις λόγοις τηρουμένου πάντοτε τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τε τοὶ Ἱερὸν τῆς Συνάξεως χῶρον καὶ τὰ παρακαθήμενα σεβαστὰ πρόσωπα τὰ ἀντιπροσωπεύοντα εὐαγῆ καὶ πανάρχαια Ἱερὰ καθιδρυματα, τόπους προσευχῆς καὶ ἀσκήσεως τῆς κατὰ Χριστὸν ἀρετῆς. Οἱ τυχὸν παρεκτρεπόμενοι μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν εὔσημον ὑπὸ τοῦ Πρωτεπιστάτου παρατήρησιν ἀπομακρύνονται τῆς Ἱ. Συνάξεως διὰ μικρὸν ἢ μέγα διάστημα ἀναλόγως τοῦ διαπραττομένου ἀτοπήματος, δηλουμένης ἐκάστοτε τῆς ἀπομακρύνσεως διὰ καταλλήλου πρὸς τὴν οἰκείαν Μονὴν ἐπιστολῆς.

ΑΡΘΡ. 35. Πάντες οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν εἰσιν ἴσοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐπομένως ἰσόψηφοι διακρινόμενοι μόνον κατὰ τὴν Ἱεραρχικὴν τῆς παρεδρίας τάξιν καθ' ἣν θὰ δίδηται καὶ ὑπὸ τοῦ Πρωτεπιστάτου ὁ λόγος εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ἵνα ἀναπτύξωσι τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ὑπὸ συζήτησιν ζήτημα. Εἰς τοὺς δευτερολογοῦντας ὁ λόγος θὰ δίδηται κατὰ τὴν τάξιν τῆς δηλώσεως.

ΑΡΘΡ. 36. Οὐδεὶς τῶν ἀντιπροσώπων δικαιούται ἵνα συνηγορήσῃ ἢ ἀντίπῃ εἰς τὴν διδομένην διαταγὴν ἐκ μέρους τοῦ Πρωτεπιστάτου πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῆς Συνάξεως τοῦ παραβάτου συμφώνως τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ. Ἐν περιπτώσει ἀπειθείας τοῦ παραβάτου ἢ ἐπεμβάσεως παρανόμου ἐκ μέρους ἄλλου ἀντιπροσώπου ὑπὲρ αὐτοῦ, ὑποχρεοῦται σύσσωμος ἡ Ἱ. Σύναξις ἵνα προβῇ εἰς τὴν καταδίκην καὶ ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῆς Ἱ. Συνάξεως ἀμφοτέρων καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ δεχθῇ τὴν συνεργασίαν μετ' αὐτῶν πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς τιμωρίας.

ΑΡΘΡ. 37. Ὁ ἅπαξ καὶ δις ἀπομακρυνθεὶς τῆς Ἱ. Συνάξεως, δι' οὓς λόγους τὰ ἀνωτέρω διακελεύονται ἄρθρα, μὴ διορθούμενος, ἐπαναλαμβάνων δὲ τὸ ἴδιον ὕφος καὶ τὴν ἰδίαν φρασεολογίαν καὶ στάσιν διὰ τρίτην φορὰν, καταγγέλλεται πρὸς τὴν οἰκείαν Μονὴν καὶ συνιστᾶται ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ.

ΑΡΘΡ. 38. Οἱ δεκαζόμενοι τυχὸν τῶν ἀντιπροσώπων, ἀποδειχθείσης τῆς ἐνοχῆς αὐτῶν ἐμμεαρτύρως, παύονται ὀριστικῶς καὶ ἀποκλείονται διὰ παντὸς τῆς παρεδρίας καὶ ψήφου ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνάξει.

ΑΡΘΡ. 39. Ὅπως διατυπῶσι πεφωτισμένην οἱ ἀντιπρόσωποι γνώμην περὶ τούτου ἢ ἐκεῖνου τοῦ ζητήματος, ἀνάγκη ὅπως ἀπὸ τῆς πρωίας ἤδη, τῆς πρὸ τῆς συνεδρίας ἡμέρας, ἐν μὲν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἱ. Συνάξεως

ἀναρτᾶται πινάκιον τῶν συζητηθησομένων ὑποθέσεων, ἐνὶ δ' ἑκάστῳ ἀντιπροσώπῳ διανέμῃται ἀντίγραφον τῆς ἐν αὐτῷ ἡμερησίας διατάξεως.

ΑΡΘΡ. 40. Αἱ ὑπὸ συζήτησιν ὑποθέσεις ἀναγράφονται ἐν τῷ πινακίῳ κατὰ τὴν χρονολογικὴν τάξιν τῆς ἐν τῷ Γραφείῳ καταθέσεως τῶν σχετικῶν περὶ αὐτῶν ἐγγράφων. Ἐξαιρέσεις μόνον γίνεται προκειμένου περὶ ἐπειγουσῶν ὑποθέσεων, ὧν ἡ ἀναβολὴ δύναται ἵνα διακυβεύσῃ σπουδαῖα τῶν Ἱ. Μονῶν ἢ τοῦ τόπου συμφέροντα.

ΑΡΘΡ. 41. Μόνον αἱ γραπτῶς καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ὑποβαλλόμεναι αἰτήσεις, ἀναφοραὶ καὶ λοιπὰ ἐγγράφα εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως καταγράφονται ἐν τῷ πινακίῳ καὶ εἰσάγονται πρὸς συζήτησιν ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνάξει.

ΑΡΘΡ. 42. Ἡ Ἱερὰ Σύναξις φέρουσα τύπον Πρωτοδικείου ἐν ταῖς μὴ καθαρῶς ἐσωτερικαῖς Μοναστηριακαῖς ὑποθέσεσιν ὀφείλει ἵνα θεωρῇ βραβὶ δικάζῃ τὰς ἀναφρομένας διαφορὰς μεταξὺ Μονῶν ἢ Μονῆς τινος ἢ μεταξὺ Μονῶν, Σκητῶν καὶ Κελλίων ἀνεκκλήτως ὅταν αὐταὶ ἀποκλειστικῶς ἐπάγωνται εἰς μόνον τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, ἅτινα κρατυνθέντα ὑπὸ χρήσεως μροσαιωνίου ἔλαβον ἰσχὺν νόμου καὶ ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τε τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Πᾶσαι αἱ λοιπαὶ διαφοραὶ κέκτηνται διπλάσιωμα ἐφέσεως εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὅποτε συναποστέλλονται καὶ πάντα τὰ Ἐγγράφα τῆς δικογραφίας.

ΑΡΘΡ. 43. Ἡ Ἱερὰ Σύναξις ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ ἐν συνειδήσει ἐπιλαμβανομένη ἐνὸς ἑκάστου ἐπὶ μέρους ὑποβαλλομένου ζητήματος δικάζει ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἐκείνων τῶν Κωδίκων δι' ὧν δικάζουσι καὶ τὰ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας δικαστήρια· ἦτοι: τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, Πανδεκτῶν, Νεαρῶν, ἰδίᾳ τοῦ Ἀρμενοπούλου, τοῦ συντάγματος τῶν Ἱερῶν Κανόνων Ράλλη καὶ Ποτλή καὶ τῆς οἰκείας τοῦ Ἀγιωνύμου ἡμῶν τόπου νομολογίας καὶ τῶν ἐθίμων αὐτοῦ.

ΑΡΘΡ. 44. Ἡ διαδικασία ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνάξει τελεῖται δι' αὐτοπροσώπου ἐμφανίσεως τῶν διαδίκων ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτροπομένης τῆς δι' ἀντιπροσώπου ἢ πληρεξουσίου ὑπερασπίσεως τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν.

ΑΡΘΡ. 45. Ἡ χρῆσις τῶν ἐνδίκων μέσων γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν «Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν ὁδηγιῶν».

ΑΡΘΡ. 46. Μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῆς συζητήσεως, κηρυσσομένης ὑπὸ τοῦ Πρωτεπιστάτου τῆς λήξεως αὐτῆς τελεῖται ἡ ψηφοφορία ἀρχομένη κατ' ἀντίστροφον τῆς Ἱεραρχικῆς παρεδρίας τῶν ἀντιπροσώπων τάξιν.

ΑΡΘΡ. 47. Ὅταν ἡ Ἱερὰ Κοινότης θετικῶς πληροφορηθῇ ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις Μονῆς τινος εἶναι δυσχερῆς εἰς βαθμὸν δυνάμενον νὰ ἐμπνεύσῃ ἀνησυχίας περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς, προσκαλεῖ τοὺς ἰθύνοντας τὴν ἐν λόγῳ Ἱ. Μονὴν ἵνα παρουσιάσωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα ἀκριβῆ καὶ δεδικαιολογημένον ἰσολογισμόν τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων, τῶν ὀφειλῶν καὶ τῶν δανείων αὐτῆς. Ἐὰν δὲ ἡ ἐξέτασις πείσῃ τὴν Ἱ. Κοινότητα ὅτι ὄντως ἡ Μονὴ ἐκείνη διατρέχει κρίσιν οἰκονομικὴν αὐτεπαγγέλτως ἐπεμβαίνουσα λαμβάνει τὰ προσήκοντα μέτρα διὰ τὴν ἀνόρθωσιν αὐτῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 73ον.

ΑΡΘΡ. 48. Κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐπισήμων ἐνιαυσίων συνεδριῶν τῆς Συνάξεως τελεῖται ἡ νενομισμένη Ἱερὰ τελετή. Κατὰ δὲ τὴν λήξιν τῶν συνεδριῶν αὐτῆς μετὰ τὴν νενομισμένην Ἱεροτελεστείαν ἀναγινώσκεται καὶ ἡ συνήθης συγχωρητικὴ εὐχή.

ΑΡΘΡ. 49. Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία τῇ προσκλήσει τῆς πλειονοψηφίας τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἢ τῶν ἐνδιαφερομένων Μονῶν ἢ καὶ μιᾶς Μονῆς δικαιούται ν' ἀποστέλλῃ ἐξάρχους, ὧν τὰ ἔξοδα βαρύνουσι τοὺς καλοῦντας, καὶ οἱ ὅποιοι θὰ φέρωσι, ὡς ἔθος, τὰς πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα ἐκκλησιαστικὰς συστάσεις ἐκφαντικὰς τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν μεθ' ἧς ὀφείλουσι νὰ συμπράττωσιν.

ΑΡΘΡ. 50. Πᾶν ἔγγραφον ἀπολνόμενον ἀπὸ τοῦ Ἄθω καὶ διαβιβασζόμενον εἰς τὸ Οἴκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δεόν ἵνα ᾖ γεγραμμένον Ἑλληνιστί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ.—ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΑΥΤΗΣ.

ΑΡΘΡ. 51. Ἱερὰ Ἐπιστασία ἀποτελουμένη ἐκ τεσσάρων Προϊσταμένων διαφόρων Ἱερῶν Μονῶν, ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐκτελεστικὴν τῆς Ἱ. Κοινότητος ἐξουσίαν, ἐκπληροῦσα συγχρόνως καὶ δημαρχιακὰ καθήκοντα ὡς καὶ καθήκοντα Εἰρηνοδικείου.

ΑΡΘΡ. 52. Ἡ Κοινοτικὴ Σφραγὶς ἔχουσα ἐν τῷ μέσῳ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου «ἢ Πλατυτέρα» καὶ διηρημένη εἰς τέσσαρα τμήματα μένει ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ τῶν Ἐπιστατῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων κατέχει ἀνὰ ἓν τμήμα.

ΑΡΘΡ. 53. Κατὰ τὴν εἰς πέντε τετράδας ἀρχαιοτάτην διαίρεσιν τῶν εἰκοσῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἄθω, ὡς Ἐπιστάται ἐκ μιᾶς ἐκάστης τετράδος δι' ὀλόκληρον τὸ Ἐπιστασιακὸν ἔτος, ἀρχόμενον ἀπὸ 1 Ἰουνίου καὶ λήγον τῇ 3ῃ Μαΐου, ἀποστέλλονται ἐκ μιᾶς ἐκάστης τῶν τῆς τετράδος Μονῶν πρόσωπα ἐγνωσμένης ἀρετῆς καὶ ἰκανότητος, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος ἐκάστης τετράδος φέρει καὶ τὸν τίτλον «Πρωτεπιστάτης».

ΑΡΘΡ. 54. Αἱ τετράδες καθ' ἃς διαιροῦνται αἱ Μοναὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους εἰσὶν αἱ ἑξῆς:

α' τετράς:	}	1. <i>Μεγίστης Λαύρας</i>	γ' τετράς:	}	1. <i>Ἰβήρων</i>
		2. <i>Δοχειαρίου</i>			2. <i>Παντοκράτορος</i>
		3. <i>Ξενοφῶντος</i>			3. <i>Φιλοθέου</i>
		4. <i>Ἐσφιγμένου</i>			4. <i>Σίμωνος Πέτρας</i>

β' τετράς:	}	1. <i>Βατοπαιδίου</i>	δ' τετράς:	}	1. <i>Χιλιανδαρίου</i>
		2. <i>Κοντλουμουσίου</i>			2. <i>Ξηροποτάμου</i>
		3. <i>Καρακάλλου</i>			3. <i>Ἁγίου Παύλου</i>
		4. <i>Σταυρονικήτα</i>			4. <i>Γρηγορίου</i>

ε' τετράς:	}	1. <i>Διονυσίου</i>
		2. <i>Ζωγράφου</i>
		3. <i>Ρωσικοῦ</i>
		4. <i>Κωνσταμονίτου</i>

ΑΡΘΡ. 55. Τὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπιστάτου ἀναλαμβάνοντα πρόσωπα ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 35 ἐτῶν. Νὰ ᾧσι δὲ ἄνδρες ἐναρέτου βίου, διαγωγῆς ἀνεπιλήπτου, κάτοχοι μεγάλης ἢ μικρᾶς μορφώσεως, γνῶσται τῆς Ἑλληνικῆς, δεδοκιμασμένης ἱκανότητος πρὸς εὐδόκιμον ἐπιτέλεσιν τῶν ἰδίων καθηκόντων, γνῶσται τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου καὶ τῶν ἐθίμων τοῦ τόπου καὶ ἱκανῆς πείρας τῶν Ἀγιορειτικῶν πραγμάτων ἀποκτωμένης, εἰ δυνατόν, ἐν τῇ ἐξασκήσει ἀντιπροσωπειακῶν καθηκόντων παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνάξει.

ΑΡΘΡ. 56. Τοῦ Πρωτεπιστάτου ὄντος πρώτου μεταξὺ τῶν ἴσων, αἱ ψήφοι τῶν ἐκάστοτε μελῶν τῆς Ἐπιστασίας εἰσὶν ἰσοδύναμοι.

ΑΡΘΡ. 57. Πᾶσα ἀπόφασις τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας σχετικὴ πρὸς τὸν κύκλον τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς λαμβάνεται ἐν συσκέψει ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἐπιστασίας κατὰ πλειονοψηφίαν. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας τὸ ζήτημα ἀνατίθεται εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα· θεωρεῖται δὲ ἄκυρος πᾶσα ἀπόφασις ἢ πράξις διενεργουμένη μονομερῶς καὶ ἐν ἀγνοίᾳ ἔστω καὶ ἐνὸς Ἐπιστάτου.

ΑΡΘΡ. 58. Οὐδενὶ τῶν Ἐπιστατῶν ἐπιτρέπεται ἵνα πρὸς τῇ ἰδίᾳ ψήφῳ ποιῆται χρῆσιν καὶ ψήφου συναδέλφου αὐτοῦ ἀσθενοῦντος ἢ ἀπουσιάζοντος· τὸ τμήμα τῆς σφραγίδος τοῦ ἀπουσιάζοντος Ἐπιστάτου καὶ ἡ ψήφος αὐτοῦ κατ' ἀνάγκην ἀνατίθεται εἰς ἓνα τῶν ἀπολαπόντων τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ ἀντιπροσώπων, ἐν ἀπουσίᾳ δὲ ὅλων τῶν ἀντιπροσώπων, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς διακοπὰς καὶ ἑορτάς, ἀνατίθεται εἰς τὸν ἀρχιγραμματέα.

ΑΡΘΡ. 59. Ἡ μονομερὴς καὶ αὐτόβουλος πράξις καὶ ἐνέργεια τούτου ἢ ἐκείνου ἐκ τῶν Ἐπιστατῶν, σχετικῶς πρὸς οἵανδήποτε τοῦ κύκλου αὐτῶν ὑπηρεσίαν, ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς συνεπιφέρουσα καὶ ἀνάλογον ἰδιαιτέραν ὑπὸ τῆς Ἐπιστασίας ἢ ἐπίσημον ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνάξεως παρατήρησιν καὶ ἐν ἀνάγκῃ, ἀποφράσει τῆς Ἱ. Κοινότητος, τιμωρίαν.

ΑΡΘΡ. 60. Τῆς αὐθαιρέτου, τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ Ἐπιστάτου πράξεως οὔσης βαρείας ὥστε νὰ προκαλῆ σκέψεις περὶ ἀπομακρύνσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐπιστασίας, κατ' ἀνάγκην τοῦ σχετικοῦ ζητήματος ἐπιλαμβάνεται ἡ Ἱ. Συνάξις, ἣτις δικαιούται τὴν σχετικὴν περὶ τῆς ὑποθέσεως ἀπόφασιν ἵνα διαβιβάσῃ καταλλήλως εἰς τὴν τοῦ κατηγορουμένου Ἐπιστάτου Μονήν, ἀπαγορευομένης αὐστηρῶς τῆς ἀμέσου διατυπώσεως μομφῆς ἢ σκέψεως ἀποπομπῆς ὑπὸ τῶν ἐτέρων μελῶν τῆς Ἐπιστασίας.

ΑΡΘΡ. 61. Τῆς καταπατήσεως τῶν καθηκόντων ὑπὸ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ Ἐπιστάτου συμβαινούσης ἐν καιρῷ τῶν διακοπῶν τῆς Ἱ. Συνάξεως καὶ τῆς ἐντεῦθεν πηγαζούσης δυσσαμονίας ἐν τῷ σώματι τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας χρῆζούσης ταχεῖαν καὶ ἄμεσον τὴν διόρθωσιν, τὰ τρία ἄλλα μέλη τῆς Ἐπιστασίας ἀναφέρονται πρὸς τὰς Ἱερὰς Μονὰς ἐγκυκλίως ζητοῦντα τὴν γραπτὴν γνώμην καὶ ἀπόφασιν αὐτῶν.

ΑΡΘΡ. 62. Αἱ ἐκάστοτε ἀπολυόμεναι τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως καὶ τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας ἐγκύκλιοι πολυγραφούμεναι καὶ σφραγιζόμεναι διὰ τῆς κοινῆς σφραγίδος ἀποστέλλονται ἐντὸς ἰδιαιτέρου φακέλλου πρὸς ἐκάστην τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἐν τῇ συνήθει θήκῃ ἐσφραγισμένη. Τῷ ἐγκυκλιοφόρῳ παραδίδεται ὑπὸ τοῦ Γραφείου εἰδικὸν βιβλίον ἐπιδόσεως ἔνθα ὑπογράφει ἐν ἐκάστῃ Ἱ. Μονῇ ὀνομαστὶ ὁ παραλαμβάνων τὸν φάκελλον Καθηγούμενος, Προϊστάμενος ἢ Γραμματεὺς.

ΑΡΘΡ. 63. Οἱ Ἐπιστάται ὀφείλουσιν πρὸ μεσημβρίας μὲν ἐν σώματι νὰ διαμένωσιν ἐπὶ τετράωρον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριῶν, μετὰ

μεσημβρίαν δὲ ἐπὶ τρίαωρον ἀπαγορευομένης αὐστηρῶς τῆς ἄνευ ἀποχωρῶν-
τος λόγου ἀπουσίας τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ Ἐπιστάτου. Κατὰ τῆς συστημα-
τικῆς καὶ ἀδικαιολογήτου ἀπουσίας λαμβάνονται ἀνάλογα μέτρα ὑπὸ τῆς
Ἱερᾶς Συνάξεως.

ΑΡΘΡ. 64. Ἐξαιρουμένου τοῦ Πρωτεπιστάτου, ὅστις ὡς ἀντιπρο-
σωπεύων τὸν ἀρχαῖον Πρῶτον, ὀφείλει μετὰ τῆς τοῦ Πρώτου ράβδου διαρ-
κῶς νὰ μένη ἐν Καρναῖς τὰ λοιπὰ τῆς Ἐπιστασίας μέλη μεταβαίνουνσι πρὸς
ἐκπλήρωσιν τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ Ἐπιστασιακοῦ καθήκοντος ἐναλλάξ κατὰ
τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν τῶν ἰδίων Μονῶν· πᾶσα αὐθαίρετος παράβασις τοῦ
ἄρθρου τούτου συνεπάγεται καὶ ἀνάλογον τιμωρίαν ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνάξεως.

ΑΡΘΡ. 65. Ὁ Πρωτεπιστάτης ὡς φυσικὸς πρόεδρος τῆς Ἐπιστα-
σίας καὶ διὰ τὴν τάξιν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ὀφείλει ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ
πινακίου εἰσάγη τὰ ἐκάστοτε παρουσιαζόμενα ζητήματα, διεξάγη κατὰ τὸν
κανονισμὸν τὰς συζητήσεις, παρέχη τούτῳ ἢ ἐκείνῳ τῷ δευτερολογοῦντι
ἀντιπροσώπῳ τὸν λόγον, εἴτε ἀφαιρῇ αὐτὸν δι' εὐλόγους αἰτίας, ἀνακαλῇ
τοὺς παρεκτρεπομένους ἢ διὰ ἀναλόγου παρατηρήσεως ἢ διὰ τοῦ κώδωνος
εἰς τὴν τάξιν καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν ὀλοκλήρου τῆς
Ἱ. Συνάξεως. Οἰκοθεν ἐννοεῖται ὅτι αἱ παρατηρήσεις ἀνάγκη νὰ φέρωσι
τὸν χαρακτήρα τοῦ φιλαδέλφου, τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀμεροληψίας· ἄλλως νὰ
ὑπομινῆσκηται τὸ καθήκον τοῦτο εὐσημῶνως ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνάξεως.

ΑΡΘΡ. 66. Ἐκάστη τῶν Ἱερῶν Μονῶν δικαιούται ν' ἀποστείλῃ
καὶ ἰδιαίτερον πρόσωπον ὡς Ἐπιστάτην πρὸς τῷ ἀντιπροσώπῳ αὐτῆς ἢ νὰ
ἀναθέσῃ καὶ τὸ καθήκον τοῦτο εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτῆς. Κατ' ἀνάγκην
ὅμως ὁ Πρωτεπιστάτης δέον, ὡς διὰ τὴν τάξιν πρόεδρος καὶ τῆς Ἱ. Συνά-
ξεως, νὰ μὴ φέρῃ καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀντιπροσωπείας.

ΑΡΘΡ. 67. Ἡ Ἱ. Ἐπιστασία ὀφείλει ἵνα τηρῇ βιβλίον πρακτικῶν
ἐνῶ χρονολογικῶς νὰ σημειῶνται αἱ ἐκάστοτε εἰσαγόμεναι καὶ διεξαγόμε-
ναι ὑπ' αὐτῆς ὑποθέσεις κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν ἐν τέλει τῶν ὁποίων καθ'
ἐκάστην ἐσπέραν ὑποχρεωτικῶς πρὸ τῆς μεταβάσεως αὐτῶν εἰς τὰ ἴδια
ὑπογράφωσιν ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐπιστασίας.

ΑΡΘΡ. 68. Αἱ ὑποθέσεις δυνατὸν νὰ εἰσάγωνται εἰς τὴν Ἐπιστα-
σίαν προφορικῶς ἢ γραπτῶς· καὶ διὰ μὲν τὰς κατωτέρω τῶν ἑκατὸν γρο-
σίων οἱ λαμβάνοντες πάντως γραπτὴν ἀπόφασιν οὐδὲν πληρῶνουσι· πᾶσαι
δὲ αἱ ἀνωτέρας ἀξίας λυόμεναι φορολογοῦνται ἐπὶ τῇ βάσει ἐπισυννημμένου
ᾧδε τιμολογίου πρὸς ὄφελος τοῦ Κοινοῦ ταμείου.

ΑΡΘΡ. 69. Τὸ Κοινὸν ταμεῖον διαχειρίζεται ὡς ἄχρι τοῦδε ἢ Ἐπι-
στασία ὑπ' εὐθύνην τῶν οἰκείων Μονῶν.

ΑΡΘΡ. 70. Ἡ Ἱ. Ἐπιστασία ἐργάζεται πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ
ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνάξεως ἐγκεκριμένου ἐγκαίρως προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐπιστα-
τικοῦ ἔτους. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τούτου καὶ τοῦ βιβλίου τῶν ἐσόδων καὶ δα-
πανῶν θὰ συντάσσεται ἐβδομάδα πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἐπιστατικοῦ ἔτους
καὶ ὁ ἀπολογισμὸς. Πᾶσα δὲ δαπάνη μὴ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ προϋπο-
λογισμοῦ καὶ ὡς τοιαύτη μὴ περιελθούσα εἰς γνῶσιν καὶ ἐγκριθεῖσα ὑπὸ
τῆς Ἱ. Συνάξεως ἐπιβαρύνει ἕξ ἴσου ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἐπιστασίας.

ΑΡΘΡ. 71. Πᾶσα εἰσπραξις ἢ πληρωμὴ εἰσάγεται καὶ ἐξάγεται ἐκ
τοῦ ταμείου ἐπὶ τῇ βάσει διπλοτύπου ἀποδείξεως δηλωτικῆς τῆς πηγῆς τῆς
εἰσπράξεως ἢ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκδόσεως ὑπογεγραμμένης δὲ ὑπὸ τῶν τεσσά-
ρων μελῶν τῆς Ἐπιστασίας.

ΑΡΘΡ. 72. Αἱ ἐκ τῶν ταβηλίων ὀφειλαὶ τῶν διαφόρων Ἱ. Μονῶν καταβάλλονται εἰς τὸ Κοινὸν ταμεῖον κατὰ δύο δόσεις πληρωτέας κατὰ Μάρτιον καὶ Αὐγούστον· πᾶσα καθυστέρησις πέραν ἑξαμήνου χρονικοῦ διαστήματος ἐπιβαρύνεται μὲ νόμιμον τόκον 9 ο)ο.

ΑΡΘΡ. 73. Τὰ ἄχρη τῆς ὥρας καθυστερούμενα ἐκ ταβηλίων χρηματικά ποσὰ τῇ Κοινότητι θὰ ἐπιβαρυνθῶσι καὶ διὰ νομίμου τόκου ἅμα τῇ ἐπισημῶ ἐγκρίσει καὶ κυρώσει τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ΑΡΘΡ. 74. Αἱ πέραν τῆς διετίας μὴ καταβάλλουσαι τὴν πληρωμὴν τῶν ταβηλίων αὐτῶν Ἱερὰὶ Μοναὶ λόγῳ μεμαρτυρημένης ἀνεχειρίας γίνονται ἀντικείμενον συσκέψεως ἐν τῇ Ἱ. Κοινότητι, ἣτις δικαιούται ἵνα θέσῃ αὐτὰς ὑπὸ οἰκονομικὸν ἔλεγχον καὶ κηδεμονίαν ἕως οὗ ἐπανέλθῃ ἢ διὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν λόγον διαταραχθεῖσα οἰκονομικὴ τῆς Μονῆς εὐρωστία.

ΑΡΘΡ. 75. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἡ ἐξόφλησις νέων ταβηλίων Ἱερᾶς τινος Μονῆς καθυστερουμένων παλαιῶν τοιούτων. Πᾶσα παράβασις τοῦ ἄρθρου τούτου ἐπιβαρύνει τὴν Ἐπιστασίαν.

ΑΡΘΡ. 76. Ταῖς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐχούσαις καθυστερούμενα ταβήλια πλέον τῶν τεσσάρων ἐτῶν Ἱ. Μοναῖς κατ' οἰκονομίαν ἐπιτρέπεται ἡ ἄτοκος ἐξόφλησις ἐνὸς καθυστερουμένου ἔτους πρὸς τῇ ἐξοφλήσει τῶν ταβηλίων ὀλοκλήρου τοῦ τρέχοντος ἔτους οὕτως ὥστε ἡ ἐξόφλησις νὰ γίνῃ ἐν ἴσῳ χρονικῶ διαστήματι.

ΑΡΘΡ. 77. Ἡ διατίμησις τῶν διαφορῶν ὑποθέσεων τῶν διεξαγομένων ὑπὸ τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας τελεῖται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἡμίσεος χρηματικοῦ ποσοῦ τοῦ ἀναγραφομένου ἐν τῇ Πατριαρχικῇ διατιμῆσει εἰσπραττομένου ὑπὲρ τοῦ Κοινοῦ ταμεῖου. Αἱ δὲ ὑποθέσεις αἱ προσιδιάζουσαι τῷ Ἀγωνίμῳ τόπῳ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐξῆς διατιμῆσεως:

Ἀντίγραφα Πρακτικῶν	Μειζήτια 3
Πιστοποιητικὰ Ἱερᾶς Ἐπιστασίας	» 1
Ἐπικύρωσις πληρεξουσίου ἐν ᾧ δὲν ἀναφέρεται χρηματικὸν ποσόν.	» 3
» Ἐνδεικτικῶν Ἀθωνιάδος Σχολῆς	» 1
» Ἐγγράφου συστατηρίων ὑπηρεσιακῶν [τῶν Ἱερῶν Μονῶν.	» 1
» Ἐγγράφου ἀξίας 1— 25 λιρῶν	» 2
» » » 25— 50 λιρῶν	» 3
» » » 50— 100 λιρῶν	» 1 1)2 ο)ο
» » » ἄνω τῶν 200 λιρῶν	» 10 ο)ο

Δι' ἐκάστην διαδικασίαν ὑποθέσεως προκαταβάλλονται τὰ τέλη. Ὅσα ἔγγραφα δὲν ἀναφέρονται ἐνταῦθα φορολογοῦνται κατὰ τὸ (1/2) ἡμισυ ποσὸν τὸ ἐν ταῖς Πατριαρχικαῖς διατιμῆσεσιν.

ΑΡΘΡ. 78. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἡ ὑπὸ τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας

ἐπικύρωσις πιστοποιητικοῦ διακόνων ἢ ἱερέων προτιθεμένων ὅπως χρησιμοποιοῦσιν τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἐν τῷ ἔξωτερικῷ· καθόσον οἱ χειροτονοῦμενοι ἐν ἀγίῳ Ὄρει προχειρίζονται ἵνα διαρκῶς διαμένωσι καὶ ἱεροπράττωσιν ἐν αὐτῷ.

ΑΡΘΡ. 79. Ἡ Ἱ. Ἐπιστασία κέκτηται ὡς εἴρηται καὶ καθήκοντα δημαρχιακά, ἅτινά εἰσι τὰ ἑξῆς:

α') Ὁ ἐπαρκῆς φωτισμὸς τῶν Καρυῶν.

β') Ἡ καθαριότης καὶ ἐπισκευὴ καὶ ἡ ἐν καλῇ καταστάσει ἐν γένει διατήρησις τῶν δημοσίων ὁδῶν.

γ') Ἡ ἐκδίωξις ἐκ τῶν Καρυῶν τῶν ἀτάκτων, μεθύσων, ἀέργων καὶ παντὸς ἀπειθοῦς καὶ δυστρόπου.

δ') Ἡ ἀπαγόρευσις ἀταξιῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ ἐκθέτειν ἔμπορεύματα· ἡ ἀπαγόρευσις ἐπιγραφῶν ἐν τῇ εἰσόδῳ ἢ ἐν ταῖς προθήκαις αὐτῶν· ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ διέρχεσθαι ἐφίππους διὰ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ καὶ ἔμπροσθεν τοῦ Πρωτάτου ἀπὸ τοῦ Ἰηβιριτικοῦ Κονακίου μέχρι τῆς ἀθωνιάδος Σχολῆς,

ε') Ἡ ἀπαγόρευσις εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τοῦ καπνίζειν ἐν ταῖς ὁδοῖς· εἰς δὲ τοὺς Μοναχοὺς καὶ ἐν αὐτοῖς ἔτι τοῖς καταστήμασιν.

στ') Ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ συναθροίζεσθαι τοὺς Μοναχοὺς ἢ Κοσμικοὺς εἰς τε τὰ καταστήματα καὶ τὰ ἀνώγεια αὐτῶν πρὸς συνευωχίαν, διασκέδασιν κτλ.*

ζ') Ἡ ἀπαγόρευσις τῶν ὀργάνων οἰουδήποτε εἴδους, τῶν παιγνιδίων εἴτε πρὸς συμφέρον εἴτε πρὸς διασκέδασιν καὶ ἡ κατάσχεσις πάντων τούτων.

η') Ἡ ἀπαγόρευσις τῶν μὴ ἐκκλησιαστικῶν ἄσμάτων εἰς τε τὰ ἄτομα καὶ τοὺς ὁμίλους συμφώνως τῷ θεῷ ἄρθρῳ.

θ') Ἡ φροντὶς ὅπως ἡ ἐν ταῖς ὁδοῖς συμπεριφορὰ τῶν λαϊκῶν καὶ κληρικῶν ἢ κοσμία· πάντες δὲ κανονικῶς ἐνδεδυμένοι, οἱ δὲ Μοναχοὶ μετὰ τῆς πλήρους σεμνῆς μοναχικῆς ἐνδυμασίας.

ι') Ἡ φροντὶς ὅπως ἡ ἀγορὰ τῶν ἐδωδύμων καὶ λοιπῶν γίγνηται εὐσχημόνως, τοῦ δὲ κρέατος ἐντὸς σακκιδίου, καὶ ἡ ἐπιτήρησις περὶ τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν νηστειῶν Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς ἐπιβάλλεται, ἀπαγορευομένης καὶ αὐτοῖς τοῖς ξενοδόχοις τῆς προετοιμασίας καὶ παροχῆς μὴ νηστησίμων φαγητῶν, εἰμὴ διὰ τοὺς Μουσουλμάνους ὑπαλλήλους.

ια') Ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ διατρέφειν ὄρνιθας, νήσσας, χήνας, ἰνδικὰς ὄρνιθας καὶ κονίκλους· ἐπίσης γαλὰς θήλεις καὶ ἐν γένει κύνας πολυελείας ἢ κυνηγετικούς. Αὐστηρῶς ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ἀπαγορεύεται ἡ κυνηγεσία τοῖς Μοναχοῖς καὶ ἱερεῦσιν· ἀπαγορεύεται ἐπίσης κατὰ τὰς ἀνέκαθεν σχετικὰς ἀπαγορεύσεις ἢ ὑπαρξίς παντὸς θήλεος κατοικιδίου ζώου.

ιβ') Ἡ φροντὶς ὅπως κατὰ τοὺς ἑσπερινοὺς τοῦ Σοββάτου καὶ τῶν ἑορτῶν καὶ κατὰ τὰς ἑορτὰς καὶ ἐπισήμους ἡμέρας ὧσιν ἅπαντα τὰ καταστήματα κεκλεισμένα.

ιγ') Ἡ φροντις ὅπως κατὰ τὸ ἀρχαῖον σεβαστὸν ἔθιμον καθ' ἐκάστην ἑσπέραν εἰς τῶν Ἐπιστατῶν μεθ' ἑνὸς ἢ πλειοτέρων σεῖμένιδων περιέρχεται τὰς ὁδοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Καρυῶν πρὸς ἐπιτήρησιν τῆς τάξεως, ἀπαγόρευσιν τῶν ἁσμάτων καὶ εὐωχιῶν καὶ ἐκπλήρωσιν λοιπῶν καθηκόντων.

ιδ') Ἡ φροντις ὅπως κατ' ἀρχαῖον ἔθος ποιῆται καὶ τὴν διατίμησιν τῶν διαφόρων ἐδωδύμων, οἶον φῶν, ὄξυγάλακτος, τυροῦ, ἰχθύων, ὄστρακοδέρμων, μαλακίων καὶ ἄλλων παραπλησίων. Ἡ Ἐπιστασία ὅπως ποιῆται φιλοδικαίως καὶ πεφωτισμένως τὸ ἔργον αὐτῆς ἀνάγκη ὅπως παρακολουθῆται καὶ ὑπὸ τινος ἰατροῦ πρὸς ἐξέτασιν τῆς ποιότητος τῶν ἐν λόγῳ ἐδωδύμων. Ἡ διατίμησις αὕτη τελεῖται δωρεάν.

ΑΡΘΡ. 80. Διὰ τὴν γενικὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας καὶ Ἱ. Συνάξεως, ὑπάρχει ἰδιαιτέρον Γραφεῖον ὑπηρετούμενον ὑφ' ἑνὸς ὑπευθύνου ἀρχιγραμματέως βοηθουμένου καὶ ὑφ' ἑνὸς ὑπογραμματέως ἐκλεγομένων ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνάξεως. Ὁ καταλαμβάνων τὴν θέσιν ἀρχιγραμματέως κατ' ἀνάγκην ἀνήκει εἰς μίαν τῶν ἱερῶν Μονῶν ὀφείλει δὲ ἵνα εἶναι ἡλικίας ἀνωτέρας τῶν 30 ἐτῶν, ἀπόφοιτος μιᾶς τῶν ἀνωτέρων Σχολῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἢ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ δεόν ἵνα κέκτηται νομικὰς τινὰς γνώσεις καὶ εἰ δυνατόν νὰ γνωρίζῃ ξένας γλώσσας. Ὁ ἀρχιγραμματεὺς ὀφείλει ἵνα διακρίνηται ἐπὶ χρηστότητι ἠθους, σεβασμῶ πρὸς τὰς ἀντιπροσωπειακὰς τοῦ τόπου ἀρχάς, ἀγάπῃ καὶ ἀφωσιώσει εἰς τὸ ἴδιον ἔργον, ἀποφεύγων ἐπιμελῶς τοὺς ἰριθυρισμοὺς καὶ τὰς ἰδιαιτέρας συνεννοήσεις μετὰ τούτου ἢ ἐκείνου τῶν ἀντιπροσώπων μεθ' ὧν δεόν νὰ εὐρίσκηται πάντοτε μόνον εἰς ἐπισήμους σχέσεις. Ὁ ἀρχιγραμματεὺς ὀφείλει ἵνα πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν Ἐπιστατῶν καταλαμβάνῃ τὴν ἰδίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ θέσιν καὶ ἀπέρχεται μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τούτων. Ἔργον αὐτοῦ εἶναι ἡ σύνταξις τῶν ἐκάστοτε Πρακτικῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱ. Συνάξεως καὶ Ἐπιστασίας, ἡ σύνταξις τῶν ἐκ τοῦ Γραφείου ἐξερχομένων ἐπισήμων ἐπιστολῶν καὶ ἐγγράφων, ἡ σύνταξις τῶν διπλοτύπων ἀποδείξεων, ἡ σύνταξις τοῦ ἀπολογισμοῦ καὶ προϋπολογισμοῦ ἐκάστου ἔτους ἐπὶ τῇ βίასει καὶ τῇ ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὸ ὑπ' αὐτοῦ κρατούμενον βιβλίον καὶ τὸ τῆς Ἐπιστασίας. Κρατεῖ δὲ ἐπιμελῶς καὶ πάντα τὰ σχετικὰ κεκανονισμένα βιβλία καὶ κατάστιχα τοῦ Γραφείου καὶ Ἀρχείου καὶ τοὺς Κώδικας τῶν Πρακτικῶν μετὰ τῶν εὐρετηρίων αὐτῶν διατηρῶν τὰ πάντα ἐν καλῇ τάξει καὶ καταστάσει ὑπὸ ἰδίαν αὐτοῦ εὐθύνην, οὐδενὶ οὐδὲν ἐγγραφον ἢ ἀντίγραφον ἐπιτρέπων λαμβάνειν ἢ παραχωρῶν ἄνευ τῆς εἰδικῆς ἀδείας τῆς Ἱ. Συνάξεως καὶ τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας.

ΑΡΘΡ. 81. Ὁ βοηθὸς τοῦ ἀρχιγραμματέως ἦτοι ὁ ὑπογραμματεὺς ὀφείλει ἵνα ἀνήκη ἐπίσης εἰς μίαν τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἔχων ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 25 ἐτῶν διακρινόμενος ἐπὶ ἐναρέτῳ πολιτεία καὶ χρηστότητι ἡθους κάτοχος διπλώματος Γυμνασίου ἢ Διδασκαλείου ἢ Ἱερατικῆς Σχολῆς. Οὗτος ἐργαζόμενος ὑπ' εὐθύνην καὶ ὑπὸ τῆς ἀμέσουσ ὀδηγίας τοῦ ἀρχιγραμματέως ὀφείλει ἵνα ἐπιμελῶς καὶ μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἀκριβείας ἐπιτελῇ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ συντάσσων τὰ ἴττονος σπουδαιότητος ἔγγραφα, ἀπανταχούσας, διαμονητήρια, ἀντίγραφα πρακτικῶν καὶ λοιπῶν καὶ ἐκτελῶν πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν ἀνατιθεμένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματέως. Ἐν ἀπουσία δὲ τοῦ ἀρχιγραμματέως ὁ ὑπογραμματεὺς ἀναπληροῖ προσωρινῶς αὐτόν.

ΑΡΘΡ. 82. Ὁ ἀρχιγραμματεὺς ὀφείλει ἵνα παρακάθηται ἄνευ δικαιώματος ψήφου ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας ἔτοιμος ἵνα παρουσιάσῃ τὰ ἐκάστοτε ἀναγκαιοῦντα πρὸς διαφώτισιν τῶν διαφόρων ὑποθέσεων καὶ συζητήσεων πρακτικὰ καὶ ἔγγραφα καὶ παρέχῃ τὰς ζητουμένας περὶ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ζητήματος πληροφορίας. Ἐν δὲ ταῖς συσκέψεσι τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντα συμβούλου προθύμως διευκολύνων τὰ τῆς ὑπηρεσίας εἰς τοὺς τυχόν ἀπείρους τῶν Ἐπιστατῶν.

ΜΕΡΟΣ Β'. ΕΙΔΙΚΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΩΝ

Α'. ΚΟΙΝΟΒΙΑ

ΑΡΘΡ. 83. Ἐκαστον τῶν Κοινοβίων ἔσωτερικὴν ἀρχὴν κέκτηται τὸν κατὰ καιρὸν Ἡγούμενον αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἐπιτρόπων καὶ τῆς Γεροντίας.

ΑΡΘΡ. 84. Ὁ ἐκλεγόμενος Ἡγούμενος ἐν τοῖς Κοινοβίοις ἀπαιτεῖται ἵνα ἔχη τὰ ἑξῆς προσόντα καὶ ὄρους.

1. Νὰ εἶναι ὑπήκοος ὀθωμανός.
2. Ἡλικίας ἄνω τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν.
3. Κουρὰ τῆς αὐτῆς Ἱερᾶς Μονῆς.
4. Νὰ διέμεινεν ἐν τῇ Μονῇ Μοναχὸς τοῦλάχιστον δεκαπενταετίαν.
5. Νὰ εἶναι Ἱερομόναχος.
6. Νὰ κέκτηται παιδείαν τινὰ καὶ ἰδίᾳ θρησκευτικὴν.
7. Διαγωγὴν ἐνάρετον καὶ ἀνεπίληπτον.
8. Νὰ ὑπρέτησεν ἐν τῇ Μονῇ ὡς Ἐπίτροπος ἢ ὡς μέλος τῆς Γεροντίας ἢ καὶ ὡς Προηγούμενος.
9. Νὰ ἔχη διοικητικὴν ἰκανότητα.
10. Νὰ ἦ γνώστης τῶν Ἀγιορειτικῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου καὶ τῶν κανόνων.

ΑΡΘΡ. 85. Ἐν ἐλλείψει προσώπου τῆς κουρᾶς τῆς αὐτῆς Μονῆς δύναται νὰ προσληφθῇ ἕτερος ἐκ τῶν ἐντὸς τοῦ ἁγίου Ὄρους Πατέρων πληρῶν τοὺς ἀνωτέρω ὄρους, ἀλλ' ἐν ἐλλείψει καὶ τοιούτου, προτιμᾶται ὁ ἐκ τῆς κουρᾶς τῆς αὐτῆς Μονῆς ἔστω καὶ ἐλλειπὴς κατὰ τι τῶν ἀνωθι προσόντων.

ΑΡΘΡ. 86. Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ τὰς πολλαπλῆς ἀνάγκας τῆς διοικήσεως καὶ αἰωνοβίου συντηρήσεως τοῦ Μοναστηρίου ἀνάγκη, ὅπως παντὶ σθένει υἰοθετῶνται ἄνδρες ἐνάρετοι καὶ πεπαιδευμένοι καὶ προσέτι ἀποστέλλωνται κατάλληλοι πρὸς ἐκπαίδευσιν Θεολογικὴν, οὐ μὴν καὶ Γεωργικὴν, Κτηνοτροφικὴν, Δασονομικὴν καὶ λοιπάς.

ΑΡΘΡ. 87. Διὰ τὴν ἐκλογὴν ἢ ἀντικατάστασιν Ἑγουμένου δικαίωμα ψήφου ἔχουσιν οἱ διανύοντες τὸ ἕκτον ἔτος ἀπὸ τῆς κουρᾶς.

ΑΡΘΡ. 88. Πρὸς ἐκλογὴν Ἑγουμένου συνέρχονται ἐν κοινῇ συνεδρία οἱ ἔχοντες δικαίωμα ψήφου συμφώνως τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ ἢ τοῦλάχιστον τὰ 2)3 ἕξ αὐτῶν καὶ διὰ πλειονοψηφίας προτείνουνσι τοὺς πρὸς Ἑγουμενίαν καταλλήλους, μεθ' ὃ ἡ Γεροντία ἐν μυστικῇ ψηφοφορίᾳ, ἐν τῷ Καθολικῷ Ναῷ, ἐκλέγει ἐπίσης διὰ πλειονοψηφίας τὸν Ἑγούμενον. Ἐν ἰσοψηφίᾳ ἰσχύει ἡ δευτέρα ψήφος τοῦ προεδρεύοντος ἀρχαιότερου τῶν Προϊσταμένων. Μὴ κατορθουμένης τῆς ἐκλογῆς λόγῳ διαφωνιῶν, κατ' αἰτησιν τῆς πλειονοψηφούσης ἀδελφότητος, ἀνατίθεται ἡ λύσις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πεπραγμένων εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα.

ΑΡΘΡ. 89. Ἐν τῇ ἐκλογῇ καταρτίζεται τὸ σχετικὸν Πρακτικὸν ἐν τῷ Κώδικι τῆς Μονῆς ὑπογραφομένον ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων καὶ τῆς Γεροντίας. Τοῦτου ἀντίγραφον σεσημασμένον τῇ Μοναστηριακῇ σφραγίδι καὶ ταῖς ὑπογραφαῖς, ὡς ἐν τῷ Κώδικι, διαβιβάζεται τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι διὰ τὴν νομιμοποίησιν τῆς ἐκλογῆς καὶ τὴν κατὰ τὰ νόμιμα καὶ ἔθιμα ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Ἑγουμένου.

ΑΡΘΡ. 90. Ὁ Ἑγούμενος ἐκλέγεται ἰσοβίως. Μὴ ἐκπληρῶν δὲ τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα τὰ προσιδιάζοντα τῷ ὑψηλῷ Ἑγουμενικῷ ἀξιώματι παύεται ὑπὸ τῆς Γεροντίας καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῇ πλειονοψηφίᾳ πάντων τῶν 2)3 τῶν ψήφων τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου ἀδελφῶν.

ΑΡΘΡ. 91. Ὁ διατελέσας Ἑγούμενος ἐτέρου ἱεροῦ Κοινοβίου ἐκλεγόμενος τοιοῦτος ἐν Μονῇ τινὶ ἀνάγκῃ ὅπως νομίμως ἐγκαθιδρῦνται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Λὲν ἀπαιτεῖται τοῦτο ἐὰν ὁ αὐτὸς προδιετέλεσεν ἐν τῇ ἰδίᾳ Μονῇ ἐν ἣ καὶ ἐκ νέου ἐκλέγεται.

ΑΡΘΡ. 92. Ἐκάστη Ἱερὰ Μονὴ ὀφείλει νὰ καθιστᾷ γνωστήν, τὸ ἐνωρίτερον τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Ἑγουμένου τῇ Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ.

ΑΡΘΡ. 93. Ὁ Ἑγούμενος Κοινοβιάρχης ὢν, καὶ ἐν ἐπιγνώσει τῆς ἥς κατέχει ὑψηλῆς θέσεως ὀφείλει ἵνα ὡς καλὸς πατήρ ἀμερολήπτως καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ προΐσταται τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων μηδενὶ μηδὲν ἐπιτρέπων τὸ καινοῦν ἢ ἀλλοιοῦν τοὺς τοῦ κοινοβίου θεσμοὺς ἢ παραλῶν τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν πρὸς τὰς σεπτὰς παραδόσεις πιστὴν ὑποταγὴν· τύπος καὶ ὑπογραμμὸς γινόμενος ἐν τε τῇ γενικῇ ἐν τῷ Κοινοβίῳ ἀναστροφῇ, ταῖς λειτουργίαις, ταῖς ἀκολουθίαις, ταῖς ἀγρυπνίαις, τῇ τραπέζῃ καὶ λοιπαῖς ὑπηρεσίαις τῆς Μονῆς.

ΑΡΘΡ. 94. Ἄπαντες οἱ ἐν τῷ Κοινοβίῳ Πατέρες ὀφείλουσι τελείαν ὑπακοὴν εἰς τὸν Ἑγούμενον, ὅστις θεωρεῖται κοινὸς πνευματικὸς πάντων πατήρ καὶ ἀρχηγός, ἀπονέμουσιν αὐτῷ τὸν προσήκοντα σεβασμὸν πειθαρχοῦσι καὶ ὑποτάσσονται κατὰ τοὺς κοινούς κοινοβιακοὺς ὅρους.

ΑΡΘΡ. 95. Ὅταν ὁ Ἑγούμενος ἀποδειχθῇ ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι παρεκτρέπεται τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, τὰ δύο σώματα, ἴτοι ἡ Ἐπιτροπὴ καὶ ἡ Γεροντία, ὀφείλουσιν ἵνα τῷ κάμωσι τὰς δεούσας παρατηρήσεις πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν παρεκτροπῶν του. Ἐὰν δὲ καὶ μετὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας ἐξακολουθῇ ἵνα παραβαίη τὰ καθήκοντά του τότε τὰ μέλη τῶν δύο σωμάτων συγκαλοῦσιν εἰς γενικὴν συνεδρίαν τὴν ἀδελφότητα (τὴν συμφώνως τῷ 87ῳ ἄρθρῳ) καὶ ἀποφασίζειται ἡ παῦσις αὐτοῦ διὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν 2)3 τῶν μελῶν. Ἡ πρᾶξις αὕτη καταχωρίζεται ἐν τῷ γενικῷ Κώδικι τῆς Μονῆς καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτρο-

πῆς καὶ τῆς Γεροντίας ὅμοιον δὲ ἀντίγραφον σσημασμένον τῇ Μοναστηριακῇ σφραγίδι παραπέμπεται τῇ Ἱ. Κοινότητι. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς μεσοηγουμενείας, ὅπερ δὲν δύναται νὰ διαρκῆσῃ πλέον τῶν τριῶν μηνῶν, διεξάγονται τὰ τῆς Μονῆς ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ἐκλεγομένης διὰ πλειονοψηφίας τῆς Γεροντίας.

ΑΡΘΡ. 96. Ὁ Ἡγούμενος ὀφείλει ἵνα συνδιασκέπτηται ἀείποτε περὶ πάντων τῶν ἀφορῶντων τὴν Μονὴν μετὰ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἐπιτροπῆς συμβουλευόμενος δὲ συνάμα καὶ τὴν Γεροντίαν τακτικῶς μὲν ἅπαξ τῆς Ἑβδομάδος, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις αἱ ὑποθέσεις τῆς Μονῆς ἀπαιτῶσι τοῦτο.

ΑΡΘΡ. 97. Ὁ Ἡγούμενος ὀφείλει ἵνα διαμένῃ διαρκῶς ἐντὸς τῆς Μονῆς τηρῶν ἀπαρεγκλίτως ἀπάσας τὰς κοινοβιακὰς διατάξεις, συντρώγων πάντοτε μετὰ πάντων τῶν ἀδελφῶν ἐν τῇ κοινῇ τραπέζῃ, ἐκτὸς δεδικαιολογημένης αἰτίας, προσφερόμενος πρὸς πάντας ἠπίως καὶ πατρικῶς καὶ ἐν γένει γινόμενος τύπος καὶ ὑπογραμμός, ἐπιτηρῶν τὴν διαγωγὴν ἐκάστου νοουθετῶν ἢ ἐλέγχων· ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ἀνάγκη ἔκτακτος ἤθελεν ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἡγουμένου, αὕτη θέλει γίνεαι τῇ ἐγκρίσει τῆς Γεροντίας καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ δὲν δύναται νὰ παραταθῇ πλέον τῶν τριῶν μηνῶν, οὔτε νὰ ἐπαναλαμβάνηται συχνά. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ, ὁ Ἡγούμενος διορίζει τοποτηρητὴν ὑπ' εὐθύνην του, ὃν ἂν ἐγκρίνη ἐκ τῶν μελῶν τῆς Γεροντίας, ὅστις μετὰ τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ διευθύνῃ τὰ τῆς Μονῆς.

ΑΡΘΡ. 98. Ὁ Ἡγούμενος ἐγκρίσει τῶν Ἐπιτρόπων του διορίζει ἐκάστου τῶν ἀδελφῶν τὸ διακόνημα αὐτοῦ λαμβανομένων πάντοτε ὑπ' ὄψει τῆς ἡλικίας, τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῆς ἀτομικῆς ἱκανότητος καὶ δεξιότητος ἐκάστου πρὸς ἕκαστον τῶν διακονημάτων. Εἰς δὲ τὰς ἀποστολὰς καὶ λοιπὰς πολιτικὰς ὑπηρεσίας, δέον τὸ πρόσωπον νὰ ἔχη τὰ ἐξαιρετικὰ προσόντα τῆς ἱκανότητος καὶ πολυπειρίας παιδείας καὶ χρηστοηθείας. Ἐὰν δεῖσῃ νὰ ἀποσταλῇ εἰς τοιαύτας ὑπηρεσίας εἰς τῶν Ἐπιτρόπων κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του διορίζεται ἄλλος κατάλληλος ἐκ τῶν μελῶν τῆς Γεροντίας ἄχρι τῆς ἐπανόδου αὐτοῦ.

ΑΡΘΡ. 99. Πᾶν ἔγγραφον ἀπολυόμενον τῆς Μονῆς μετὰ προηγουμένην ἐγκρίσιν τῶν Ἐπιτρόπων καὶ τῆς Γεροντίας δέον νὰ ἦ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ μόνου τοῦ Ἡγουμένου, ὡς εἴθισται καὶ σσημασμένον τῇ Μοναστηριακῇ σφραγίδι· ἐξαιροῦνται τῆς διατάξεως ταύτης τὰ ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα συνομολόγησιν δανείου εἰς τὰ ὁποῖα δέον νὰ συνυπογράφωσι καὶ οἱ Ἐπίτροποι. Εἰς δὲ τὰ ἀφορῶντα ἀνταλλαγὴν Μοναστηριακῶν τόπων θὰ συνυπογράφωσιν ὁ τε Ἡγούμενος, οἱ Ἐπίτροποι καὶ τὰ μέλη τῆς Γεροντίας ἰδιοχείρως.

ΑΡΘΡ. 100. Πᾶσα ἀπόφασις ἀφορῶσα δίκην γειτονικῶν ὀρίων, συνομολόγησιν δανείου, ἀνέγερσιν νέων οἰκοδομῶν, ἐπισκευὴν ῥιζικὴν καὶ οὐσιώδη τῶν ὑπαρχόντων κτιρίων, ἀπότισιν χρέους, πρόσληψιν δοκίμων, κουράν Μοναχῶν, ἀπομάκρυνσιν προσωρινὴν ἀδελφῶν ἐκ τῆς Μονῆς πρὸς τιμωρίαν, ἀποστολὴν ταξιδιωτῶν, διορισμὸν οἰκονόμων ἐν τοῖς Μετοχίοις, καὶ ἀγοράν κειμηλίων, δέον νὰ γίνηται τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ἡγουμένου, τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῇ γνώμῃ καὶ παραδοχῇ τῆς Γεροντίας.

ΑΡΘΡ. 101. Ἀπαγορεύονται τοῦντεῦθεν αἱ συνεχεῖς ἀλλαγαὶ καὶ παύσεις Ἡγουμένων. Τοῦναντίον ἐὰν ἐξακολουθήσῃ εἰς τι τῶν Κοινοβίων τοιαύτη ἀνώμαλος κατάστασις ἢ Ἱ. Κοινοῦ αὐτοδικαίως ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ δι' Ἐπιτροπῆς καὶ νὰ ἀνευρίσκῃ τὰ αἴτια τοῦ κακοῦ πρὸς διόρθωσιν.

Οἰκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ἡ Ἑγουμενεῖα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἀνατίθεται ἐκ νέου εἰς πρόσωπον ὅπερ ἀπελύθη διὰ λόγους ἀποδεδειγμένων καταχρήσεων.

ΑΡΘΡ. 102. Ἀπαγορεύονται αἱ ἰδιαίτεροι Τράπεζαι ἐν τοῖς Κοινοβίοις. Ἐπίσης αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται ἡ κρεωφαγία εἴτε φανερὰ εἴτε κρύφα. Ἄπαντες οἱ Κοινοβιῶται ὀφείλουσιν ἵνα συντρώγωσιν ἐν κοινῇ τραπέζῃ, ἔξαιρουνται τῆς διατάξεως ταύτης τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ἑγουμένου, ὅσοι τῶν ἀδελφῶν διατελοῦσιν ἐν βαθεῖ γῆρα καὶ οἱ ἐν τῷ Νοσοκομείῳ ἀσθενεῖς, ὡς καὶ ὅσοι ἔχοντες πρὸς τὴν Μονὴν ὑπηρεσίας πολυετεῖς εἰσὶ συνάμα ἐμπεπιστευμένοι τὴν διεξαγωγὴν σπουδαίων τῆς Μονῆς συμφερόντων.

ΑΡΘΡ. 103. Οὐδεὶς Κοινοβιότης δύναται ἵνα ἔχη περιουσίαν ἰδίαν, τὰ πάντα ἐν τοῖς κοινοβίοις κοινά. Αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται ἵνα καὶ ἐλάχιστον ἔτι χρηματικὸν ποσὸν διαφυλάττηται ἰδιαιτέρως, ἀφοῦ ἄλλως διὰ τῶν κανονισμῶν ἐξασφαλίζεται ἡ ἰσόβιος διαμονὴ αὐτοῦ παρὰ τῇ Μονῇ καὶ ἡ μέχρι γῆρας συντήρησίς του.

ΑΡΘΡ. 104. Ὁ Ἑγούμενος ἐκτελεῖ ἐλευθέρως ὅσα ἀορίστως καὶ ἀπολύτως ἀνάγωνται εἰς τὸν Πνευματικὸν Διοικητικὸν κλάδον, δηλονότι εἰς τὰ καθαρῶς πνευματικὰ ἄνευ τῆς συμμετοχῆς τῶν Ἐπιτρόπων του.

ΑΡΘΡ. 105. Ἄνευ ἀμοιβαίας συνεννοήσεως καὶ γνώσεως οὔτε ὁ Ἑγούμενος οὔτε οἱ Ἐπίτροποι δύνανται νὰ ἐνεργῶσι τι γενικῶς.

ΑΡΘΡ. 106 Ἡ Γεροντία ἐκλέγεται κατὰ τὴν ἀνάκαθεν ἐν ἑκάστη Μονῇ κρατοῦσαν τάξιν. Τὰ ἐκλεγόμενα μέλη τῆς Γεροντίας δεόν νὰ ὦσιν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων, πολυπειροὶ καὶ γνώσται γραμματίων, κυρίως δὲ ἐκλέγονται οἱ πρόων Ἑγούμενοι, Ἐπίτροποι, Οἰκονόμοι τῶν Μετοχιῶν, ἀντιπρόσωποι, ὁ κατὰ καιρὸν ἐν ἐνεργείᾳ Πνευματικὸς, οἱ ταξειδιῶται, ἱερεῖς, καὶ ὁ ἐν ἐνεργείᾳ οἰκονόμος τῆς Μονῆς. Τὸ γεροντιακὸν ἀξίωμα δὲν ἀποκλείει καὶ τὴν ἀνάθεσιν ἐτέρου τιμητικοῦ διακονήματος ἐν τῇ Μονῇ.

ΑΡΘΡ. 107. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς Γεροντίας ἐν τῇ Μονῇ ὀρίζεται ἀπὸ 3—10 ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀδελφῶν.

ΑΡΘΡ. 108. Ἡ περὶ τὸν Ἑγούμενον κατ' ἔτος διοριζομένη Ἐπιτροπὴ θὰ εἶναι διμελὴς ἢ τριμελὴς, θὰ ἐκλέγηται ὑπὸ τῆς Γεροντίας καὶ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς. Ἡ ρηθεῖσα Ἐπιτροπὴ ἐργάζεται πάντοτε ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν τοῦ Ἑγουμένου. Τὸ ταμεῖον τῆς Μονῆς θὰ ᾖ κατησφαλισμένον διὰ τριῶν ἢ τεσσάρων κλειδίων τοῦ Ἑγουμένου καὶ τῶν Ἐπιτρόπων ἐχόντων ἀνὰ μίαν κλεῖδα. Ἐντὸς τοῦ ταμείου θὰ φυλάσσηται καὶ ἡ Μοναστηριακὴ Σφραγίς. Ἄν ἡ σφραγίς εἶναι διηρημένη εἰς τμήματα ἕκαστον μέλος θὰ κρατῇ ἀνὰ ἓν τμήμα.

ΑΡΘΡ. 109. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἢ καὶ μόνης τῆς συμπρακτορίας καὶ γεροντίας ἢ τῇ γνώμῃ τῆς ὀλομελείας τῶν ἀδελφῶν ἢ συγκέντρωσις ὅλης τῆς ἐν τῷ Κοινοβίῳ ἐξουσίας ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Καθηγουμένου καὶ ἡ ἕνεκα τούτου κατάργησις ἢ παραγκύνησις τῶν δύο σωμάτων τῶν μετ' αὐτοῦ ἐργαζομένων.

ΑΡΘΡ. 110. Ὁ Ἑγούμενος μετὰ τῶν συμπρακτόρων του ὀφείλει ἵνα τηρῇ ἀκριβῆ λογιστικὰ βιβλία ἀπάσης τῆς ἐνιαυσίου διαχειρίσεως δι' ὀρισμένου γραμματέως ἢ ἐν ἑλλείψει τούτου δι' ἑνὸς τῶν μελῶν τῆς συμπρακτορίας ἐχόντος τὰ πρὸς τοῦτο προσόντα. Τὰ δὲ κατάστιχα ταῦτα θὰ τίθενται ἀείποτε ἐντὸς τοῦ ταμείου.

ΑΡΘΡ. 111. Ὁ Ἑγούμενος μετὰ τῆς συμπρακτορίας του δεόν ἵνα ἔχωσιν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν αὐτῶν ἅπαντα τὰ ἱερὰ κειμήλια καὶ τὰς

βιβλιοθήκας διὰ τὰ ὁποῖα καὶ εὐθύνονται ἀπέναντι τῆς ἀδελφότητος. Ὁφείλουσιν ἵνα ἐπιτηρῶσιν ὅλους τοὺς διακονητὰς καὶ ἐν γένει ἔχωσι τὴν φροντίδα ἀπάσης τῆς Μοναστηριακῆς οἰκονομίας.

ΑΡΘΡ. 112. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους ὀφείλουσιν ὁ τε Ἡγούμενος καὶ οἱ συμπρακτορές του ἵνα παραδίδωσι τοὺς λογαριασμοὺς τῆς ἐνιαυσίου διαχειρίσεως αὐτῶν ἐνώπιον τῆς Γεροντίας πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἐξέλεγγιν αὐτῆς, καταχωριζομένης δὲ ἐν τῷ Κώδικι τῶν ληροφοσιῶν υπογράφεται ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῆς συμπρακτορίας.

ΑΡΘΡ. 113. Ἡ Γεροντία προσκαλεῖται πρὸς συνεδρίαν ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου καὶ τῆς συμπρακτορίας τακτικῶς μὲν ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος ἐκτάκτως δὲ ὅταν παραστῇ ἀνάγκη.

ΑΡΘΡ. 114. Οὐδεμία Κοινοβιακὴ Μονὴ δύναται νὰ μετασχηματισθῇ εἰς ἰδιόρρυθμον ἢ τανάπαλιν, ἄνευ λόγων ἰσχυρῶν, ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς Ἱ. Κοιότητος, ἄνευ τῆς ἀποφάσεως τῆς πλειονότητος τῶν ἀδελφῶν καὶ ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Β'. ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΑ

ΑΡΘΡ. 115. Ἐκαστον τῶν ἰδιόρρυθμων Μοναστηρίων ἐσωτερικὴν ἀρχὴν κέκτηται, ἄνευ ἐν ἐνεργείᾳ Ἡγουμένου, τὴν κατ' ἔτος ἐκλεγομένην διμελῆ ἢ τριμελῆ Ἐπιτροπὴν ὑπὸ τῶν Προϊσταμένων τῆς Συνάξεως.

ΑΡΘΡ. 116. Ἡ Σύναξις τῶν Προϊσταμένων συγκροτεῖται ἀπὸ τοὺς ἀναδεδειγμένους ἀπ' ἀρχῆς Προϊσταμένους τῆς Μονῆς. Προηγουμένους τε καὶ μοναχοὺς, Γέροντας, οἵτινες ὀφείλουσιν ἔχειν πολυετεῖς ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν Μονήν, πείραν τῶν Μοναστηριακῶν πραγμάτων, ἰκανότητα καὶ φρόνησιν. Ἐὰν δεῖσῃ ἵνα προσχθῶσιν ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἀναγνωρισθῶσι μέλη τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων, ὀφείλουσι μὲν ταῦτα ἔχειν τὰ ἄνωθι προσόντα, ἀλλ' ἢ κατὰτάξις αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐπικρατούσης ἐθιμοταξίας ἐν ἐκάστη Μονῇ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐπὶ ἑκατὸν πατέρων, ἢ Μονὴ δύναται νὰ ἔχῃ δώδεκα Προϊσταμένους, ἐπὶ ἑκατὸν πενήκοντα ἕως δέκα πέντε καὶ μέχρι διακοσίων πατέρων καὶ ἄνω ἕως δέκα ὀκτὼ Προϊσταμένους· οὐδέποτε ὅμως περισσοτέρους.

ΑΡΘΡ. 117. Ἐκαστον τῶν μελῶν τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων ἔχει τεταγμένην τὴν οἰκείαν θέσιν συμφώνως τῇ χρονολογικῇ σειρᾷ τῆς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Προηγουμένου ἢ τῆς Γεροντίας προαγωγῆς του καὶ διακαιοῦται ἵνα ἐλευθέρως ἐκφέρῃ καὶ ἀνεπηρεάστως τὴν γνώμην καὶ σκέψιν του ἐπὶ τῶν Μοναστηριακῶν ὑποθέσεων. Ἐν τῇ συζητήσῃ τηρεῖται αὐστηρῶς ἡ εὐλάβεια πρὸς τοὺς ἀρχαιοτέρους τῶν μελῶν.

ΑΡΘΡ. 118. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου ἔτους ἐκλέγεται διμελής ἢ τριμελής ἐπιτροπὴ ἐξ αὐτῶν τῶν μελῶν τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων κατὰ τὰ ἀνέκαθεν εἰθισμένα ἐν ἐκάστη Μονῇ ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς Ταμίας ἢ Δικαῖος. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἔχει τὴν ἐνιαύσιον διαχείρισιν καὶ ληροφοσίαν τοῦ ταμείου καὶ τὴν ἐπίσημον Μοναστηριακὴν σφραγίδα κατησφαλισμένην ἐντὸς τοῦ ταμείου μὲ δύο ἢ τρεῖς κλεῖδας, ὧν ἀνὰ μίαν θὰ κρατῇ ἕκαστον τῶν μελῶν.

ΑΡΘΡ. 119. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται τῇ Ἐπιτροπῇ ἢ ἀγορὰ ἢ ἡ πώλησις ἄνω τῶν ἑκατὸν εἴκοσι γροσίων ἀξίας ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς Συνάξεως.

ΑΡΘΡ. 120. Οἱ Ἐπίτροποι ὀφείλουσιν ἵνα τηρῶσιν τακτικὰ λογιστικὰ βιβλία τῆς ἐνιαυσίου διαχειρίσεως των γεγραμμένα ὑπὸ τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ γραμματέως τὴν ὁποίαν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ὑποβάλλουσιν εἰς τὴν Σύναξιν πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἐξέλεξιν· καταχωριζομένη εἶτα ἐν τῷ Γενικῷ Μοναστηριακῷ Κώδικι τῶν ληψοδοσιῶν ὑπογράφεται ὑφ' ὅλων τῶν Προϊσταμένων.

ΑΡΘΡ. 121. Ἡ Ἐπιτροπὴ καθῆκον ἔχει ἵνα προνοῇ περὶ τῶν πρὸς οἰκονομίαν καὶ συντήρησιν τῆς Μονῆς τῇ συνεννοήσει τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων, νὰ ἐφορᾷ τοὺς διακονητάς καὶ λοιποὺς εἰς Μοναστηριακὰς ὑπηρεσίας διατελοῦντας ἀδελφοὺς, συνδιαλάττη τὰ τῶν ἀδελφῶν τυχὸν παράπονα καὶ ἐν γένει ἐνεργῇ ἀπάσας τὰς τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως συνήθειας ὑπηρεσίας καὶ ἐργασίας. Ὅσάκις παρουσιάζονται ὑποθέσεις ἐσωτερικαὶ εἴτε ἐξωτερικαὶ μὴ ὑπαγόμεναι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς, ὀφείλει ἵνα προσκαλῆ τὴν Σύναξιν τῶν Προϊσταμένων καὶ ὑποβάλλῃ πρὸς αὐτὴν ταῦτα διὰ τὰ περαιτέρω. Ὅσαι ἀποφάσεις τῆς Συνάξεως ἀνατεθῶσιν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν πρὸς ἐνέργειαν ὀφείλει αὕτη ἄνευ ἀναβολῆς καὶ ἄνευ τινος τροποποιήσεως νὰ ἐκτελῇ αὐτάς.

ΑΡΘΡ. 122. Πᾶν ἔγγραφον ἀπολυόμενον τῆς Μονῆς μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων δέον νὰ ᾖ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ σσημασμένον τῇ Μοναστηριακῇ σφραγίδι.

ΑΡΘΡ. 123. Ἐξαιροῦνται τῆς διατάξεως ταύτης τὰ ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα συνομολόγησιν δανείου ἢ ἀνταλλαγὴν Μοναστηριακῶν τόπων ἢ παραχώρησιν κατὰ τὰ καθεστῶτα τοῦ τόπου κελλίων ἢ καλυβῶν, τὰ ὁποῖα θὰ ὑπογράφωνται ἰδιοχείρως ὑπὸ τῶν Προϊσταμένων τῆς Συνάξεως καὶ τῶν Ἐπιτρόπων.

ΑΡΘΡ. 124. Πᾶσα ἀπόφασις ἀφορῶσα δίκην γειτονικῶν ὁρίων, συνομολόγησιν δανείου, ἀνέγερσιν νέων οἰκοδομῶν, ἐπισκευὴν οὐσιώδη τῶν ὑπαρχόντων κτιρίων, ἀπότισιν χρέους, πρόσληψιν δοκίμων, κουρὰν μοναχῶν, ἐπανορθωτικὴν ποινὴν πταισάντος ἀδελφοῦ, ἀποστολὴν ταξειδιωτῶν, διορισμὸν οἰκονόμων ἐν τοῖς Μετοχίοις καὶ ἀγορὰν κειμηλίων, δέον ἵνα γίνηται τῇ ἐγκρίσει τῆς Συνάξεως τῶν παρόντων Προϊσταμένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΠΕΡΙ ΣΚΗΤΩΝ

ΑΡΘΡ. 125. Αἱ Σκῆται, τὰ Κελλία, αἱ Καλύβαι, τὰ Ἑσυχαστήρια καὶ λοιπὰ μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτῶν, ἀμπέλων, κήπων καὶ λοιπῶν ἐντὸς τῆς περιοχῆς των εἰσιν ἀναφαίρετα καὶ ἀναπαλλοτριώτα κτήματα τῶν Κυριάρχων αὐτῶν Ἱερῶν Μονῶν.

ΑΡΘΡ. 126. Αἱ Σκῆται διαιροῦνται εἰς δύο τάξεις, Κοινοβιακὰς καὶ Ἰδιορρυθμοὺς. Καὶ ἰδιορρυθμοὶ μὲν Σκῆται εἰσιν ὀκτώ, ἥτοι αἱ δύο τῆς Μεγ. Λαύρας ἢ μὲν α') ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Θεοπρομήτορος Ἄννης, ἢ δὲ β') ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος τῶν Καυσοκαλυβίων· γ') ἢ τῆς τοῦ Βατοπαιδίου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Δημητρίου· δ') ἢ τῆς τῶν Ἰβήρων ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τιμίου Προδρόμου· ε') ἢ τῆς τοῦ Κουτλουμουσίου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος· στ') ἢ τῆς τοῦ ἁγίου Παύλου ἐπ' ὀνόματι τῆς

Θεοτόκου· ζ') ὁμοίως ἢ τοῦ ἁγίου Παύλου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγ. Δημητρίου (τοῦ λάκκου) καὶ η') ἢ τῆς τοῦ Ξενοφῶντος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Κοινοβιακαὶ δὲ Σκῆται εἰσιν καὶ ἀναγνωρίζονται τέσσαρες· α') ἢ τῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Ρωσικῆ ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Βογορόδιτσα) β') ἢ τῆς τοῦ Παντοκράτορος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ· γ') ἢ τῆς Μεγ. Λαύρας ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τιμίου Προδρόμου (Μολδαβικὴ λεγομένη) καὶ δ') ἢ τῆς τοῦ Βατοπαιδίου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου (Σερβίον).

ΑΡΘΡ. 127. Αἱ Κοινοβιακαὶ Σκῆται ὑποχρεοῦνται καὶ ὀφείλουσιν ἵνα ἀναλλοιώτως πολιτεύωνται, συμμορφῶνται δὲ καὶ ἐξακολουθῶσι φυλάττειν ὡς πρὸς τε τὸ διοικητικὸν σύστημα, τὰς συμπιπτούσας ὑποθέσεις, τὰς σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῶν οἰκείων Κυριάρχων Μονῶν, καὶ τὸ λοιπὸν ἔσωτερικὸν πολιτευμὰ των, συμφῶνως τοῖς μεταξὺ τῶν Σκητῶν τούτων καὶ τῶν οἰκείων Κυριάρχων Μονῶν ὑπάρχουσι σχετικοῖς ἀμοιβαίοις τῆς συστάσεώς των ἔγγραφοις καὶ Κανονισμοῖς, δι' ὧν ἰδρύθησαν αὐταὶ καὶ ἐκανονίσθησαν καὶ τὰ ὅποια ἔγγραφα καὶ οἱ Κανονισμοὶ ὡς καλῶς ἔχοντα καὶ ἱερὰ θεωρούμενα διατελοῦσιν ἐν πλήρει ἰσχύϊ καὶ ἐνεργείᾳ ἄνευ τινὸς ἀλλοιώσεως ἢ τροποποιήσεως. Αἱ Σκῆται αὐταὶ ἐπίσης ὀφείλουσιν ἵνα τηρῶσιν ἀπαραβάτως καὶ τὰ διὰ τῶν Γενικῶν Διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ θεσπισθέντα, ὡς τὰ σχετικὰ ἰδρυτήρια αὐτῶν ἔγγραφα διακελεύονται.

ΑΡΘΡ. 128. Αἱ Ἰδιόρρυθμοὶ Σκῆται διοικοῦνται καὶ διέπονται συμφῶνως ταῖς ἐξῆς διατάξεσι καὶ κανονισμοῖς ἀπαρομοιωτῶς· ἢτοι ἕκαστος τῶν ἐνασκουμένων Πατέρων ἐν ταῖς Σκῆταις ὀφείλει ἵνα προσφέρῃ τὸ ἀνηκὸν σέβας καὶ τὴν ἄκραν ὑποταγὴν καὶ εὐπειθειαν πρὸς τὴν Κυρίαρχον Μονὴν του καὶ τοὺς Προϊσταμένους αὐτῆς, ὑπακούει προθύμως καὶ ἀπροφασίστως καθ' ὅλας τὰς νομίμους διαταγὰς αὐτῆς καὶ ἐκτελῶν αὐτάς. Ὅσα αὐτῶς δὲ καὶ παρὰ τῶν Κυριάρχων Μονῶν δέον ἵνα ἐπιδεικνύηται πᾶσα ἀγάπη καὶ ἐν Χριστῷ εἰλικρινὴς διάθεσις καὶ προστασία τοῖς συνασκηταῖς Πατράσιν.

ΑΡΘΡ. 129. Οὐδεὶς τῶν ἐνασκουμένων δύναται ποτε ἵνα ἔχη ἐν τῇ Σκῆτῃ ὑποζύγια, οὔτε μελίτσια, οὔτε λέμβους ἢ δίκτυα, ἐπειδὴ ταῦτά εἰσιν ἀνοίκεια τῆς ἐπαγγελλομένοις τὸν ἀπράγμονα βίον καὶ ἀνέκαθεν ἀπάδοντα καὶ ἀσυνήθη τοῖς ἀσκηταῖς.

ΑΡΘΡ. 130. Οὐδεὶς ἔχει τὴν ἄδειαν ἵνα δέχηται καὶ εἰσάγῃ ἐν τῇ καλύβῃ αὐτοῦ νέον ἀγένειον, ἀλλ' ὀφείλουσιν ἅπαντες ἀνεξαιρέτως ἵνα συμμορφῶνται πρὸς τὰ ἐν ταῖς γενικαῖς διατάξεσι τοῦ παρόντος κανονισμοῦ θεσπισμένα.

ΑΡΘΡ. 131. Εἰς τὰς κοινὰς ἀγρυπνίας τοῦ Κυριακοῦ ἐκτὸς ἀσθενείας ἢ ἄλλης ἐπείγουσης ἀνάγκης ὑποχρεοῦνται πάντες νὰ μεταβαίνωσιν ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας καὶ νὰ μένωσι μέχρι τέλους. Ὁ παραβάτης ὑποβάλλεται τῷ προσήκοντι κανόνι.

ΑΡΘΡ. 132. Οὐδενὶ ἐπιτρέπεται ἵνα δέχηται ἐν τῇ καλύβῃ αὐτοῦ πρὸς διαμονὴν καβιώτην εἰ μὴ τὸν βουλόμενον ὅπως καρῆ καὶ παραμένη ἰσοβίως ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς καλύβης. Ἐπὶ ποινῇ δὲ πωλήσεως τῆς καλύβης ὑπὸ τῆς οἰκείας Μονῆς καὶ ἀπομακρύνσεως ἐν δυστροπία καὶ αὐτοῦ τοῦ γέροντος, ἀπαγορεύεται ἡ ἐνοικίασις δωματίων εἰς τοὺς οὕτω πῶς λεγομένους καβιώτας.

ΑΡΘΡ. 133. Ἐκαστος τῶν δοκίμων δικαιούται πρὸ τῆς κουρᾶς ἵνα τῇ γνώσει καὶ ἐγκρίσει τοῦ πνευματικοῦ ἐκλέξει ἕτερον γέροντα ἐν τῇ

αὐτῇ Σκήτῃ ἢ ἀλλαγῶν ἢ ὑπακοήν· μετὰ δὲ τὴν κουράν ὀφείλει νὰ μένῃ ἰσοβίως ἐν τῇ ὑπακοῇ τοῦ οἰκείου γέροντος ἀπαγορευομένης ἀσθηρῶς τῆς προσλήψεως αὐτοῦ ὑπ' ἄλλου γέροντος τῆς αὐτῆς Σκήτης. Ἐὰν δὲ τις φωραθῇ διαστρέφας ὑποτακτικὸν γέροντος λόγοις πονηροῖς καὶ διαβολαῖς ψυχρότητος κατὰ τοῦ γέροντος αὐτοῦ, ἵνα παραλάβῃ αὐτόν, ὁ τοιοῦτος, ὅστις πότε ἂν ᾖ, παιδεύεται παρὰ τῆς κυριάρχου Μονῆς. Ἐπίσης ἐπιβάλλεται ἀσθηρὸς κανὼν καὶ παιδεία κατὰ τῶν ὑποτακτικῶν τῶν μὴ περιστρεφόμενων εἰς τὸν κύκλον τῶν τῆς ὑπακοῆς αὐτῶν χρεῶν, ἀλλ' αὐθαδῶς καὶ περιφρονητικῶς φερομένων καὶ διαπληκτιζομένων δι' ἐπεμβάσεως πρὸς τοὺς γέροντας αὐτῶν ἢ τοὺς ἄλλους μικροὺς ἢ μεγάλους.

ΑΡΘΡ. 134. Αἱ σχέσεις τῶν γερόντων πρὸς τοὺς ὑποτακτικούς ἀνάγκη νὰ φέρωσι τύπον πνευματικοῦ πατρὸς πρὸς πνευματικὸν υἱόν. Πᾶσα δὲ συμπεριφορὰ ἀμοιβαίως πρέπει νὰ κανονίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πνευματικῆς πατρότητος καὶ υἰότητος συνφδὰ τοῖς Μοναχικοῖς κανόσιν.

ΑΡΘΡ. 135. Ὅστις τῶν ἀσκητῶν δὲν ἐκπληροῖ τακτικῶς τὰ ἀσκητικά του καθήκοντα, φέρεται ἀτάκτως, ἐρίζει μετὰ τῶν ἄλλων, προκαλεῖ διὰ ραδιουργιῶν ταραχὰς ἢ παρανόμως ἀναμιγνύεται εἰς τὰς κοινὰς ὑποθέσεις, διάγει βίον ἐπίμεμπτον ἢ δὲν ἀποδίδει τὸ ὀφειλόμενον σέβας πρὸς τοὺς γεροντοτέρους του καὶ τὴν ὑποταγὴν εἰς τὴν κυριάρχου Μονῆν, μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν, εἰ μὲν ἐστὶν ὑποτακτικὸς δόκιμος ἀποβάλλεται, εἰ δὲ κεκαρμένος ὑποτακτικὸς τιμωρεῖται συμφώνως ταῖς Γενικαῖς κανονικαῖς διατάξεσι τοῦ παρόντος, εἰ δὲ ἐστὶ γέρον τιμωρεῖται ὑπὸ τῆς κυριάρχου Μονῆς συμφώνως ταῖς αὐταῖς διατάξεσι, καὶ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τῆς πωλήσεως τῆς καλύβης αὐτοῦ.

ΑΡΘΡ. 136. Οἱ μέλλοντες ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι καλύβην ἐν τῇ Σκήτῃ ὀφείλουσιν ἀμφοτέρωθεν νὰ παρουσιάζωνται εἰς τὴν Σκητιωτικὴν Σύναξιν ἵνα γένηται ἡ ἐξέτασις τῶν ἡθῶν, τῆς διαγωγῆς καὶ τῶν λοιπῶν περιγραφόμενων ἐν τῷ παρόντι Κανονισμῷ ὑποχρεώσεων τοῦ ἀγοραστοῦ. Εἶτα δὲ ἀποστέλλει αὐτοὺς ὁ Δικαῖος εἰς τὴν κυριάρχου Μονῆν ἐγγράφως, ὅπως ἀλλαγῇ ἢ Μοναστηριακὴ ὁμολογία ἐπιστρεφομένης πρῶτον τῆς παλαιᾶς εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ ἐκδιδομένης τῆς νέας κατὰ τὴν ἀνέκαθεν ἐπικρατήσαν τάξιν. Ἀσθηρῶς ἀπαγορεύεται αὐτοῖς ἵνα ἀποκρίπτωσι τὴν πραγματικὴν τιμὴν τῆς καλύβης, τῷ δὲ Δικαίῳ τῆς Σκήτης ἢ ἀνευ τῆς γνώσεως τῆς Συνάξεως διευκόλυνσις τῆς πωλήσεως, ἣτις δύναται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἵνα ἀκυρωθῇ ὑπὸ τῆς κυριάρχου Μονῆς.

ΑΡΘΡ. 137. Ἀπασαί αἱ Σκήται διοικοῦνται ὑφ' ἐνὸς ἀρχηγοῦ Δικαίου καλουμένου καὶ δύο μέχρι τεσσάρων συμβούλων.

ΑΡΘΡ. 138. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου μηνὸς οἱ ἐν τοῖς Μοναστηριακοῖς ὁμολόγοις ἐγγεγραμμένοι γέροντες τῶν Καλυβῶν συνεργόμενοι ἐν τῷ Κυριακῷ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρεσβυτέρου γέροντος μεταξὺ αὐτῶν προβαίνουν εἰς ἐκλογὴν τοῦ Δικαίου ἐν ἡσυχίᾳ, εἰρήνῃ καὶ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ συμφώνως τῇ ἀσκητικῇ πολιτείᾳ καὶ διὰ πρακτικοῦ αὐτῶν ἐνσφραγίστου δηλοῦσι τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ εἰς τὴν κυριάρχου Μονῆν πρὸς ἔγκρισιν, ἀναγνώρισιν καὶ ἐγκαθίδρυσιν κατὰ τὰ εἰθισμένα.

ΑΡΘΡ. 139. Ἐν περιπτώσει διαφωνίας ἐν τῇ Συνάξει ἐπικρατεῖτω ἡ πλειονοψηφία· ἐν ἰσοψηφίᾳ δὲ ἀποφασίζῃ ἡ κυριάρχου Μονῆς.

ΑΡΘΡ. 140. Ὁ ἐκλεχθισόμενος Δικαῖος δέον νὰ εἶναι ἐκ τῶν γερόντων τῶν Καλυβῶν, ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων, ἱκανωτέρων, καὶ μεμαρτυρημένης εὐλαβείας καὶ ἀρετῆς χαίρων καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς κυριάρχου Μονῆς.

ΑΡΘΡ. 141. Τὸν γέροντα τῆς Καλύβης ἀπουσιάζοντα ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὁρους κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Δικαίου ἀναπληροῖ ὁ πρῶτος τῶν ὑποτακτικῶν ἔχων γραπτὴν διὰ τὴν κυρίαρχον Μονὴν τὴν πρὸς τοῦτο ἐντολήν, πρὸς ἐκλογὴν, τοῦ γέροντός του. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται τοιαύτη ἀναπλήρωσις ἐὰν ὁ γέρον ἐυρίσκηται ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

ΑΡΘΡ. 142. Ἡ διάρκεια τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Δικαίου καὶ τῶν δύο ἢ τεσσάρων συμβούλων του ὁρίζεται ἐπὶ ἓν ἔτος. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ τε Δικαῖος καὶ οἱ σύμβουλοι ὀφείλουσιν ἵνα συνεργάζωνται ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμοφροσύνῃ περὶ τῶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Σκήτης συμφερόντων. Ἐν περιπτώσει δὲ ὑποθέσεώς τινος, χρηζούσης τῆς σκέψεως καὶ τῶν λοιπῶν γερόντων, ὁ Δικαῖος ὀφείλει νὰ συγκαλῆ πάραυτα τὴν Σύναξιν τῶν γερόντων μόνον τῶν Καλυβῶν, τῶν ὑποτακτικῶν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δικαιουμένων λαμβάνειν μέρος.

ΑΡΘΡ. 143. Αἱ Σκῆται ἔχουσι περὶ τὸν Δικαῖον δύο ἢ τέσσαρας συμβούλους καὶ ἐπὶ δύο μὲν ὁ εἷς ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς Σκήτης, ὁ δὲ ἕτερος ὑπὸ τῆς κυρίαρχου Μονῆς. Ἐπὶ δὲ τεσσάρων ὁμοίως ἀνά δύο. Σημειωτέον δ' ὅτι ὅταν ὑπάρχῃ τετραμελὲς συμβούλιον κατ' ἔτος μετὰ τοῦ Δικαίου ἀπολύονται καὶ ἀντικαθίστανται οἱ δύο, ὅταν δὲ τριμελὲς οἱ δύο παραμένουσι καὶ ὁ εἷς ἀντικαθίσταται. Τὰ αὐτὰ πρόσωπα συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δικαίου, μόνον μετὰ τριετῆ πάροδον δικαιοῦνται νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἀρχήν.

ΑΡΘΡ. 144. Ἐκάστη Σκῆτη ἔχει μίαν καὶ μόνην σφραγίδα ἀνεγνωρισμένην παρὰ τῆς κυρίαρχου Μονῆς διὰ τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις καὶ τὰ ἔγγραφα ἐλέους καὶ βοηθείας, καὶ φέρουσαν ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τῆς Σκήτης καὶ τὸ ὄνομα τῆς κυρίαρχου Μονῆς. Ἐκάστη σφραγίς δέον νὰ ἦ διηρημένη εἰς τρία ἢ τέσσαρα τμήματα ἀναλόγως τῶν ὑπαρχόντων συμβούλων ἐν ἐκάστη Σκῆτι καὶ ἐπὶ πλέον ἐπιθυμητὸν ὕπως πρὸς πρόληψιν καταχρήσεων ἢ κλείς νὰ ἀποτελῆ συμπλήρωμα τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων τμημάτων εἰς τρόπον ὥστε ἀνευ ταύτης νὰ μὴ ἀποτυποῦται τελεία σφραγίς. Ἐπὶ τριῶν τμημάτων τὸ ἓν κατ' ἀνάγκην διατίθεται ὑπὸ τῆς Μονῆς ἐνὶ τῶν συμβούλων καὶ ἐπὶ τεσσάρων τὰ δύο.

ΑΡΘΡ. 145. Πᾶσα ἄλλη χρῆσις τῆς σφραγίδος ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου ἀναφερομένων ἀπολύτως ἀπαγορεύεται ἀνευ εἰδικῆς ἀδείας τῆς κυρίαρχου Μονῆς, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως καὶ τιμωρίας.

ΑΡΘΡ. 146. Καθήμενος τοῦ κατὰ καιρὸν Δικαίου εἰσὶ τὰ ἐπόμενα. Τὸ κατοικεῖν ἐν τῷ κοινῷ οἰκίματι καὶ οὐχὶ ἐν τῇ καλύβῃ αὐτοῦ, τὸ διακονεῖν καὶ ἐργάζεσθαι εὐσυνειδήτως ὑπὲρ τῶν κοινῶν Σκητιωτικῶν συμφερόντων, τὸ εἶναι εὐπροσήγορον, κοινωνικὸν καὶ εἰρηρικόν. Τὸ μετ' ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς διαφυλάττειν τὰ κοινὰ πράγματα καὶ μεριμνᾶν περὶ τῆς καθαριότητος, τὸ ἐπαγρυπνεῖν μετὰ τῶν συμβούλων αὐτοῦ ἐπὶ τῆς διαγωγῆς ὄλων τῶν ἐν τῇ Σκῆτι ἐυρίσκομένων νοουθετῶν, συμβουλευῶν καὶ συνιστῶν τὰ ψυχικὰ συμφέροντα· τοὺς δυστρόπους δὲ ἰδιοτρόπους καὶ ἐναντίον τῶν ἀρχῶν τῆς μοναχικῆς πολιτείας διαβιοῦντας μετὰ σύσκεψιν καταγγέλλει εἰς τὴν κυρίαρχον Μονὴν διὰ τὰ περαιτέρω. Ὁ Δικαῖος κατοικῶν ἐν τῷ κοινῷ οἰκίματι, τρέφεται μετ' τῆς σινοδίας αὐτοῦ ἐκ τοῦ κοινοῦ. Ὑποχρεοῦται δὲ ἵνα περιποιῆται τοὺς ξένους ξενίζων αὐτοὺς ἱεροπρεπῶς καὶ ἐπιτελῶν ἀνελλιπῶς ἀπάσας τὰς ἀκολουθίας ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κυριακοῦ.

ΑΡΘΡ. 147. Ὁ κατὰ καιρὸν Δικαῖος ἢ τις τῶν συμβούλων μονομερῶς δὲν δικαιοῦται ἵνα ἐκτελέσῃ ἐκτὸς τῶν καθιερωμένων καθηκόντων καὶ

δικαιωμάτων τῆς συνήθους ὑπηρεσίας αὐτοῦ ἕτερόν τι σπουδαῖον ἔργον ἢ ἐπιχείρησιν ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ ἀδείας τῆς κυριάρχου Μονῆς.

ΑΡΘΡ. 148. Διενέξεως τυχούσης μεταξύ δύο ἢ περισσοτέρων Σκητιωτῶν πατέρων ὁ Δικαῖος καὶ οἱ σύμβουλοι ὀφείλουσι πρῶτον ἵνα ἐπιδιώκωσιν ἀδελφικὸν καὶ εἰρηλικὸν μεταξύ αὐτῶν συμβιβασμόν· ἐὰν τοῦτο δὲν ἀρκέσῃ συγκαλοῦσι τὴν Σύναξιν πρὸς ἐξέτασιν τῆς διαφορᾶς· ἐὰν δὲ καὶ πάλιν δὲν ἐπέλθῃ τὸ ποθοῦμενον εἰρηλικὸν ἀποτέλεσμα, παραπέμπουσι τὴν ὑπόθεσιν μετὰ τῆς σχετικῆς ἐκθέσεως εἰς τὴν κυριάρχου Μονὴν καὶ ἐν ἀνάγκῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα.

ΑΡΘΡ. 149. Ὁ κατὰ καιρὸν Δικαῖος ὀφείλει ὑποχρεωτικῶς ἵνα φυλάττῃ τακτικὸν καὶ καθαρὸν κατάστιχον τῆς δοσοληψίας τῆς ἐνιαυσίου αὐτοῦ ὑπηρεσίας ἐν γνώσει καὶ τῇ ἀντιλήψει τῶν συμβούλων αὐτοῦ. Κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ἐνώπιον τῶν ἀντιπροσώπων τῆς κυριάρχου Μονῆς καὶ ἐν πλήρει Συνάξει, ὀφείλει νὰ παρουσιάσῃ τὸ κατάστιχον καὶ τοὺς λῆσμοὺς πρὸς ἐξέλεξιν μεθ' ἧν, ἐὰν εὐρεθῶσιν ἐν τάξει, καταχωρίζονται ἐν τῷ Γενικῷ Κώδικι τῶν ληψοδοσιῶν τῆς Σκήτης καὶ ὑπογράφονται ὑπὸ τε τῶν παλαιῶν μελῶν, τοῦ Δικαίου καὶ τῶν νέων· καθὼς καὶ ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς.

ΑΡΘΡ. 150. Ὅφείλουσιν ἅπαντες οἱ ἐν ταῖς Σκήταις προθύμως ὡς εἰθισται, νὰ ἀποδίδωσιν εἰς τὴν κυριάρχου Μονὴν τὰ ἑαυτῶν δοσίματα, τὰ κεκανονισμένα ἐν τοῖς ταβηλίοις τῆς Ἱ. Κοινότητος, καθὼς καὶ πάντα τὰ συνήθη δικαιώματα ἀνελλιπῶς.

ΑΡΘΡ. 151. Πᾶς ὅστις ἐν τῇ Σκήτῃ προξενεῖ ταραχὰς μὴ συμμορφούμενος μετὰ τὰ ἔθιμα ἐν αὐτῇ καὶ τὰς διατάξεις ἢ μὴ προσφέρων τὸ προσήκον σέβας καὶ τὴν εὐπείθειαν πρὸς τὴν κυριάρχου Μονὴν, ἢ ἢ διαγωγή αὐτοῦ ἀπάδει τῇ μοναχικῇ πολιτείᾳ μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νοθεσίαν μὴ διορθούμενος λαμβάνει διαταγὴν πρὸς πώλησιν τῆς καλύβης αὐτοῦ, παρὰ τῆς κυριάρχου Μονῆς, ἐντὸς ὁρισμένης προθεσμίας.

ΑΡΘΡ. 152. Ἐκάστη Σκήτη ὀφείλει ἵνα φυλάττῃ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς Κυριακῷ τὰ ἱερά αὐτῆς κειμήλια, σκευή, ἄμφια καὶ ἰδία χειρόγραφα καὶ τὰ λοιπὰ ἀξίας πράγματα τὰ ὁποῖα πάντα δεόν νὰ ὦσιν καταγεγραμμένα ἐν λεπτομερεῖ καταλόγῳ δεδεμένῳ καὶ καλῶς διατηρουμένῳ. Τὰ κειμήλια ταῦτα συμφώνως τῷ καταλόγῳ θὰ παραδίδῃ ὁ Δικαῖος μετὰ τῶν συμβούλων αὐτοῦ κατ' ἔτος ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς κυριάρχου Μονῆς εἰς τοὺς Διαδόχους ἀναγράφων τὰ τυχόν νεώτερα τῶν κειμηλίων ὅσα προσετέθησαν κατὰ τὴν ἐνιαύσιον αὐτοῦ ὑπηρεσίαν. Ὁμοίος κατάλογος θὰ τηρῆται καὶ παρὰ τῆς κυριάρχου Μονῆς.

ΑΡΘΡ. 153. Μόνον ὅταν πρόκειται περὶ ἀναποφεύκτου καὶ δεικαιολογημένης ἐπισκευῆς τοῦ Κυριακοῦ ἢ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ ἢ Ἱ. Μονῆ μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν καὶ ἔγκρισιν παραχωρεῖ τὴν ἀπαιτουμένην ἔγγραφον ἀδειαν ξυλείας. Ἄν δέ τις τῶν Δικαίων φωραθῇ καταχρούμενος τὴν ἀδειαν ταύτην πρὸς ἐμπορίαν τιμορεῖται συμφώνως τοῖς Κανονισμοῖς. Ἐπίσης ἀπαιτεῖται ὅπως λαμβάνωσι τοιαύτην ἀδειαν καὶ οἱ δι' ἐργόχειρα κόπτοντες ξύλα. Ἐπιτρέπεται ἢ ἐλευθέρῳ ἀδειᾷ κοπῆς φωτοξύλων τῶν ἀναγκασιούτων διὰ τὴν παρασκευὴν φαγητῶν καὶ θέρμανσιν τῶν καλυβῶν εἰς ἃ μέρη ἢ κυριάρχου Μονῆ ἐπέτρεπε προηγουμένως ταύτην.

ΑΡΘΡ. 154. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ αἱ Σκήται εἶναι δυνατὸν αἰτεῖν ἰδιόρρυθμοι καὶ κοινοβιακαὶ ἵνα μετασχηματισθῶσιν εἰς Μοναστήριον.

ΑΡΘΡ. 155. Ἐν περιπτώσει ἀποβιώσεως τοῦ πρώτου προσώπου (Γέροντος) ἡ κυρίαρχος Μονὴ λαμβάνει τὸ κατὰ τὸ ἐπιτόπιον ἔθος ψυχομερίδιον ὀριζόμενον εἰς γρόσια ἑκατὸν παρὰ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῷ ὁμολόγῳ τῆς καλύβης ἀλλάσσουντα σύναμα καὶ τὴν ὁμολογίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἡ συνοδεία θὰ λαμβάνῃ τὴν διαδοχὴν τῆς καλύβης κληρονομοῦσα καὶ τὰ ἐν αὐτῇ πράγματα.

ΑΡΘΡ. 156. Ἄμα τῇ κουργᾷ τοῦ δοκίμου μετὰ τριετῆ δοκιμασίαν ὀφείλει ὁ Γέρον ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει ἐγγυητικοῦ αὐτοῦ πρὸς τὴν Μονὴν ζητήσῃ τὴν ἐγγραφὴν αὐτοῦ ἐν τῷ ὁμολόγῳ. Τοὺς κεκαρμένους καὶ μὴ ἐγγεγραμμένους ἐν τοῖς ὁμολόγοις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται ἡ Μονὴ ἵνα θεωρήσῃ ὡς κληρονόμους τοῦ Γέροντος αὐτῶν.

ΑΡΘΡ. 157. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων θεωροῦνται ἐν πλήρει ἰσχύϊ καὶ ἐνεργείᾳ τὰ ἐν τοῖς Μοναστηριακοῖς ὁμολόγοις περιεχόμενα ὡς καὶ ἅπαντα τὰ μεταξὺ τῶν Μονῶν καὶ τῶν Σκητῶν ὑπάρχοντα σχετικὰ ἐπίσημα ἐγγραφα καθορίζοντα τὰς διαφοροὺς ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΕΡΙ ΚΕΛΛΙΩΝ

ΑΡΘΡ. 158. Τὰ ιδιόκτητα κελλία ἐκάστης Μονῆς χορηγοῦνται παρ' αὐτῆς ἐπὶ ὀρισμένη τιμῇ δι' ὁμολόγων εἰς διαδοχὴν τριῶν προσώπων· μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πρώτου λεγομένου Γέροντος, ὁ διαδεξιόμενος αὐτὸν πληρῶνει εἰς τὴν Μονὴν τὸ διὰ τοῦ ἀπὸ Ἰουνίου 1909 ἐκδοθέντος Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Σιγιλλίου κανονισθὲν τριμερίδιον οὗ Σιγιλλίον αἱ διατάξεις μένουσι σεβασταὶ συναδὰ καὶ τῷ ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1911 56 Πρακτικῷ τῆς Ἱ. Συνόδου. Ἀλλάσσομένης δὲ τῆς ὁμολογίας θέλει γράφεσθαι ὁ δεύτερος πρῶτος καὶ ὁ τρίτος δεύτερος· προστίθεται δὲ καὶ τρίτον πρόσωπον ἂν ὑπάρχῃ δεδοκιμασμένος καὶ γνήσιος μοναχὸς ἐκ τῆς συνοδίας τοῦ κελλίου τούτου καὶ οὕτω θέλει ἐξακολουθεῖ διαδοχικῶς ἡ τοιαύτη τάξις τῆς ἐγγραφῆς κατὰ τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα τοῦ ἁγίου Ὁρους. Ἐν περιπτώσει ἀποβιώσεως τῶν ἐν τῷ ὁμολόγῳ προσώπων, τὸ κελλίον περιέρχεται εἰς τὴν κυριότητα τῆς Μονῆς ὡς κτῆμα αὐτῆς ἀναφαίρετον.

ΑΡΘΡ. 159. Τὰ ἐγγραφησόμενα πρόσωπα ἐν τοῖς ὁμολόγοις πρέπει νὰ διέλθωσι τριετῆ δοκιμασίαν ἐν τοῖς κελλίοις κατὰ τοὺς κανόνας καὶ ἀφοῦ πρῶτον τῇ ἀδείᾳ τῆς Μονῆς καρῶσι Μοναχοί. Πᾶσα ἐγγεγραφομένη συνοδία πληρῶνει εἰς τὴν Μονὴν τὸ εἰθισμένον δόσιμον.

ΑΡΘΡ. 160. Τοῖς ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας καὶ ἐγκρίσει τῆς Μονῆς κεκαρμένοις κελλιώταις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἡ διεκδίκησις κληρονομικῶν δικαιωμάτων. Ὁ κεκαρμένος τῇ ἐγκρίσει τῆς Μονῆς μὴ ἐγγεγραμμένος δὲ ἐν τῷ ὁμολόγῳ ἔνεκα ἀμελείας ἢ δι' ἄλλον τινὰ προφανῆ πειστικὸν λόγον, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καλῆς ἢ κακῆς μοναχικῆς πολιτείας αὐτοῦ τυγχάνει ἰδιαιτέρας μερίμνης ἢ ἀποκρούεται ὑπὸ τῆς Μονῆς.

ΑΡΘΡ. 161. Ἡ ἐπικαρπία τῶν καλλιεργουμένων κτημάτων τοῦ κελλίου ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς μόνον τὰ πρόσωπα εἰς ἃ τὸ κελλίον παραχωρεῖται. Οὐδεὶς δ' ἕτερος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ τι ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ἐπικαρπίας.

ΑΡΘΡ. 162. Πᾶς κελλιώτης διάγων βίον ἀπάδοντα τῇ Μοναχικῇ πολιτεία καὶ ἀναμυγνυόμενος εἰς ἔργα ἀλλότρια τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νοθεσίαν ὑπὸ τῆς Μονῆς μένων ἀδιόρθωτος καταγγέλλεται ὑπ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἱ. Κοινότητα ὑφ' ἧς ἐν ἀνάγκῃ καταδικαζόμενος, λαμβάνει ἐντολὴν ἵνα ἐκποιήσῃ ἐντὸς ὠρισμένης προθεσμίας τὸ κελλίον εἰς πρόσωπον ἀρεστὸν τῇ Μονῇ.

ΑΡΘΡ. 163. Πᾶς κελλιώτης ὀφείλει ἵνα ἐκπληροῖ τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα ἀνελλιπῶς. Ἐπίσης ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται τοῖς κελλιώταις καὶ καθόλου τοῖς μοναχοῖς, ἢ ἀντικατάστασις τῆς μοναχικῆς ἐνδυμασίας διὰ κοσμικῆς ἢ ἄλλης τοιαύτης ἢ ἢ τροποποιήσις ταύτης κατὰ νεωτεριστικὸν τρόπον ἢ τὸ ἀκανονίστως ἐνδύεσθαι καὶ περιφέρειεσθαι οὕτω. Ἀπαγορεύεται ἐπίσης ἢ εἰς κυνήγιον ἔξοδος μετὰ ἢ ἀνευ κυνῶν, ἢ ἢ χοῖσις σιδήρων ἢ ἄλλου εἶδους παγίδων πρὸς σύλληψιν κουναβίων, ἀλωπέκων ἢ ἄλλων ζῴων ἐν τοῖς δρυμῶσιν ἐνδiciaτωμένων ἢ ἢ διατήρησις θηλέων ἐν τοῖς κελλίοις οἷον χηνῶν, ὄρνιθων, γαλῶν καὶ λοιπῶν. Ἡ κυρίαρχος Μονὴ ἐπιβλέπει καὶ τιμωρεῖ τὰς παρεκτροπὰς ταύτας καὶ ἐν ἀνάγκῃ εἰσάγει αὐτοὺς εἰς τὴν Ἱ. Κοινότητα.

ΑΡΘΡ. 164. Ὁ οἰκεία βουλήσει ἢ συνεπεία ἐντολῆς ἐπιχειρήσας ἵνα πωλήσῃ τὸ κελλίον αὐτοῦ ὀφείλει πρῶτον ἵνα παρουσιάσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγοραστοῦ πρὸς τὴν κυρίαρχον Μονὴν καὶ ἂν μὲν τοῦτο ἐχορημάτισεν ἐπὶ τινα ἔτη ἐντὸς τοῦ ἁγίου Ὁρους ἐπὶ ἀνεπιλήπτῳ διαγωγῇ, ἔχει δὲ καὶ ἡλικίαν τοῦλάχιστον τριάκοντα ἔτων θέλει γίνεσθαι δεκτὸν· πᾶσα δὲ πρᾶξις ἢ συμφωνία πρὶν ἢ ὑποδειχθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγοραστοῦ τῇ κυρίαρχῳ Μονῇ θεωρεῖται ἄκυρος καὶ ἀπαράδεκτος.

ΑΡΘΡ. 165. Ἐν τοῖς κελλίοις συγχωρεῖται ἢ διαμονὴ μόνον τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τοῖς ὁμολόγοις προσώπων. Ἐὰν δὲ αἱ κελλιωτικαὶ ἀνάγκαι εἴτε πρὸς δοκιμασίαν διὰ συνοδίαν, εἴτε πρὸς καλλιέργιαν ἀπαιτῶσι τὴν πρόσληψιν ἑνὸς μέχρι τριῶν ἀτόμων εἶναι συγκεχωρημένη ἢ πρόσληψις τούτων τῇ προηγουμένῃ ὁμῶς ἐγκρίσει τῆς Μονῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄτομα ταῦτα ὑπόκεινται εἰς πάσας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς μοναχικῆς πολιτείας.

ΑΡΘΡ. 166. Αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται εἰς πάντα ἐν γένει τὰ κελλία τὸ ἐνοικιάζειν δωμάτια τῶν κελλιῶν ἢ καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῶν ἐν γένει εἰς τοὺς οὕτω καλουμένους μοναχοὺς καβιώτας, πολὺ δὲ περισσότερο ἢ κουρὰ ὑπὸ τῶν κελλιωτῶν τῶν τοιούτων πρὸς ἐπαίσχυντον αὔξησιν τοῦ ἀληθινὸν βίον διάγοντος καβιωτικοῦ πληθυσμοῦ· ὁ ἀνευ ἀδείας τῆς κυρίαρχου Μονῆς ἀναδεχόμενος ἢ κείρων τοιούτους ἱερεὺς ὑποβάλλεται ὑπὸ τὰ ἐπιτίμια τῶν περὶ τῶν περὶ ἀπολελυμένων χειροτονιῶν συνοδικῶν κανόνων.

ΑΡΘΡ. 167. Οἱ τὸ ἀξίωμα τοῦ ρασοφόρου περιβεβλημένοι κελλιῶται ἢ ἀσκηταὶ στεροῦνται τοῦ δικαιώματος τοῦ φέρειν ἐπανωκαλύμμαχον καὶ κληρονομεῖν τοὺς ἑαυτῶν γέροντας. Μόνον οἱ τὰ ἀξιώματα φέροντες τοῦ Σταυροφόρου καὶ τοῦ Μεγαλοσχήμου κελλιῶται ἢ ἀσκηταὶ δικαιοῦνται νὰ φέρωσι τὰ οἰκεία τοῖς βαθμοῖς σχήματα καὶ ἐγγροσφόμενοι ἐν τοῖς ὁμολόγοις νὰ κληρονομῶσι τοὺς ἑαυτῶν γέροντας κατὰ τὰ εἰθισμένα ἐν τῷ ἁγίῳ Ὁρει.

ΑΡΘΡ. 168. Προκειμένης ἀναποφεύκτου καὶ ἀποδεδειγμένης ἀναγκαίας ἐπισκευῆς κελλίου τινός, οἱ μοναχοὶ αὐτοῦ δύνανται ἵνα λαμβάνωσι τὴν ἀναγκαιούσαν ὕλην ἐκ τῆς περιοχῆς τοῦ κελλίου τούτου, εἴ γε ὑπάρχει τοιαύτη, τῇ προηγουμένῃ μέντοι ἐγγράφῳ ἀδεία τῆς κυρίαρχου Μονῆς. Ἐὰν δὲ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ κελλίου δὲν ὑπάρχη, δύνανται ἵνα προμηθευ-

θῆ αὐτὴν ἐκ τῆς περιφερείας τῆς Μονῆς τῇ ἐγγράφῳ αὐτῆς πάντοτε ἀδεία καὶ ἐγκρίσει. Κραββατόξυλα καὶ γούρνας θὰ λαμβάνη μόνον ἐκ τῆς περιοχῆς τοῦ κελλίου τῇ ἀδείᾳ τῆς Μονῆς. Ὁ παραβαίνων τὰς διατάξεις ταύτας καὶ καταχρώμενος τὰ ὑλικά πρὸς ἐμπορίαν ἢ ἄνευ ἀνάγκης ζητῶν τοιαῦτα διὰ πρῶτην μὲν φορὰν πληρώνει τὸ διπλοῦν τῆς ἐκκοπίσεως ξυλείας, ἐν ὑποτροπῇ δὲ λαμβάνει ἐντολὴν πρὸς ἐκποίησιν τοῦ κελλίου αὐτοῦ.

ΑΡΘΡ. 169. Ἄπαντες οἱ κελλιῶται ὀφείλουσιν ἵνα διατηρῶσιν ἀμετάτρεπτα τὰ κτιστὰ ὄρια καὶ τοὺς φραγμοὺς τῆς περιοχῆς τοῦ κελλίου κατὰ τὰ εἰς χεῖράς των Μοναστηριακὰ ὁμόλογα. Ἐὰν δὲ προκύβῃ μεταξὺ δύο κελλιῶν διαφωνία περὶ ὁρίων οἱ ἐνδιαφερόμενοι κελλιῶται οὐδόλως δικαιοῦνται ἵνα ἐρίζωσιν, ἀλλ' ὀφείλουσιν ἀμέσως ἵνα ἀναφέρωνται εἰς τὰς οἰκείας κυριάρχους Μονάς, ὧν τὰς ἀποφάσεις ὀφείλουσι νὰ σεβασθῶσιν ἀπολύτως.

ΑΡΘΡ. 170. Προκειμένης πωλήσεως κελλίου ἢ καλύβης ἕνεκα οἰουδήτινος λόγου προτιμᾶται ἡ κυρίαρχος Μονή.

ΑΡΘΡ. 171. Οἱ κελλιῶται ὀφείλουσιν ὑποχρεωτικῶς ἵνα διατηρῶσιν ἐν καλῇ καταστάσει τὸ διδόμενον αὐτοῖς κελλίον· νὰ ἐπισκευάζωσι τὰ ἐπισκευῆς χρῆζοντα, νὰ καλλιεργῶσιν ἐπιμελῶς τὰς γαίας καὶ ἐν γένει νὰ φροντίζωσι διὰ τὴν καλὴν διατήρησιν καὶ βελτίωσιν. Ἐὰν δὲ ἡ Μονὴ πεισθῇ ὅτι ὁ κελλιώτης αὐτῆς εἴτε ἐξ ἀμελείας εἴτε ἐξ ἄλλης οἰασδήτινος αἰτίας ἀφίνει τὸ κελλίον ἔρημον νὰ καταστρέφηται, τότε προβαίνει αὐτοδικαίως εἰς τὴν ἀποβολὴν τοῦ Γέροντος καὶ πώλησιν τοῦ κελλίου. Τοῦτο ἰσχύει καὶ διὰ τὰς καλύβας.

ΑΡΘΡ. 172. Ἐπειδὴ ἡ ἐν τοῖς κελλίοις ἀμπελοφυτεία ἔλαβε μεγάλας διαστάσεις, ἀπαγορεύεται ἀπὸ τοῦδε ἡ ἄνευ ἀδείας τῆς Μονῆς ἐπαύθησις.

ΑΡΘΡ. 173. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἡ ἐκρίζωσις παντὸς δένδρου ὑπάρχοντος ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ κελλίου καὶ ἐν τῷ φραγμῷ τῆς καλλιεργησίμου γῆς. Ἐπιτρέπεται δὲ μόνον μετὰ προηγουμένην ἐγκρίσιν τῆς Μονῆς ἐὰν εὐρεθῇ ἐντὸς τοῦ καλλιεργησίμου κτήματος τοῦ κελλίου

ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

ΑΡΘΡ. 174. Ἄπαντες οἱ τὸ ἅγιον Ὄρος κατοικοῦντες μοναχοὶ καὶ προσερχόμενοι ἐπὶ σκοπῷ τοῦ μονάσαι, οἰασδήποτε ἐθνικότητος καὶ ἂν ὧσιν οὗτοι λογίζονται ὅτι εἶναι ὑπήκοοι τῆς ὀθωμανικῆς Ἀυτοκρατορίας.

ΑΡΘΡ. 175. Μόνον μετὰ τριετῆ δοκιμασίαν οἱ προσερχόμενοι ἐν τινὶ Μονῇ, Σκήτῃ, Κελλίῳ ἢ Καλύβῃ δόκιμοι δύνανται ἵνα καρῶσι μοναχοί· ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος δύναται νὰ γείνη ὡς πρὸς τοὺς ἐπιθανατίως ἀσθενοῦντας καὶ ζητοῦντας τὸ μοναχικὸν σχῆμα· καὶ τοῦτο ἂν ἡ προηγουμένη αὐτῶν πολιτεία συνάδει ταῖς διακελεύσεσι τῆς μοναχικῆς πολιτείας (Κανὼν Πρωτοδευτέρας Συνόδου).

ΑΡΘΡ. 176. Οἱ προσερχόμενοι ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει ἐξ εὐσεβείας καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν καὶ βουλόμενοι ἵνα ἐγγραφῶσιν ὡς δόκιμοι ἐν τινὶ τῶν Ἱ. Μονῶν ἢ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῶν, τέκνα τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, φέροντες δὲ μετ' ἑαυτῶν πιστοποιητικὰ παρὰ τῶν ἐπιτοπίων Ἐκκλησιαστικῶν ἢ Κοινοτικῶν ἀρχῶν καλῆς ἐν τῷ κόσμῳ πο-

λιτείας, οἱ τοιοῦτοι μόνον μετὰ τριετῆ δοκιμασίαν κείρονται μοναχοί.

ΑΡΘΡ. 177. Τούντεῦθεν ἀπαγορεύεται ταῖς Ἱ. Μοναῖς νὰ προσλαμβάνωσι Μοναχοὺς ὑπὲρ τοὺς πέντε (ἀρ. 5) ἐκ τῆς αὐτῆς Ἐπαρχίας. Οἱ πέσαν τοῦ ἀριθμοῦ τούτου προσλαμβανόμενοι δὲν θὰ θεωρῶνται ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς.

ΑΡΘΡ. 178. Μετὰ τὴν τριετῆ δοκιμασίαν καὶ τὴν λήψιν τῆς μοναχικῆς κουρᾶς, οἱ ἔχοντες τὰ προσόντα τῆς ἱερατείας χειροτονοῦνται διάκονοι κατὰ τὸ 25^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν καὶ πρεσβύτεροι κατὰ τὸ 30^{ον} συμφώνως τοῖς θείοις καὶ ἱεροῖς κανόσι.

ΑΡΘΡ. 179. Ὁ ἐγκρίσει τῆς οἰκείας ἢ κυριάρχου Μονῆς καρεῖς μοναχὸς ὀφείλει ἵνα μένη ἐν τῇ μετανοίᾳ αὐτοῦ ἐφ' ὅρου ζωῆς. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἀπὸ τῆς μετανοίας ἢ ὀριστικῆ ἀποβολῆ τοῦ ἅπαξ καρέντος μοναχοῦ ἕνεκα παραβάσεως τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ μοναχικοῦ καθήκοντος. Οἱ εἰς πταῖσμα ἢ πλημμέλημα περιπίπτοντες μοναχοὶ τίθενται ὑπὸ κανόνα ἀναλόγως τοῦ σφάλματος αὐτῶν ἢ ἐν τῇ Μονῇ ἢ ἐν τινι τῶν παραρτημάτων αὐτῆς ἢ εἰς ἑτέραν Ἱερὰν Μονὴν ἐπὶ μικρῷ ἢ μεγάλῳ διαστήματι ὀρίζομένῳ ὅμως ἐκ τῶν προτέρων.

ΑΡΘΡ. 180. Οἱ κεκαρμένοι μοναχοὶ ὀφείλουσι ἀπόλυτον ὑπακοὴν εἰς τὰς τῆς Μονῆς ἀρχάς, καίτοι δὲ αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται ἢ ἀπὸ τῆς μετανοίας αὐτοῦ ἀποβολῆ Μοναχοῦ, οὐχ ἦττον τοῖς ἀπειθοῦσι καὶ ἐπιμόνως παρακούουσιν εἰς τὰς ἐπανελημμένας ἀποφάσεις τῆς Συνάξεως τῆς Ἱερ. αὐτῶν μετανοίας περὶ ἀναλήψεως ἢ μεταβάσεως εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ διακόνημα ἐν τέλει προβάλλεται ἢ ἐκλογῇ μεταξὺ ὑπακοῆς καὶ ἀναλήψεως τοῦ διακονήματος ἢ εἰκειοθελοῦς ἀπομακρύνσεως. Ὁ ἅπαξ οὕτω ἀπομακρυνθεὶς οὐδέποτε δύναται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν μετάνοιάν του.

ΑΡΘΡ. 181. Μόνον τῇ ἐγγράφῳ αἰτήσῃ τῶν ἐπὶ μέρους Ἱερῶν τοῦ Ἄθω Μονῶν δύναται οἱ ἐνδημοῦντες ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἢ παρεπιδημοῦντες ἀρχιερεῖς νὰ προβαίνωσιν εἰς χειροτονίαν ἱεροδιακόνων ἢ ἱερέων ἢ ἀπονέμωσι διάφορα ὀφφίκια. Τοὺς ἄνευ εἰδικῆς Μοναστηριακῆς ἀδείας χειροτονηθέντας ἱερεῖς ἢ διακόνους ἢ προχειρισθέντας ὀφφικιᾶλους δικαιούται ἵνα μὴ ἀναγνωρίσῃ ἢ οἰκεία Μονὴ οὐδ' ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς ἐξάσκησιν τοῦ ἀξιώματος· καταγγέλλει δὲ καὶ τὸν χειροτονοῦντα διὰ τὰ παραιτέρω τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ.

ΑΡΘΡ. 182. Περὶ ἀπολελυμένων (παρ' ἐνορίαν) χειροτονιῶν ἀπὸ 20ῆς Αὐγ. ΚΣΤ' Πρακτικῷ ἀπεφασίσθη ἵνα τεθῶσιν ἐν ἰσχύϊ πᾶσαι αἱ Πατριαρχικαί, Συνδικαὶ καὶ λοιπαὶ διατάξεις αἱ συνφδὰ τοῖς ἀρχαίοις τοῦ τόπου καθεστῶσιν ἀπαγορεύουσαι ταῖς διαφόροις τοῦ Ἄθω Μοναῖς τὸ προχειρίζειν εἰς διακόνους καὶ ἱερεῖς Μοναχοὺς ἢ λαϊκοὺς ὀρθοδόξους μὴ ἐγγεγραμμένους οὔτε ἐν τῷ ἀριθμῷ τοῦ Μοναχολογίου αὐτῶν οὔτε ἀνήκοντας ἐν τῇ συνοδείᾳ τῶν Κελλιωτῶν ἢ Σκητιωτῶν αὐτῶν. Οἱ τυχὸν ἐναντίον τῆς διατάξεως ταύτης χειροτονίας ἐνεργήσοντες ἐν τῷ μέλλοντι Ἠγούμενοι, Ἐπίτροποι ἢ Προϊστάμενοι ὑποβληθῆσονται εἰς τοὺς περὶ Συμωνίας κανόνας, καθ' ὅσον μόνον ἐκ τοιούτων λόγων δύναται ἵνα προέλθῃσι τοιαῦται χειροτονία.

ΑΡΘΡ. 183. Οἱ ἐξασκοῦντες τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πνευματικοῦ ἐν ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς καὶ ἐν πᾶσιν αὐτῶν τοῖς παραρτήμασι δέον ὅπως ὦσιν ἀνεγνωρισμένοι ἐπισήμως καὶ ἐφωδιασμένοι δι' ἐπισήμου πρὸς τοῦτο ἐγγράφου κατὰ τὴν ἀρχαίαν τάξιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν. Ὅστις φωραθῇ παραλεί-

ψας ταῦτα, τιμωρεῖται δι' ἀργίας ἀπὸ τῆς πνευματικῆς διαγωγῆς ἢ καὶ ἀπὸ πάσης Ἱεροπραξίας.

ΑΡΘΡ. 184. Οὐδεὶς Κελλιότης ἢ Σκητιότης δύναται νὰ συνάψῃ ἐγκύρως δάνειον ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς Κυριάρχου Μονῆς· ἐν ἐναντία περιπτώσει τὸ συναφθησόμενον δάνειον ἔσται ἄκυρον ἀπέναντι τῆς Μονῆς.

ΑΡΘΡ. 185. Οὐδεμία τῶν νῦν ὑφισταμένων Σκητῶν δύναται νὰ μετασχηματισθῇ εἰς Μοναστήριον, οὔτε Κελλίον εἰς Σκήτην, οὔτε καλύβη εἰς κελλίον ἄλλ' οὐδὲ νέα τις ἐν οὐδενὶ τόπῳ τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ ὀργανωθῇ ἐπιτρέπεται Σκήτη. Ἐὰν Μονὴ τις παραδεχθῇ ἐν τῇ οἰκείᾳ περιοχῇ καινοτομίαν τινὰ τοιαύτην, ὡς τὸς ἀνωτέρω, ἢ πράξις αὕτη ἔσεται ἀπαράδεκτος καὶ ἄκυρος ἐνώπιον τῶν λοιπῶν Ἱερῶν Μονῶν, τῆς Ἱ. Κοινότητος καὶ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἣτις φροντίσει τὴν τιμωρίαν καὶ ἐπανόρθωσιν τῆς τοιαύτης ἑκρύθμου πράξεως.

ΑΡΘΡ. 186. Προκειμένης ἀπλῆς ἐπισκευῆς Σκήτης ἢ Κελλίου ἀρκεῖ μόνη ἡ ἄδεια τῆς οἰκείας κυριάρχου Μονῆς. Προκειμένης ὅμως ἀνεγέρσεως αὐτῶν ἐκ νέου ἢ ἀνεγέρσεως νέων παραρτημάτων, ἀπαιτεῖται ἀπαραιτήτως πρὸς τῇ ἐγκρίσει καὶ ἀδείᾳ τῆς κυριάρχου Μονῆς καὶ ἡ ἄδεια τῆς Ἱερῶν Κοινότητος.

ΑΡΘΡ. 187. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας ὁ διέπων ἢ διαχειριζόμενος περιουσίαν Ἐκκλησιαστικὴν ἢ Μοναστηριακὴν δὲν εἶναι ἄλλο εἰ μὴ ἐπιστάτης καὶ εὐσυνείδητος οἰκονόμος τῶν προσόδων αὐτῶν καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀκίνητος περιουσία τῶν Μονῶν εἶναι ἀναπαλλοτριώτος διὰ τοῦτο οἱ διέποντες τὰς Μονὰς δὲν δικαιοῦνται οὔτε δύνανται ἵνα ἀπαλλοτριώσιν καὶ ἐκποιώσιν ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους οὐδὲν τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων οὔτε γαίας οὔτε κελλίων οὔτε ὀτιδὴποτε ἄλλο, πᾶσα δὲ τοιαύτη ἐκποίηση νομικῶς ἔστιν ἄκυρος. Ἀνταλλαγὴ γιγνομένη ἐπὶ ἰσοτίμου καὶ ἰσοδυνάμου ἀξίας κτήματός τινος μεταξὺ δύο Ἱερῶν Μονῶν ὅταν αἰτιολογηθῇ αὕτη ἀπὸ θεραπείαν ἀναποφεύκτου ἀνάγκης, ἐπιτρέπεται κατὰ τὸν ΙΒ' Κανόνα τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ' Συνόδου.

ΑΡΘΡ. 188. Ἐκάστη τῶν Ἱερῶν Μονῶν δικαιοῦται διὰ τὸς ἰδίας αὐτῆς ἀνάγκας ν' ἀνεγείρῃ ὅποια καὶ ὅποσα θέλει κτίρια. Προκειμένου ὅμως ν' ἀνεγείρῃ νέα τοιαῦτα ὅπουδὴποτε τοῦ Ἁγίου Ὁρους πρὸς ἐνοικίαισιν ἀπαιτεῖται προηγουμένη ἐγκρισις τῆς Ἱ. Κοινότητος. Αἱ παραβαίνουσαι τυχὸν τὸ ἄρθρον τοῦτο Ἱ. Μοναὶ καταγγέλλονται τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις λαμβάνει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ προσήκοντα Ἐκκλησιαστικὰ μέτρα.

ΑΡΘΡ. 189. Πᾶς οἰασδὴποτε τάξεως καὶ ἐθνικότητος μεταβαίνων εἰς Ἁγιον Ὄρος δι' εὐλόγον αἰτίαν, ἐν οὐδεμιᾷ Μονῇ ἢ τοῖς παραρτήμασιν αὐτῶν γίνεται δεκτός, ἐὰν μὴ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ παρουσιάξῃ τὸ συστατήριον ἢ διαμονητήριον τὸ παρὰ τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας δεδομένον, ὕπερ ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ θέλει λαμβάνει.

ΑΡΘΡ. 190. Οὐδεὶς ἐτερόδοξος ἢ ὀπωσδὴποτε ἀντιφρονῶν τῇ Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῖς δόγμασι τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας δύναται νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν τινὶ τῶν ἐν Ἁθῶν Ἱερῶν Σκηνωμάτων ἢ ἐν τοῖς ὄρεισι αὐτῶν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ μονάσαι. Ἄν δέ τις τῶν ἐν Ἁθῶν Μοναχῶν ἤθελε φωραθῇ ἀντιδοξῶν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ μετὰ τὰς δεούσας προτροπὰς καὶ παρατηρήσεις τῆς Ἱ. Κοινότητος, ἐὰν δὲν μετανοήσῃ, οὗτος δέον ἵνα καταγγεληθῇ παρ' αὐτῆς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἐν περιπτώσει δὲ ὀλιγορίας ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Κοινότητος τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον αὐτοδικαίως ἀμέσως ἐνεργεῖ τὰ δέοντα.

ΑΡΘΡ. 191. Οἱ ὁμόδοξοι μεταβαίνοντες εἰς Ἅγιον Ὅρος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ μονάσαι ὀφείλουσιν ἀμέσως νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας ἐνθα καταθέτοντες τὰ διαβατήρια αὐτῶν ἔγγραφα λαμβάνουσι τὰ διαμονητήρια. Ἡ τοιαύτη ἄδεια διαμονῆς ὁρίζεται δέμημος καθ' ἣν ἐὰν δὲν δυνηθῶσιν ἵνα παραμένωσιν ἐν τινι Μοναστηρίῳ ἢ παραρτήματι γενόμενοι δεκτοὶ ἢ Ἱ. Ἐπιστασία φροντίζει ἵνα ἀποπέμπῃ αὐτοὺς ἐξ Ἁγίου Ὁρους. Ἐξαιροῦνται τῆς διατυπώσεως ταύτης οἱ κατὰ ὀμάδας προσερχόμενοι πρὸς προσκύνησιν. Εἰς τὰ διαμονητήρια τῶν ἐπισκεπτομένων τῶν Ἁγιώνυμον τόπον ἱερέων καὶ διακόνων ἀνάγκη ἵνα σημειοῦται ἢ προέλευσις αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπισήμων αὐτῶν ἔγγραφων ἢ ἄδεια πρὸς τὸ ἱεροπράττειν ἢ μὴ πρὸς πρόληψιν καταχρήσεως.

ΑΡΘΡ. 192. Ὅσακις πωλεῖται κελλίον ἢ καλύβη ἢ ἡσυχαστήριον, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προεκτεθέντων ὄρων, ἡ Μονὴ λαμβάνει κατὰ τὴν ἀνεκαθεν τάξιν τὸ καθιερωθὲν δικαίωμα (ῥέσμι) δέκα πέντε τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς ὅλης τιμῆς τοῦ κελλίου καὶ λοιπῶν ἤτοι δέκα τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τὸν πωλητὴν καὶ πέντε τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τὸν ἀγοραστήν.

ΑΡΘΡ. 193. Εἰς πᾶσαν ἀγοροπωλησίαν κελλίου, καλύβης ἢ ἡσυχαστηρίου, ὀφείλουσιν ὅ τε ἀγοραστής καὶ πωλητὴς ἵνα ὁμολογῶσιν εἰς τὴν Μονὴν ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ εὐσυνειδήτως τὴν πραγματικῶς συμφωνηθεῖσαν τιμὴν. Ἄν ὀψέποτε ἤθελε φωραθῆ ὅτι ἐδολιεύθησαν περὶ τὴν τιμὴν δι' αἰσχροκέρδειαν ἐπὶ τοῦ ρεσίμου, οἱ τοιοῦτοι καταδικάζονται εἰς τὴν πληρωμὴν διπλοῦ ρεσίμου ἐπὶ τῆς ἀξίας ἣν ἀπέκριψαν.

ΑΡΘΡ. 194. Ὅταν Κελλιώτης τις ἢ Ἀσκητὴς ἀγοράσῃ ἄλλο κελλίον, ἢ καλύβην, ἢ ἡσυχαστήριον εἰς τὸν τοιοῦτον δὲν συγχωρεῖται ἢ παραχώρησις μοναστηριακοῦ ὁμολόγου πρὶν ἢ πρότερον πωλήσῃ τὸ ὕπερ κατεῖχε κελλίον ἢ καλύβην. Ἀλλὰ πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀγορᾶς ὀφείλει ἵνα πληρώσῃ τὸ σύνθηδες ρέσιμον καὶ λάβῃ προσωρινὴν ἀπόδειξιν τῆς Μονῆς, ἣτις θὰ ἰσχύῃ μέχρι τῆς πωλήσεως τῆς πρώτης κατοικίας του καὶ ἐπομένως θὰ λάβῃ τὸ τακτικὸν μοναστηριακὸν ὁμολόγον.

ΑΡΘΡ. 195. Ἐν ἐκάστη ἱερᾷ Μονῇ ἀνάγκη ἵνα τηρῶνται τὰ ἐξῆς βιβλία: Ἡμερολόγιον, Καθολικόν, Βιβλίον Πιστωτῶν, Βιβλίον Χρεωστῶν καὶ Βιβλίον Ἰσολογισμοῦ. Παρὰ δὲ τοῖς διακονηταῖς τὰ σχετικὰ βιβλία ἀποθήκης δι' ἕκαστον εἰδικὸν διακόνημα.

ΑΡΘΡ. 196. Ἐκαστον Μοναστήριον ὀφείλει ἵνα ἀναλόγως τῶν οἰκονομικῶν του πόρων διατηρῆ Νοσοκομεῖον μετὰ Γηροκομεῖου καὶ Φαρμακείου πρὸς περίθαλψιν τῶν ἀδελφῶν καὶ διαβατῶν.

ΑΡΘΡ. 197. Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ ὀφείλουσιν ἵνα ἀξιοπροεπῶς συντηρῶσιν ἐν λειτουργίᾳ τὴν ἐν Καρυαῖς Ἀθωνιάδα Σχολὴν καὶ προνοῶσι περὶ τῆς ἐπ' ὀφελείᾳ δράσεως αὐτῆς.

ΑΡΘΡ. 198. Ἐκάστη Ἱερὰ Μονὴ ὀφείλει κατ' ἀνάγκην ἵνα ἀποστέλλῃ εἰς τὴν Σχολὴν δύο ἢ περισσοτέρους μαθητάς, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῶν προσόδων αὐτῆς. Ἡ οὐδένα μαθητὴν συντηροῦσα ἐν τῇ Σχολῇ Ἱερὰ Μονὴ θὰ λαμβάνῃ παρατήρησιν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, ἐμμένουσα δὲ ἐν τῇ ἀφιλομουσίᾳ αὐτῆς ταύτῃ καταγγέλλεται πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἣτις ἀναλόγως συνιστᾷ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Σχολὴν μαθητῶν ἢ μέμφεται αὐτήν.

ΑΡΘΡ. 199. Οὐδεὶς κοσμικὸς δύναται νὰ μείνῃ ἐπ' ἀόριστον ἐν τινι Μονῇ ἐκτὸς τῶν χειρονάκτων οὐδὲν ἄτομον, οὐδεμία ὀμὰς ἀνθρώπων δύναται ἵνα προσκτήσῃται δικαιώματα κυριότητος καὶ ἰδιοκτησίας ἐν Ἁγίῳ

*Όρει. Πᾶσα οἰαδήποτε δαπάνη καὶ οἰαδήποτε συνδρομὴ γενομένη Μονῇ τινι λογίζεται καὶ εἶναι ἀφιέρωμα οὐδὲν δικαίωμα παρέχουσα τῷ προσενεγκόντι.

ΑΡΘΡ. 200. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἡ ἀπαλλοτριώσεις χάριν ἔθνικῶν ἢ ἀτομικῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Μονῶν ἢ ἔξαρτημάτων αὐτῶν ἢ Μετοχιῶν, ἀπλῶς δὲ μόνον ἐνοικίαισι τούτων δύναται νὰ γείνη.

ΑΡΘΡ. 201. Οἱ ἐν τινι Μονῇ ἐνασκούμενοι Μοναχοὶ δέον, ὅπως ἀναλόγως τῆς ἱκανότητός των πρὸς τὴν Μονήν, ὑπηρεσιῶν καὶ τῆς ἡλικίας αὐτῶν καὶ ἀρχαιότητος προβιβάζωνται εἰς τὰ ἐν ταῖς Μοναῖς πνευματικὰ ἀξιώματα ἢ διακονήματα, μηδεμιᾶς πρὸς τοῦτο ἀδικίας ἢ προτιμήσεως ἐμφιλοχωρούσης.

ΑΡΘΡ. 202. Σύστασις ἐν ταῖς Μοναῖς ἐμπορικῶν καταστημάτων αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται.

ΑΡΘΡ. 203. Αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις ἐκκλησιαστικῶν τεχνουργημάτων ἢτοι σταυρῶν, κομβολογιῶν, εἰκόνων ξυλογραφημάτων καὶ ἑτέρων ὁμοίας φύσεως μὴ κατασκευαζομένων ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἀλλ' ἀλλαχοῦ. Ἀπὸ τοῦδε αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται ἡ ἐκτύπωσις εἴτε ἐνταῦθα εἴτε ἀλλαχοῦ καὶ πώλησις χαρτίνων εἰκόνων τῶν Μοναστηρίων· ἐπειδὴ τὸ δικαίωμα τοῦτο κέκτηται ἰδίᾳ ἐκάστη Μονὴ δι' ἑαυτήν.

ΑΡΘΡ. 204. Ἐκάστη Μονὴ ὀφείλει μετ' ἐπιμελείας ἵνα διατηρῇ τὴν ὑπάρχουσαν αὐτῇ βιβλιοθήκην· δέον ἵνα εἶναι κατηρητισμένος κατάλογος λεπτομερῆς καὶ διευθύνηται αὕτη ὑπὸ ὠρισμένου βιβλιοθηκαρίου.

ΑΡΘΡ. 205. Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ ἐκποίησης ἢ ἀπαλλοτριώσεις χειρογράφου ἢ ἄλλων βιβλίων ἢ κειμηλίων. Οἱ τὴν Μονήν διέποντές εἰσιν ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν τοιαύτην πράξιν.

ΑΡΘΡ. 206. Ἄπαντα τὰ μεταξὺ τῶν Ἱερῶν τοῦ Ἁθῶ Μονῶν, τῶν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, Ἐπιστασίας καὶ ὄλων τῶν παραρτημάτων τῶν Μονῶν ἀπολυόμενα ἔγγραφα δέον νὰ ἐκδίδωνται εἰς καθαρεύουσαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

ΑΡΘΡ. 207. Ὁ μέλλον ἐγκατασταθῆναι ἐν τινι Μονῇ δύναται ἵνα διαθέτῃ πρὸ τοῦ κοινοβιασμοῦ αὐτοῦ τὴν τυχὸν ὑπάρχουσαν αὐτῷ περιουσίαν ὅπως βούληται· μετὰ δὲ τὴν ἐγκατάστασιν αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι κέκτηται ἀνήκει τῇ Μονῇ· ὅστις δὲ φωραθῇ καταδολιευόμενος τὴν Μονήν θέλει τιμωρεῖσθαι ὡς ἱερόσυλος.

ΑΡΘΡ. 208. Ἐπιθυμητὸν καὶ ἐπάναγκες ὅπως οὐδεμία κατάθεσις χρηματικὴ γίγνεται δεκτὴ παρὰ τινι Μονῇ ὑπὸ τοῦ προσερχομένου καὶ θέτοντος μετάνοιαν πρὸς κοινοβίασιν ἐπὶ ἐπιστροφῇ ἢ λογαριασμῷ τοῦ οὕτως ἐγκαταβιοῦντος ἐν τῇ Μονῇ. Τοιαύτη συμφωνία εἶναι ἄκυρος ὡς ἀντικρὺς ἐναντία πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μοναχικὴν νομολογίαν. Πᾶς κοινοβιάζων ὀφείλει νὰ πείθῃ ἑαυτὸν ὅτι παρητήθη τὰ τοῦ κόσμου καὶ τὰ χρήματα.

ΑΡΘΡ. 209. Παντὸς Μοναστηριακοῦ καλογήρου ἀποθανόντος εἴτε ἐκτὸς εἴτε ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Μονῆς διατελοῦντος τὴν τυχὸν εὐρεθησομένην κινητὴν ἢ ἀκίνητον περιουσίαν, ὡς ἀνήκουσαν ἀποκλειστικῶς τῇ Μονῇ, κληρονομεῖ γενικῶς αὕτη, οὐδὲνὸς τῶν κατὰ σάρκα συγγενῶν ἢ ἄλλου τινὸς ἔχοντος δικαίωμα ἵνα διαφιλονικήσῃ αὐτὴν συμφώνως τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς κανόσι καὶ τοῖς αὐτοκρατορικοῖς φερμανίοις τοῖς χορηγηθεῖσιν ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς καλογήρους τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

ΑΡΘΡ. 210. Οὐδενὶ τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁθῶ ἐπιτρέπεται ἐμπορεύεσθαι καὶ δὴ ἀντικείμενα, ὧν δὲν ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ὁ τόπος, οὔτε τὸ μετέρχεσθαι τὸν μεταπράτην καὶ μὲ προφανῆ βλάβην τῶν ἀγοραστῶν.

ΑΡΘΡ. 211. Ὅστις τῶν κοσμικῶν διαμμένων πρὸς καιρὸν ἐν Καρυαῖς ἀποβιώσῃ τούτου ἢ τυχὸν εὐρεθησομένη περιουσία σφραγίζεται ἀμέσως τῇ σφραγίδι τῆς Ἐπιστασίας καὶ τοῦ Καϊμμακάμου καὶ ἔπειτα διὰ τῆς πνευματικῆς ἀρχῆς τῆς πατρίδος τοῦ ἀποβιώσαντος εἰδοποιοῦνται οἱ τυχὸν ὑπάρχοντες κληρονόμοι αὐτοῦ, ὅπως παραλάβωσιν αὐτήν. Τῶν δὲ ἀποβιούντων ἐν ταῖς Μοναῖς κοσμικῶν ἢ περιουσία θὰ σφραγίζεται ὑπὸ τῆς Μονῆς καὶ θὰ ἐνεργῆται εἶτα ὡς ἄνωθεν.

ΑΡΘΡ. 212. Ἐάν τις τῶν ἐν Καρυαῖς ἐργαζομένων κοσμικῶν ἢ καὶ ἐπαγγελματικῶν ἢ καὶ φερεόικος ἀσθενήσας προσληφθῆ ὑπὸ τινος κελλιώτου πρὸς περίθαλψιν, ἀμέσως ὁ κελλιώτης ὀφείλει νὰ εἰδοποιῆ οὐ μόνον τοῦτο εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐπιστασίαν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ ἀσθενήσας διατρέχῃ κίνδυνον θανάτου, καθ' ἣν περίστασιν ἢ Ἐπιστασία ὀφείλει ἵνα διορίζη τὸν Κοινὸν πνευματικὸν πρὸς ἔξομολόγησιν καὶ ἔγγραφον διάθεσιν τῆς περιουσίας του ὅπως βούληται· κατόπιν τούτου ἂν ὁ ἀσθενήσας ἀπαιτήσῃ ἵνα λάβῃ τὸ μοναχικὸν σῆμα ἐλευθέρως θὰ κείρηται ὑπὸ τοῦ Κοινοῦ πνευματικοῦ. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐναντίον τῶν ἀνωτέρω καρῆ μοναχὸς ὁ ἀσθενὴς ὑπὸ τοῦ κελλιώτου, οὗτος οὐδὲν δικαιοῦται νὰ λάβῃ ἄλλο εἰ μὴ τὰ νενομισμένα ἔξοδα τῆς περιθάλψεως, ἢ δὲ περιουσία τοῦ ἀποβιώσαντος ἅπασα παραλαμβάνεται δικαιοματικῶς ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος ἐπὶ σκοπῷ ἀγαθοεργίας τινὸς ἢ ἀναγκαίου καλλωπισμοῦ ἢ ὑπὲρ τοῦ ναοῦ τοῦ Πρωτάτου ἐν ᾧ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ θὰ ἐγγράφηται εἰς μνημόσυνον αἰώνιον. Ἐάν δέ τις ἐκ τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει φερεόικων ἐπαιτῶν ἀποβιώσῃ, εἴαν εἶναι ἔγγαμος κληρονομηται ὑπὸ τῆς συζύγου ἢ τῶν τέκνων, εἴαν δὲ ἄγαμος κληρονομηται ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος ὑπὲρ τοῦ ὡς ἀνωτέρω σκοποῦ.

ΑΡΘΡ. 213. Ὁ θέλων νὰ ἐγγραφῆ συνοδία εἰς τὰ Μοναστηριακὰ ὁμολόγια τῶν Κελλιῶν, Σκητῶν ἢ Ἡσυχαστηρίων, ὀφείλει πρῶτον ἵνα διέλθῃ τὴν κανονικὴν τριετῆ δοκιμασίαν, δεύτερον νὰ κείρηται μοναχὸς τῇ ἀδείᾳ τῆς Μονῆς, — Σταυροφόρος ἢ Μεγαλόσχημος, — τρίτον νὰ ἔχῃ ἡλικίαν τοῦλάχιστον εἴκοσι πέντε ἐτῶν καὶ τέταρτον ὁ Γέρον νὰ δίδῃ ἔγγραφον ἐγγυητικὸν περὶ τῆς μελλούσης καλῆς διαγωγῆς αὐτοῦ. Οἱ μὴ συμμορφούμενοι τοῖς ὅροις τούτοις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐγγράφωσιν ἐν τοῖς ὁμολόγοις.

ΑΡΘΡ. 214. Οὐδενὶ κοσμικῶ ἐπιτρέπεται τὸ ἀσχολεῖσθαι περὶ τὰ συνήθη τεχνουργήματα, ἅτινα ἐπεφυλάχθησαν διὰ τοὺς ἀγιορείτας πατέρας, οὐδὲ κατασκευάζειν ἢ πωλεῖν αὐτά, οἷον ζωγραφικὴν ἀγίων εἰκόνων, κομβολογίων, κατασκευὴν σταυρῶν, κοχλιαρίων καὶ τῶν ὁμοίων.

ΑΡΘΡ. 215. Ὅταν τις τῶν μοναχῶν ἢ κελλιωτῶν καὶ λοιπῶν ἐν γένει δι' ἀποχωρῶντας λόγους ζητήσας λάβῃ τὸ ἀπολυτήριο αὐτοῦ ἐκ τῆς οἰκείας Μονῆς καὶ ἐγκατασταθῆ ἐν Καρυαῖς ἢ ὅπουδήποτε ἀλλαχοῦ τοῦ Ἀγίου Ὄρους ὡς ἰδιώτης, ἐν περιπτώσει θανάτου, κληρονομεῖται ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος, οὐχὶ δὲ ὑπὸ τῆς τέως Μονῆς του, ἢ ὑπ' ἐκείνης ἐν ἣ εὐρίσκεται. Τῶν τοιούτων ἢ τυχὸν παρουσιασθησομένη διαθήκη δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος.

ΑΡΘΡ. 216. Ὅταν τις τῶν κελλιωτῶν, ἡσυχαστῶν ἢ ἀσκητῶν φθάσῃ εἰς ἔσχατον γῆρας καὶ στερηθῇ συνοδίας πρὸς περίθαλψιν, παραλαμβάνεται εἰς τὸ γηροκομεῖον τῆς οἰκείας Μονῆς πρὸς ἰσόβιον περίθαλψιν καὶ κληρονομεῖται ὑπ' αὐτῆς.

ΑΡΘΡ. 217. Οἱ δι' ἀποχωρῶντας λόγους ἀπομακρυνόμενοι τῆς ἰδίας Μονῆς ἐπιθυμοῦντες δὲ ἵνα ἐγγραφῶσιν ἐν τῷ μοναχολόγιῳ ἄλλης, ὀφείλουσιν ἵνα παρουσιάζωσι τὰ κανονικὰ αὐτῶν ἀπολυτήρια. Ἄν ἡ τέως μετάνοια αὐτῶν, διὰ λόγους σπουδαίους ἢ καὶ ἀπλῆς σκληρότητος ἀρνεῖται τὴν ἔκδοσιν ἀπολυτηρίου, δύνανται οἱ τοιοῦτοι νὰ ζητῶσι τοῦτο μέσον τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος· ἂν δὲ καὶ πάλιν μετὰ τὴν μεσιτείαν ταύτης ἀρνηθῇ τὴν ἔκδοσιν ἀπολυτηρίου τότε ἡ Ἱερά Κοινότης ὅπως μὴ μένη ἄστεγος ὁ ἀδελφὸς ἐφοδιάζει αὐτὸν διὰ καταλλήλου ἐγγράφου πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὴν νέαν Μονήν, ἣτις καὶ κληρονομεῖ αὐτόν.

ΑΡΘΡ. 218. Ὅπως διατηρηθῇ ὁ σεμνὸς καὶ ἱεροπρεπὴς τύπος τῶν ἀρχαίων καλυβῶν καὶ κελλίων, ἀνάγκη ἵνα φιλοτεχνηθῶσιν ἀνά ἓν ἢ δύο ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια καλυβῶν καὶ κελλίων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων νὰ κανονίζονται αἱ ἀνεγέρσεις, ἐπισκευαὶ καὶ διαρρυθμίσεις ἐν τῷ μέλλοντι αὐτῶν· ἀπαγορευομένης αὐστηρῶς τῆς πέραν τῶν ὁρίων τούτων ἐπεκτάσεως τῶν καλυβῶν καὶ κελλίων.

ΑΡΘΡ. 219. Ἐν οὐδεμίᾳ Μονῇ, Σκήτῃ ἢ Κελλίῳ ἐπιτρέπεται ἡ ὑπαρξὶς ἢ σύστασις τυπογραφείου εἰ μὴ μόνον ἐν Καρυαῖς ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἐν ᾧ θέλουσιν ἐκτυποῦσθαι τῇ ἐγκρίσει ταύτης ἐκκλησιαστικὰ βιβλία.

ΑΡΘΡ. 220. Ἀπαγορεύεται τοῖς κελλιῶταις ἢ ἀσκηταῖς τὸ ἐν περιπτώσει ἀπουσίας αὐτῶν ἐξ Ἁγίου Ὄρους καὶ ἐλλείψει νομίμου συνοδείας ἀναθέτειν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἰδίου κελλίου εἰς ἕτερον μοναχόν. Μόνον ὀλιγοχρόνιος ἀπουσία τούτων, μὴ ὑπερβαίνουσα τὸ ἔτος, ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῆς οἰκείας Μονῆς. Κατ' αἴτησιν τῆς οἰκείας Μονῆς πρὸς τὴν Ἱεράν Κοινότητα τὰ κελλία ταῦτα ἢ καλύβαι ἐγκαταλειπόμενα πωλοῦνται διὰ δημοπρασίας.

ΑΡΘΡ. 221. Ὁ χάριν ἐμπορίας πλείονα τῶν δύο κελλίων ἢ καλυβῶν ἀγοράσας ἢ πωλήσας ἐν ἀποπειρᾷ ἀγορᾶς καὶ τρίτου λαμβάνει ἐντολὴν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος νὰ ἀπέλθῃ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὡς ταπεινὸς κερδοσκόπος.

ΑΡΘΡ. 222. Ἐκάστη Ἱερά Μονὴ ὀφείλει ἀπαραιτήτως ἵνα ἔχῃ ἀκριβῆ καὶ λεπτομερῆ κατάλογον τῶν βιβλίων, χειρογράφων, ἱερῶν ἀμφίων, ἱερῶν λειψάνων, ἀρχαίων εἰκόνων, ἀρχαίων ἐπίπλων ἢ σκευῶν καὶ ἐν γένει πάντων τῶν ἀρχαίων ἢ τιμαλφῶν ἀντικειμένων, ἃ κέκτηται. Ἐπίσης παρὰ ταῖς Μοναῖς φυλάσσονται κατάλογοι τοιοῦτοι τῶν Σκητῶν. Διὰ τὴν ἐπιμελῆ φύλαξιν τῶν τοιούτων ἀντικειμένων ἐκάστη Μονὴ καθίσταται ὑπεύθυνος ἐνώπιον τῆς Ἱ. Κοινότητος, τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἱστορίας.

ΑΡΘΡ. 223. Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ διὰ τοὺς ἐντὸς ἢ καὶ ἐν τοῖς ἐξαρτήμασιν αὐτῶν ὀφείλουσιν ἵνα τηρῶσι βιβλίον, Μοναχολόγιον καλούμενον, ἐν ᾧ θὰ γράφηται τοῦ προσερχομένου εἰς τὸν μοναχικὸν βίον τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, πατρὶς, ἡλικία, ὁ χρόνος τῆς κουρᾶς ἢ προσελεύσεως καὶ λοιπά. Τὸ τοιοῦτον μοναχολόγιον θὰ τηρῆται καὶ παρὰ τῶν Σκητῶν, ἐπιθεωρούμενον κατ' ἔτος ὑπὸ τῆς Μονῆς.

ΑΡΘΡ. 224. Ἀσυγχώρητός ἐστιν ἀπὸ τοῦδε ἡ ἔκδοσις τῶν καλουμένων πεαζίων ἐκ μέρους τῶν Ἡγουμένων τῶν Κοινοβίων, τῶν Ἐπιτρόπων τῶν Ἰδιορρυθμῶν καὶ τῶν Δικαίων τῶν Σκητῶν. Τὰ τυχόν ἐν τῷ μέλλοντι ἐκδοθησόμενα τοιαῦτα πεάζια κηρύσσονται ἄκυρα· οἱ δὲ ἐκδόντες χαρακτηρισζόμενοι ὡς καταχρησταὶ ἱερᾶς περιουσίας τιμωροῦνται αὐστηρῶς.

ΑΡΘΡ. 225. Ὁ τίτλος τῶν ὑπογραφῶν τῶν ἐκδιδομένων ἐγγράφων τῶν Μονῶν καθορίζεται τοῦ λοιποῦ ὁμοιόμορφος ὡς ἐξῆς, τῶν Ἰδιορρυθμῶν οὕτω: Οἱ Ἐπίτροποι τῆς Ἱερᾶς Βασιλικῆς, Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπη-

γιακῆς Μονῆς τάδε. Τῶν δὲ Κοινοβίων οὕτω : Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Βασιλικῆς, Πατριαρχικῆς καὶ Στουροπηγιακῆς Μονῆς τάδε. Αἱ ὑπογραφαὶ δὲ τῶν Ἐπιτρόπων καὶ Καθηγουμένων δέον ὅπως τίθηνται ἐν παντὶ ἐκδιδομένῳ ἐγγράφῳ φέροντι τὴν μεγάλην ἢ μικρὸν Μοναστηριακὴν σφραγίδα.

ΑΡΘΡ. 226. Ὅσακις ἀνακινεῖται τὸ Μοναστηριακὸν ζήτημα δέον ὅπως προσκαλῶνται πληρεξούσιοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ λαμβάνωσι μέρος ἐνεργὸν εἰς τὰς σκέψεις καὶ συζητήσεις καὶ εἰς τὰ ἐκδιδόμενα ἐγγραφα συνυπογράφωσι μετὰ τῶν τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν πληρεξουσίων τῶν λοιπῶν προσκυνημάτων.

ΑΡΘΡ. 227. Τῆς ὑπακοῆς οὔσης κατ' ἐξοχὴν μοναχικῆς ἀρετῆς, ἀπαγορεύεται ἐπὶ βαρυτάτῃ ποινῇ ἢ ἀπειθεία εἰς τὰς καθεστηκυίας ἀρχὰς ἢ ἢ μὴ συμμόρφωσις πρὸς τὰς διακελεύσεις αὐτῶν. Οἱ τυχὸν ἀπειθοῦντες ἢ αὐτοὶ ἢ ἄλλους πολλοὺς ἢ ὀλίγους ὑποκινοῦντες πρὸς ἀπειθειαν δι' ἰδιοτελεῖς σκοποὺς λαμβάνωσιν ἐντολὴν ἵνα ἀμέσως μεταβῶσιν εἰς ἐν ἢ δύο διακονήματα ἐκτὸς τῆς Μονῆς, ἐν περιπτώσει δὲ ἀπειθείας τίθεται εἰς ἐκλογὴν αὐτῶν ἢ ἐκλογὴ ἢ ἢ ἀποχώρησις αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον (180). Ὁ προτιμῶν τὴν ἀποχώρησιν ἀπέρχεται ἀμέσως, τὸ δὲ ἀπολυτήριον ἐκδίδεται μετὰ δύο μῆνας.

ΑΡΘΡ. 228. Ἄν ὁ μεμαρτυρημένος ὑποκινῶν πρὸς ἀπειθειαν δι' ἰδιοτελεῖς σκοποὺς τύχη νὰ ἀνήκη εἰς τὴν τάξιν τῶν Προϊσταμένων, οὐ μόνον ἀπόλυσιν ἰσοβίως τὸ δικαίωμα ψήφου καὶ παρεδρείας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, ἀλλὰ καὶ λαμβάνει τὴν ἐντολὴν νὰ ὑποστῇ τὸν ἀνάλογον κανόνα ἐντὸς τῆς Μονῆς ἢ τινι τῶν παραρτημάτων ἐπὶ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα.

ΑΡΘΡ. 229. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν ἐκάστῃ Ἱερᾷ Μονῇ ἐνασκουμένων πατέρων ἐστὶν ἀνάλογος τῶν προσόδων καὶ τῆς χωρητικότητος καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς Μονῆς. Ὑπεράριθμοι ἀπαγορεύονται νὰ ὑπάρχωσιν ἐν ταῖς Μοναῖς εἰ μὴ εὐάριθμοί τινες πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν γερόντων.

ΑΡΘΡ. 230. Ἄπαντες οἱ μοναχοὶ ἀνεξαιρέτως ὀφείλουσιν ἵνα μελανειμονῶσι. Τὰ ἐνδύματα ποικίλλων χρωματισμῶν, ἔστω καὶ μικρᾶς παραλλαγῆς τοῦ μέλανος, ὡς ἀνοίκεια ἀπαγορεύονται. (Κανὼν Β' τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Συνόδου.)

ΑΡΘΡ. 231. Πᾶς μοναχὸς ἀπερχόμενος τῆς Μονῆς αὐτοῦ ἄνευ ἀδείας ἢ μετ' ἀδείας, ἀλλὰ διαμένων πλέον τοῦ ὀρισθέντος χρονικοῦ διαστήματος, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὸ ἐν ἔτος, ἐπανερχόμενος δὲν γίνεται δεκτός.

ΑΡΘΡ. 232. Ὅταν οἱ ἐν τοῖς κελλίοις, σκήταις, ἡσυχαστηρίοις καὶ λοιποῖς ἔχωσιν ἀνάγκην νὰ ἐπισκευάσωσι τι, πρῶτον ὀφείλουσιν οὗτοι νὰ ὑποδεικνύωσιν εἰς τὴν Μονὴν τῶν τὴν ἀνάγκην ταύτην καὶ ἐὰν ἐγκριθῇ ὑπὸ τῆς Μονῆς ἢ ἐργασία αὕτη θὰ παρέχεται αὐτοῖς ἢ Μοναστηριακὴ ἄδεια λογιζομένων τῶν ἐξόδων εἰς βᾶρος τοῦ ἐνεργοῦντος αὐτῆν.

ΑΡΘΡ. 233. Ἐν τε ταῖς Μοναῖς καὶ λοιπαῖς ἰδιοκτησίαις αὐτῶν αἱ ἐπισκευαὶ θέλουσι γίγνεσθαι τῇ ἐγκρίσει τοῦ Καθηγουμένου ἢ τῶν Προϊσταμένων. Ἐὰν δὲ τις τῶν ἀδελφῶν θελήσῃ εἶτε νὰ ἐπισκευάσῃ τι εἶτε νὰ οἰκοδομήσῃ ἐντὸς ἢ ἐκτὸς δι' ἰδίων του ἐξόδων ἢ νὰ προσφέρῃ τι ὡς ἀφιέρωμα ὁ τοιοῦτος ὀφείλει πρῶτον νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν παρὰ τῶν ἀρχῶν τῆς Μονῆς, ἀποχωρῶν δ' ἀπ' αὐτῆν δὲν δικαιούται νὰ λάβῃ οὐδ' ὀβολὸν ἀνθ' ὅσων ἐπίσησεν,

ΑΡΘΡ. 234. Ὁ οὐδὲν συνεισφέρων κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ εἰς τινὰ Μονὴν οὐδὲν δικαιούται ἵνα λάβῃ κατὰ τὴν ἐκούσιον ἢ δι' ἀποχωρῶντα λόγον ἀκούσιον ἀπ' αὐτῆς ἀναχώρησιν.

ΑΡΘΡ. 235. Οἱ ἀλητικὸν βίον ζῶντες ἐν τῷ Ἁθωνι μοναχοὶ ἢ ἀπλῶς ρασοφόροι, ὡς στοιχεῖον ἐπίσακτον καὶ ἐντελῶς ἀπαράδεκτον κατὰ τὰ καθεστῶτα ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει, λαμβάνουσιν ἐντολὴν ἵνα ἐντὸς ὠρισμένου χρονικοῦ διαστήματος μὴ υπερβαίνοντες τὴν τριμηνίαν καταγραφῶσιν ἐν τῷ Μοναχολογίῳ Μονῆς τινος ἢ Κελλίου ἢ Σκήτης ἢ Καλύβης· ἄλλως οἱ μὲν δεχόμενοι παρ' ἑαυτοῖς ἵνα συντηρῶσι τοιοῦτους ὡς ἐνοικιαστὰς τιμωροῦνται δι' ἀναλόγου προστίμου ὠριζομένου ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ὑπὲρ τοῦ Πρωτάτου· αὐτοὶ δὲ λαμβάνουσιν ἐντολὴν ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἐγκαταλίπωσι τὸν Ἁγιον Τόπον τῇ συνδρομῇ ἐν ἀνάγκῃ τῶν Πολιτικῶν Ἀρχῶν.

ΑΡΘΡ. 236. Οἱ ἀποφάσει τῆς Συνάξεως τῶν ἐπὶ μέρος Ἱερῶν Μονῶν ἢ τῇ εὐλογίᾳ τῶν ἰδίων γερόντων καὶ ἐγκρίσει τῆς Μονῆς μεταβαίνοντες πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν αὐτῶν, θεωροῦνται ὡς ἐν διακονίᾳ διατελοῦντες· οὗτοι ἐπανερχόμενοι δικαιοῦνται ἵνα ἔχωσιν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὴν Μονὴν ὅπως προσφέρωσι τὰ τροφεῖα αὐτῇ.

ΑΡΘΡ. 237. Εἰς οὐδεμίαν Μονὴν ἐπιτρέπεται ἵνα παραδεχθῇ αἴτησιν γέροντος κελλιῶτου ἢ σκητιῶτου προερχομένην εἴτε ἐκ συμπαθείας, εἴτε ἐκ συγγενείας, εἴτε ἐξ οἰασδῆποτε αἰτίας πρὸς μετάθεσιν τῶν ἐν τῷ ὁμολόγῳ προσώπων. Δέον ὅπως φυλάσσηται ἡ τάξις τῶν ἐγγεγραμμένων προσώπων οἷα ἐκρίθη ἐξ ἀρχῆς.

ΑΡΘΡ. 239. Ὅσοι τῶν ἀρχιερέων πάσης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔρχονται εἰς Ἁγιον Ὄρος χάριν προσκυνήσεως, ὀφείλουσιν ἵνα ἔχωσι τὴν πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα ἐγγραφον σύστασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δηλωτικὴν οὐ μόνον περὶ τῆς ἀναλόγου ὑποδοχῆς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἀδείας τοῦ ἱεροπράττειν. Ἐπίσης καὶ οἱ προσερχόμενοι ἱεροδιάκονοι καὶ ἱερεῖς ὀφείλουσιν καὶ οὗτοι ἵνα φέρωσι τὰ σχετικὰ συστατικὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν γράμματα.

ΑΡΘΡ. 239. Ἀπὸ τοῦδε ἀσυγχώρητος εἶναι ἡ εἰσαγωγή, παραδοχὴ καὶ διαμονὴ ἀγενείων νέων μὴ ἔχόντων τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν, εἴτε ἐντὸς τῶν Μονῶν καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτῶν, εἴτε ἐν Καρυαῖς, καθ' ὅσον τὸ τοιοῦτον ἀντίκειται τοῖς ὅροις καὶ θεσμοῖς τῶν ἁγίων Πατέρων (Ἴδε τυπικὸν Α' καὶ Β'). Ἐν περιπτώσει δὲ παραβάσεως τῆς διατάξεως ταύτης ὁ μὲν ἀγένειος ἐκδιώκεται τοῦ ἁγίου Ὄρους διὰ τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, ὁ δὲ παραλαβὼν αὐτὸν τιμωρεῖται.

ΑΡΘΡ. 240. Οἱ Καθηγούμενοι καὶ Ἐπίτροποι τῶν ἐπὶ μέρος Ἱερῶν Μονῶν καθίστανται ἀτομικῶς ὑπεύθυνοι ἐνώπιον τῆς Ἱ. Κοινότητος καὶ τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διὰ πᾶσαν ἀμέλειαν καὶ ὀλιγωρίαν αὐτῶν περὶ τὴν αὐστηρὰν τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν παναρχαίων συνηθειῶν, ἐθίμων καὶ ἱερῶν ὅρων τῶν τυπικῶν τοῦ ἁγιωνύμου ἡμῶν τόπου. Τοιαῦται ἱεραὶ παραδόσεις εἰσὶν, ὅσαι ἐν τῷ παρόντι κανονισμῷ ἀνεγράφθησαν ὡς ὑποχρεώσεις ἀστυνομικῆς φύσεως τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας καὶ ἐν γένει ἐκτὸς τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, τὰ ἐκ παραδόσεως ἱερά ἐθιμα.

ΑΡΘΡ. 241. Ἐπὶ ποινῇ ἀπομακρύνσεως τοῦ ἁγίου Ὄρους ἀπαγορεύεται ἡ λιανικὴ πώλησις οἰνοπνευματῶδων ποτῶν. Μόνον οἶνος καὶ ρακὴ ἀγιορειτικὴ ἐπιτρέπεται ἵνα πωλῆται εἰς τὰ δύο ἀνεγνωρισμένα ξενοδοχεῖα· οἱ τολμήσοντες ἵνα φέρωσι καὶ πωλῶσιν ἐν ἁγίῳ Ὄρει ζῦθον, κωνιάκ καὶ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ ποτὰ μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν παρατήρησιν λαμβάνωσιν ἐντολὴν ἢ νὰ παύσωσι διενεργοῦντες τοιοῦτον ἐμπόριον ἢ νὰ ἀποχωρήσωσι τοῦ τόπου. Εἰς τὰς αὐτὰς ποινὰς ὑπόκεινται καὶ ὅσοι κομίζωσιν εἶδη πολυτελείας, ὧν οὐδεμίαν ἀνάγκη διὰ τὸν τόπον ἐστί· καθ' ὅσον οἱ ξένοι καὶ προσκυνηταὶ δύνανται νὰ προμηθεύωνται ταῦτα ἔξωθεν.

ΑΡΘΡ. 242. "Όταν πρόκειται νὰ σταλῶσι μοναχοὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους ὑπὸ τινος τῶν Ἱ. Μονῶν χάριν ἐλέους, δέον νὰ φέρωσιν οὗτοι σύστασιν τῆς Μονῆς πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα, ἵνα λαμβάνωσι παρ' αὐτῶν τὴν ἄδειαν καὶ ἐπισύστασιν. Ἐκτὸς τῶν Ἱ. Μονῶν οὐδενὶ ἑτέρῳ ἐπιτρέπεται ἢ ἐκτὸς τοῦ κράτους εἶτε καὶ ἐντὸς μετάβασις χάριν ἐλέους.

ΑΡΘΡ. 243. Πᾶς Μοναχὸς εἶτε Μοναστηριακὸς εἶτε Ἀσκητὴς εἶτε Κελλιῶτης προκειμένου ἵνα ταξειδεύσῃ ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ κράτους δέον νὰ φέρῃ πιστοποιητικὸν τῆς Μονῆς εἰς ἣν ἀνήκει, δηλωτικὸν τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἀπουσίας, ὅπερ λαμβάνει ἀφοῦ ἐγγράφως δώσει εἰς τὴν Μονὴν τοὺς λόγους δι' οὓς θὰ ταξειδεύσῃ.

ΑΡΘΡ. 244. Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς πρώτης ἰδρύσεως ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ τοῦ Πρωτάτου γίνεται χρῆσις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἢ δὲ ἐν αὐτῷ διακονία εἶναι ἀνατεθειμένη τοῖς ἐν Καρυαῖς κελλιώταις, ὑποχρεοῦνται ὅ τε Γέρων καὶ ἡ συνοδία αὐτοῦ ἵνα γνωρίζωσιν ἐκ γενετῆς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

ΑΡΘΡ. 245. Ἐκτὸς τῶν ἀνεγνωρισμένων Μονῶν καὶ Σκητῶν οὐδενὶ ἄλλῳ ἐπιτρέπεται τὸ ἔχειν καὶ ποιεῖν χρῆσιν σφραγίδος. Οἱ παραβάται τοῦ ἄρθρου τούτου τιμωροῦνται ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος αἱ δὲ σφραγίδες κατὰσχονται καὶ καταστρέφονται.

ΑΡΘΡ. 246. Ὁ παρῶν Κανονισμὸς συνταχθεὶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐθῶν καὶ ἐθίμων τοῦ ἁγίου Ὁρους ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου καὶ Μελχισεδὲκ Βατοπαιδηνοῦ τοῦ Νομοφύλακος κατὰ τὸ 1880, τροποποιηθεὶς δὲ κατὰ τὸ 1910 ἐν εἰδικαῖς συνεδριάσεσι τῆς Ἱ. Κοινότητος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κασσανδρείας κ. Εἰρηναίου, Ἐξάρχου Πατριαρχικοῦ, δύναται ν' ἀναθεωρηθῇ μόνον μετὰ παρέλευσιν ἑξαετίας ἀπὸ τῆς ἐπικυρώσεως ὑπὸ τῆς Μητρὸς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὅταν ζητηθῇ τοῦτο ὑπὸ τῶν 2)3 τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος.

Τ Σ "Οὐ ἀκριβὲς ἀντίγραφον εἰλημμένον ἐκ τοῦ πρωτοτύπου.

Ἐν Καρυαῖς τῇ 31ῃ Ὀκτωβρίου 1911

Οἱ Ἐπιστάται τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους (Ἀθῶ)

Ὁ τῆς τοῦ Βατοπαιδίου Πρωτεπιστάτης Ἰωακείμ Προηγούμενος

Ὁ τῆς τοῦ Κουτλουμουσίου Γέρων Νίκανδρος

Ὁ τῆς τοῦ Καρακάλλου Γέρων Φίλιππος

Ὁ τῆς τοῦ Σταυρονικήτα Γέρων Γαβριήλ

ΣΗΜ. Ὁ παρῶν Κανονισμὸς ἀναγνωσθεὶς καὶ ἐπιψηφισθεὶς κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου 19 Ἰανουαρίου 1912 ἐπικυρώθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Ἰωακείμ.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου

15 Φεβρουαρίου 1912

Ὁ ἀκριβὲς ἀντίγραφον

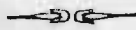
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Τ Σ

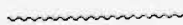
† Ἀρχιμ. Ἀπόστολος Τρύφωνος

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ

Σελ.	Δ'.	ἀντὶ	ἀθωνίτης	γράφει	ἀθωνίτις
Ἄρθρ.	38	»	δεικαζόμενοι	»	δεκαζόμενοι
»	42	»	βαί	»	καὶ
»	»	»	Κυβέρνησις	»	Κυβέρνησις
»	»	»	δικαίωμα	»	δικαίωμα
»	»	»	κγγραφα	»	ἔγγραφα
»	86	»	πολλαπλᾶς	»	πολλαπλᾶς
»	133	»	τὴν ὑπακοήν	»	πρὸς ὑπακοήν

Ἐξεδόθη κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1913

Ἐπιστατοῦντις τοῦ Ἐπιτρόπου Κωνσταντινουπόλεως

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑΔΟΥ τοῦ Ἐηροποταμηνοῦ.

